ANECDOTA GRAECA E REGIA PARISIENSI, & E VENETA S. MARCI BIBLIOTHECIS...

ANECDOTA GRÆCA

E Regia Parisiensi, & e Veneta S. Marci Bibliothecis deprompta

EDIDIT

JOHANNES BAPTISTA CASPAR

D'ANSSE DE VILLOISON

Regiæ Inscriptionum Academiæ Parisiensis, Regiæ, nec non & Antiquariæ, Societatum Londinensium, Regiæ Berolinensis, Hafniensis, Upsaliensis, Gottingensis, Manhemensis, Matritensis, Cortonensis, Neapolitanæ, Arcadiæ Romanæ, Massiliensis & Academiarum Socius.

TOMUS SECUNDUS.

ANNO MDCCLXXXI.

VENETIIS

TYPIS ET SUMPTIBUS FRATRUM COLETI,

Apud quos venalia prostant, Superiorum Licentia ac Privilegio.

DIATRIBA

De quibusdam Codicibus Græcis Venetæ S. Marci Bibliothecæ, ex quibus varia Opuscula nunc primum eruta in lucem prodeunt, & de quibusdam præcipuis Palæographiæ Græcæ & Latinæ capitibus.

Eudociæ Ianæ Editioni, quæ multorum veterum Auctorum memoriam servat, accuratissimam Macarii Chrysocephali Ῥοδωνιᾶς descriptionem postponendam censuimus, non sola ICtuis similitudine invitati, sed multis aliis, iisque gravissimis, impulsi caussis. Hoc enim opus lucem publicam hactenus non adspexit, & in uno dumtaxat Divi Marci Codice superesse creditur, ac stupendum Fabricii, omniumque adeo priorum fatorum, ut & posterorum, qui deinde facto quidem audiverant, diligentiam penitus effugit, nec hus usque innotuit, nisi ex solo S. Marci Codicum Græcorum Catalogo, ubi hoc tantum p. 493 indicatum est, in hoc quarti & decimi seculi libro manu exarato, qui ibidem numero CCCCLII. notatus est, *ex diversis auctoribus pleraque*, (imo omnia) *excerpta esse*. Experiri igitur volui, utrum fortè ex amplissima illa *Chrestomathia*, quam egregiè feneratarum ex optimis scriptoribus delibatarum flosculis contextam, a capite ad calcem, in tironum gratiam, paucis, quæ medium ævum, illiusque auctorum dicendi genus redolent, resectis, edere operæ pretium foret, deperditorum librorum nomina, vel etiam fragmentorum, vel eorum qui exstant, variæ lectiones erui possent. Qui quidem attentissime nota nimium singulæ omninm qui supersunt Codicum, prope ut excusse fuissent, cum in hoc deplorando bonarum literarum naufragio, ex quo pauci admodum antiqui auctores emerserunt, omnibus tabulis adhærascere, & pretiosissimas illas reliquias ac disjecta fragmina avide colligere debeamus.

In hac autem recensione, ne arida & jejuna lectori molestiam crearet, nonnulla interseruimus, quæ quidem avolvisse fortassè non omnino pœnitebit. Ac primo quidem ea omnia occurrunt, quæ ad Macarii Chrysocephali vitam, & opera ejus ac codicis spectant, & ad illius ætatem, de qua ambigunt viri docti, stabiliendam pertinent, deinde multarum ineditarum Libanii Declamationum tituli, & larga earum Specimina, ac præstantissimæ sententiæ ex illis a Macario excerptæ, & nunc primum editæ, post hæc, emendationes in Photii Bibliothecæ

caput CLX, praeterea Choricii, elegantissimi Sophistae, Declamationum ineditarum titula, prima & ultima verba, a Matthaeo & Marciano Codicibus, egregia atque amplissima illarum fragmenta, & rursus ab Isocrate dignae Sententiae ex hisce Declamationibus ab eodem Macario descriptae, & nunc primum publici juris factae, ac nostras mittendum, sed in fortuita & tumultuaria, aspersae notulis, immo duae integrae ejusdem disertissimi Sophistae Orationes, nunc primum ex nostro Bibliothecae Regiae Parisiensis Codice, hac occasione data, cum iisdem nostra notulis inter transcribendum natis, in lucem vindicatae. Sequuntur omnia ex quae pertinent ad Procopii Gazaei celeberrimi Sophistae ac sacrae Scripturae Interpretis, qui praeceptore usus est Choricius, vitam, & scripta edita ac inedita, quorum nonnulla vel ipsi Fabricio ignotum, in S. Marci Bibliotheca delituerit; deinde ejusdem Procopii Gazaei elegantissima Oratio, & ipsa Fabricio ignota, in laudem Anastasii Imperatoris, nunc primum a nobis ex nostro Cod. S. Marci edita cum notulis historicis & criticis, quales peregrinantes raptim excudere potuerunt, quae quidem Oratio vitam & res gestas Anastasii mire illustrat, & de non nullis nobis tradit, quae alias semper ignotae fuissent. Postea reperies quaedam celeberrimo illo Josephi loco, ubi de Christo agitur, qui quia a nostro Macario descriptus est, ferendum nobis videatur, deinde quaedam de Nicephoro Chumno, & nonnullae ex illius epistolis Laterculis, quaedam de Germano Patriarcha Constantinopolitano, excerpta e variis [illegible] in Evangelia Commentariis, quaedam de Gregorio Cyprio Patriarcha Constantinopolitano, & de illius Declamationibus ipsi Fabricio ignotis, deinde specimen Constantini Manassae fabulae Romanensis de Aristandro & Callithea amoribus, cujus fabulae vel ipsum nomen Fabricium, Huetium, aliosque omnes penitus latuerat, nonnulla de Georgio Pachymera, & quaedam illius [illegible] sancta sanctos.

In hac Diatriba sequitur egregium Anonymi Atticistae de Atticismis, & de iis praesertim qui ab elegantioribus scriptoribus usurpantur, opusculum inscriptum [illegible], nunc primum luci donatum, deinde quaedam de nonnullis opusculis Herodiano tributis in Catalogo Codicum S. Marci, quorum Caput, hactenus ineditum, [illegible], ex ejusdem opusculo quod Fabricium latuit, [illegible], deinde Herodiani libellus [illegible], & alius ejusdem celeberrimi Herodiani tractatus huc usque ineditus, [illegible], in quo egregia fragmenta Cleochartis, auctoris Fabricio ignoti, Empedoclis, Archilochi, Anacreontis, Pindari, Ibyci, Alcmanis &c.

Postea longe accuratissimam recensionem alterius eximii Codicis Marciani, cujus nulla mentio in Catalogo edito, deinde aureae illius Dionysii Thracis Artis Grammaticae [illegible], toties a veteribus laudatae, & a Fabricio in Bibliotheca Graeca editae, collationem hoc optimo Codice, cujus ope multa in locis emendantur & supplentur [illegible] illud classici & antiquissimi scriptoris opus, deinde excerpta

2 ... 31

cepta ex Anonymi tractatu περὶ [illegible], qui Dionysio Thraci immerito tributus est. Sequitur utilissimus & lectu dignissimus Porphyrii, summi illius Philosophi & Critici, liber, περὶ προσῳδιῶν nunc primum a nobis cum Notis ex hoc Codice editus.

Subjectæ sunt Observationes de præcipuis Palæographiæ Græcæ capitibus, itaque gravissimi eorum fere omnium, qui de hac materia scripserant, errorum radices, confutantur, & egregium Cl. Montfauconi de hac Scientia Opus novis accessionibus augetur. In his multa pertinentia ad accentuum & spirituum apud veteres usum, ad accentum gravem, qui antiquitus in omnibus apponebatur syllabis, quæ proprium non haberent, ad spiritum modum qui in multis dictionibus interscribebatur, ad Æolicum digamma, ad H aspirationis signum, quod, ante inventas literas aspiratas, certis consonantibus adjungebant antiquissimi Græci, ad veteris alphabeti Græcorum, literasque in eo deficientes, & alio modo suppletas, ad veterem orthographiam, & pronunciationem, ad [illegible], & ad [illegible], duo signa Critica a veteribus Grammaticis adhibita, & a nostris librariis & typographis omissa, & ad alia signa Critica, de quibus obiter disputatur, ad accentuum, spirituum & distinctionum ac [illegible] antiquitatem, quod Græcos nec non & Latinos longe majorem, quam vulgo existimatur, ad totam veterum [illegible] rationem, & ad nostra subdistinctionum ab iisdem usurpatas, teste Nicanore Alexandrino, cujus egregium fragmentum hic profertur, ad cursivam characterem, nostro similem, seu majusculo plane diversam, quo veteres Græcos & Latinos usos fuisse hic declaratur, ad literas unciales, & ad Langobardicas, quemadmodum immerito vocantur, ad notas numerales cursivas & minusculas, quæ Arabicæ falso dicuntur, & antiquissimæ esse indicantur, ad loratas, quadratas, rhomboïdas, raras & insolitas, antiquissimas, ac vix notas, literarum Græcarum formas.

Postea reperies larga Specimina & Excerpta hucusque inedita ex egregiis variorum veterum Criticorum, ut Diomedis Alexandrini, Georgii Chœrobosci, Stephani, Melampodis, Heliodori &c. Scholiis in Dionysii Thracis Τέχνη Γραμματική. Noculas addidimus, in quibus hæc Codicis 652 Scholia cum iis contulimus, quæ in eumdem Dionysium plurima & emendatiora occurrunt in Codice Marciano 489. In his autem Excerptis multæ observationes dignissimæ de Grammatica, de arte Critica veterum, & de quatuor præcipuis illius partibus, quæ sunt τὸ [illegible], τὸ [illegible], τὸ [illegible], καὶ τὸ [illegible]. Sequuntur duorum de Barbarismo & Solœcismo libellorum, quorum a summo Valckenario editorum verus auctor, scilicet Herodianus, hucusque ignorabatur, variæ lectiones & emendationes, deinde quædam ex iisdem Scholiis inedita Excerpta de Tragœdia, de Elegia, & obiter de Aglaïde Medico Byzantino, qui Fabricio ignotus fuit, & cujus poematis Elegiaci Specimen in quadam Nota dedimus, de [illegible], rursus de accentibus, de Rhapsodis, de prima omnium Editione Homericorum

A 2 poe-

poematum a Pisistrato curata, ubi in Nota dedimus recensionem duorum egregiorum S. Marci Codicum, in quorum uno præsertim aurea insunt ea Iliadem Scholia, a nobis mox edenda, rursus quædam de veteri alphabeto Græco.

Denique occurrit indicatio multorum tractatuum, quos in Codicibus Marcianis latentes dareti, quæque in iis desiderari hue usque credebantur, aut falsos titulos præ se ferebant, vel minus accurate in Catalogo edito designati fuerant. Insertæ sunt Bessarionis Notæ nunc primum editæ, suarum Orationum collectioni, & suo Theophrasti Codici præpositæ; Cl. Zanetti Observationes hactenus ineditæ, ut & Index multorum Græcorum Codicum, qui in Marcianam Bibliothecam post editum Catalogum delati sunt, quædam de famoso illo S. Marci Evangelii Codice, quod olim autographum exemplar esse credebatur. Accedit Specimen inediti Suidæ Etymologum, quod cum illum Lexicon jam sæpius edito male confusum fuerat, Specimen ejusdam operis inediti, quod Aristonis tributum est, recensio autem illius Codicis, ex quo Hesychii Lexicon ita editum est, ut non semper Codicis lectiones, sed multo sæpius Musuri emendationes repræsentatas fuerint, quod permovet illorum Editorum licentiam demonstrat: denique multa alia minuiora, quæ singula persequi omittam, quæque suis dispositis locis Lector inveniet.

Codex autem qui Macarii Chrysocephali Ῥοδωνιὰν continet, chartaceus est, forma quam dicunt in 8, paginarum 510, in fine mutilus. In hoc post paginam 464. duorum foliorum avulsorum vestigia apparent Græca, non autem Latina manu exaratum fuisse arguunt hæc verba, quæ ad oram fol. 199. vers. apposita conspiciuntur in quodam loco, ubi de S. Spiritu agitur Ce, idest, [illegible], vel [illegible], id Amor. Eam decimo quarto sæculo tribuerunt Clarissimi Duumviri, qui Codicum Græcorum Bibliothecæ S. Marci Catalogum confecerunt, videlicet ultimo folio decepti, in quo diserte legitur eum anno 1346, quarta indictione, die Februarii 26. descriptum fuisse, sed hoc folium, quod est pergamenum, dum omnia alia chartacea sunt, ad alium pertinet Codicem. Sic & ejusdem Codicis, qui ad quintum & decimum sæculum potius referendus est, duo præposita fuerunt pergamena folia, ex alio Codice longe antiquiore avulsa. Inscriptio autem est: Μακαρίου τοῦ Χρυσοκεφάλου Ῥοδωνιά, pro quo legere mallem Ῥοδωνιά, ut dixerat Eudocia, Michaelis Apostolii Ἰωνιά &c. itaque & in hoc eodem Codice p. 218. legitur [illegible]. Error hic & alibi passim in multis veterum libris inde natus, quod in plurimis Codicibus, ac in iis præsertim qui decimo exarati sunt sæculo, alpha ita depictum exhibeatur, ut iota conjunctum in fine habere videatur, quod ut hunc librarium, sic & nonnullos Editores fefellit fere, & de quo fusius agemus in nostra Palæographia Critica. Ille Codex fuit magni illius Bessarionis, cui tantum Græcæ debent literæ, cujusque hæc leguntur idiographa Nota Latina huic Codici præfixa *Flores ex diversis auctoribus per* quem-

quemdam Macarium Monachum liber B (sic, pro Bessarionis) *Card. Tusculani*. Ejusdem nec Graece initium primae paginae praeposita, & Latinam praecedens, sic ab hujusce libri compage truncata est, ut haec sola remaneant verba, [illegible]

De hujusce [illegible] auctore sic Fabricius Bibliothec. Graec. T. VII. l. 5. c. 17. p. 771 & seqq. " Macarius, incertum an saeculi XIV scriptor, Philadelphiae Metropolita, e scriptis Catenas e scriptis SS. Patrum connectendi, & [illegible] ex illis excerptendi [illegible], Chrysocephalus (1) appellatus, praeter Catenam in Genesim, (2) quae nescio an adhuc supersit, nisi forte haec sit Catena illa in Genesim MStc, quam in Bibliotheca Caesarea exstare supra, p. 736 [illegible], composuit Catenam in Matthaeum, divisam in tomos III [illegible] XX. Ex his tomus primus, [illegible] XX. complexus, superest in Codice CLXVI. Baroecciano, exarato anno Christi 1345. Inscribitur: [illegible] (non [illegible] ut apud Fabric.) [illegible]

Caetera vide apud eumdem ibidem Fabricium, qui hujus Prooemium ad Commentarium in S. Matthaeum profert, ut & post Allatium adversus Creyghton. p. 681. ejusdem Prooemium ad Commentarios in Evangelium S. Lucae. Quam quidem Macarii Chrysocephali Catenam in Lucam, sive in loca Lucae, quibus gemina non habet S. Matthaei, in XIII divisam libros, (3) eique iidem magni Alphabeti numero ab custore [illegible], exstare in Codice Baroecciano CLXI. monet idem Fabricius p. 775. (4) praeterea observans, in hujusce operis limine Manuelem Grammaticum laudari, & plures saeculi XIV fuisse Manueles Grammaticos, ut Manuelem Moschopulum & Manuelem Chrysoloram, quorum fere temporibus nostrum Macarium vixisse Fabricio nobisque probabile videtur.

De eodem Macario, & de caeteris ejus operibus, plura vide apud eumdem ibid. Fabric. p. 777. & 778. & T. X. l. 5. c. 45. p. 497. ubi meminit ejusdem Prooemium adversus Barbarorum incursus, quae exstat

(1) [illegible] Codd. LXXXIII. S. Marci [illegible]

(2) [illegible]

(3) [illegible] Alphabeti literis ut apparet, [illegible]

(4) [illegible] Bibliothecae Codicum Graecorum Catalogum p. 18.

extat Græce & Latine in Græcorum Euchologio p. 817. Ed. Goari, Sermonem in exaltationem Crucis, sed extreme parte mutilum, apud Gretserum de Cruce p. 1089, & alias ejusdem tredecim Homilias (1) in varias festivitates, in Cardinalis Columnæ Bibliotheca servatas, de quibus vide Allatium, qui adversus Creyghton p. 681 eas singillatim recenset, ac, ut ait p. 682, tanti viri monumenta tenere.

Casimirus Oudinus de Scriptoribus Ecclesiasticis T. III. col. dop. nescire se fatetur, an idem ille sit ac Macarius Hieromonachus cujus Collectione Canonum, seu Expositionem in Canones Apostolorum & Conciliorum, in Augusta servatam, caput 104 laudat Leo Allatius in Diatriba de Symeonum scriptis p. 35 qui & eam, accuratam quidem, sed brevem, ut ait, dum Chii versaretur, legisse se refert in suo opere de Concilio Florentino adversus Creyghton p. 680. Eundem esse mihi verisimile videtur.

Caveus in Dissertatione de Scriptoribus Ecclesiasticis incertæ ætatis p. 11, ordini Macarii nec ætatem, nec res gestas omni adhibita diligentia indagare potuisse se affirmat, eumque Philadelphiæ Archiepiscopum ac vetusta & illustri familia oriundum esse dicit, post Allatium adversus Creyghton (2) p. 681 sed uno eodem eum statuere eumdem cum Macario Philadelphiensi Episcopo, qui anno Christi 1354. Joanne Cantacuzeno Imperante, hoc auctore L. IV. 37 p. 850, cum deinde alias propositus & commendatus fuit ad Patriarchatum Constantinopolitanum, qui tamen Philotheo delatus fuit, de quo quidem minus debiles Fabricius T. VII. p. 777 qui hoc quemvis non placet, et est, certum, veri tamen esse simillimum profitetur. Casimirus Oudinus de Scriptoribus Ecclesiasticis T. III. p. 607 jure ac merito explodit opinionem Joannis Millii, qui in Prolegomen. p. 103 Col. 1 & p. 158 Col. 2 ad Editionem Novi Testamenti, quam anno 1707 Oxonii pendere jussit, Chrysocephalum anno 995 floruisse, vel scripsisse, asserit, ex fide MS. Codicis Oxoniensis cum in quo inest ipsius Catena in S. Matthæum pars prima, quam anno 995 vel ab ipso auctore, vel a librario scriptam arbitratur, sed, ut monuit Cl. Jacobus Usserius c. 18 Prolegomen. ad Editionem Epistolarum S. Ignatii, hæc ipsa Catena in S. Matthæum pars prima in hoc ipso Codice horta notatur mense Decembri die 21 anno 6853 fere quinto hoc est, dempto anno 5058 quos Græci ab orbe condito ad Christum natum numerant, anno Christi 1345. Idem Oudinus nostrum Macarium vix ante sæculum XIII. vixisse putat, eumque circa 1290. circiter collocat, quemadmodum fere Leo Allatius in Diatriba de Symeonum scri-

pris

(1) Harum Homiliarum tituli reperies apud Fabric. Bibliothec. Græc. T. VI. p. [illegible] T. IX. p. [illegible] T. X. p. [illegible]

(2) Allatii [illegible] de Chrysocephalorum gente, [illegible] Cl. le Quien in Oriente Christiano T. I. p. [illegible] Macarius Chrysocephalus, Philadelphensis Archiepiscopus, qui scriptis suis eleganti[illegible] & eruditione Illustrissimus [illegible]

ptis tum medium collocaverat inter Theodorum Balsamonem, qui anno 1200. scripsit, & inter Nicephorum Callistum, quem anno 1320. claruisse certum est, nam & is hoc Odarium eum recentem oppido aetatis suae arguit quod de festo Orthodoxiae ab antiquis non agitur, & novae apud Graecos institutioni, homiliam composuerit.

Macarius Chrysocephalus in Rhodw. fol. 131. vers. adducit Excerpta e carminibus, quae Georgius Pachymeres de vita sua, [illegible] conscripsit. Pachymeres autem circa annum 1242. ortus est, & Historiam suam produxit usque ad XXVI. annum Imperii Andronici Palaeologi senioris, id est, ad annum Christi 1308. Hinc vero intelligitur non posse Macarium anno 1308. priorem esse, nam cum Pachymeres carmina illa de vita sua conscripserit ante suam Historiam, in qua L. X. c. 14. & 15. quasdam ex illis versus heroicos laudat, fieri potuisset, ut Macarius post composita quidem illa carmina, sed ante conscriptam ejusdem Pachymeris Historiam obierit. Sed idem Macarius fol. 101. vers. profert Excerpta ex operibus Georgii Cyprii, qui postea monastico habitu sumpto, Gregorius vocatus est, ut anno 1289. Patriarchatum abdicare fuit coactus, & composuit Orationes in Michaelem VIII. Palaeologum seniorem, & in illius filium Andronicum Palaeologum seniorem, qui patri suo successit anno 1282. & anno 1326. die Maji 19. Imperium abdicare fuit coactus, ex hisce autem Orationibus Macarius excerpta habet sententias.

Cl. le Quien in Oriente Christiano T. I. p. 871. & 873. nostrum Macarium non eumdem esse putat ac eum Philadelphiae Metropolitam, qui anno 1347. adfuit Synodo, in qua Joannes Calecas Apreanus Patriarcha exauctoratus fuit, quod Gregorii Palamae placitis non faveret, quique anno 1351. sedit in Synodo Callisti Patriarchae, in qua Barlaamus, & Acindynus proscripti fuere, Palamitarumque dogmata confirmata sunt scripsit, [illegible] quique denique anno 1354. postquam Callistus Patriarchatu cessit, cum duobus aliis, scilicet Nicolao Cabasilao, & Philotheo, Imperatori propositus est, ut ab illo Patriarcha declararetur. Hunc autem le Quien, quod mirere, Orationem illam de Cruce, a Joanne Gretsero editam, tribuit, cum contra omnia illa opera, quae supra memoravimus, quaeque tanquam jussu auctoris recensitos Allatius, Fabricius, Caveus, & Oudinus, alterius esse dicat Macarii, cognomento Chrysocephali, & ipsius Philadelphiae Archiepiscopi, sed priore Macario recentioris, nam, inquit le Quien ex Leone Allatio in Exercit. advers. Creyghton p. 681., ex Philanthropeni scriptis nonnulla hic memorari fuerit, quae sua magna in Evangelium Lucae Alphabeto inseruit, atque Philanthropenus Nicephoro Gregorae aequalis fuit, ad quem scilicet Gregorae binae Epistolae exstant. Scripta porro illius mox recitasse alios eruditos, in quibus praesertim attendenda veniunt *Iambica Carmina in orationem sepulchralem Manuelis Imperatoris & Theodoro fratre*, [illegible] inquit idem le Quien, desinunt cum Manuele Palaeologo Imperatore vixisse, eique superstitem fuisse, adeoque

anno

anno 1417 Macarii Philadelphiensis Sermones undecim manu exarati extant in Cod. Coislin. vii. tamquam nunc in duodecim Ordines, quin etiam in S. Michaelem, in Cod. xxxvii.

Qui haec Cl. h. Quien verba legerit, is falsitie insimulare, Leonem Allatium, qui in Exercitationibus adversus Crayghton, honorifice meminerit Iambicorum Carminum, quibus Macarii Chrysocephali aetas facile dignosci possit, tum hinc patet iam Manuele Palaeologo superstitem fuisse, adeoque anno 1417 vixisse, ut hinc concludit Cl. h. Quien, dubitantem tamen in sua Diatriba de Symeonum scriptis, in quonam cursu ejus saeculo quo floruerit, ut eum inter Theodorum Balsamonem, qui anno 1200 scripsit, & inter Nicephorum Callistum, quem anno 1300 claruisse constat, medium collocaverit. At vero Leo Allatius in suis adversus Creyghton Exercitationibus p. 684. haec Iambica Carmina, non Macario Chrysocephalo, ut dicit Cl. h. Quien, sed Matthaeo Chrysocephalo tribuerat; sic enim loquitur: " Matthaei Chrysocephali Carmina Iambica leguntur in orationem sepulchralem Michaelis Imperatoris a Theodoro scriptae. Item carmina bina, in quorum unoquoque habentur viginti quatuor elementa literarum, digna quae etiam in eruditorum auribus personent,

Σὰ [illegible]

ετ [illegible]

Legitur etiam Chrysocephali tractatus [illegible] Prim. psalm. [illegible]

Hinc Cl. h. Quien, qui Matthaeum cum Macario Chrysocephalo male confudens, eosdem decimo quinto saeculo, anno 1417 floruisse putat, quod falsum esse eruitur vel solus illius Catalogus S. Matthaeum Cod. Oxoniensis, scriptus anno 1345. Ego potius cum Fabricio crederem eum decimo quarto vixisse, & non alium esse ab eo, qui anno 1354 Joannem Cantacuzenum Imperatori cum duobus aliis propositus & commendatus fuit ad Patriarchatum Constantinopolitanum. (1) Quod vero nonnulla monitum fuerit ex Philanthropeni scriptis, qui Nicephoro Gregorae fuit aequalis, sunt non contendendum est cum Cl. h. Quien, nostrum esse Philadelphiae Archiepiscopum, illo posteriorem, qui anno 1354 ad Constantinopolitanum Patriarchatum propositus fuit, & antea, scilicet anno 1351 sederet in Synodo Callisti Patriarchae, in qua Barlaamus & Acindynus proscripti fuere, cum ipsa Nicephorus Gregoras suspectae pravia Macarius Chrysocephali, Philadelphiae Archiepiscopi, tempore vixerit, & Gregorium Palamitarum adversarius, in Synodo Constantinopoli anno 1351 a Callisto Patriarcha cum caeteris Acindyni sectatoribus damnatus, in Monasterio consenuerit, obieritque post annum Christi 1359 [illegible] Nullum autem posteriorem scriptorem in Macarii scriptis laudatum deprehendes.

Ob-

(1) [illegible] Cantacuzeni Imperatori, [illegible]

Observandum vero est Leonem Allatium, qui adversus Creyghton. & passim in Diatriba de Symeonibus, de nostro loquitur, variaque illius opera recensuit, ut & Fabricium, Caveum, Oudinum, le Quien, Millium, Ussérium, eruditissimos Catalogi Taurinensis Auctores, Possevinum, qui hujusce meminit T. 2. Apparatus sacri, verbo *Macarius Chrysocephalus*, Montfauconium, qui in Bibliotheca Coisliniana p. 180. & seqq. quemdam Codicem describit, in quo varii Macarii Sermones, quique conferendus est & ibidem p. 209, aliosque omnes, solam illius ignorasse *Rodoniam*, quae tamen ejusdem auctoris est, qui simili instituto & Catenas e SS. Patrum scriptis connectere, atque ex illis [illegible] colligere, & e profanis Scriptoribus egregias excerpere sententias, atque in hac *Rodonia* continere studuit.

Macarius Chrysocephalus *Rodoniae* suam a Dei invocatione exorsus, deinde profert sententias & flosculos collectos [illegible] ΣΥΝΕΣΙΟΥ [illegible], ac primo quidem, p. 4. fol. recto, [illegible] & ibidem [illegible] p. 6. fol. rect. [illegible] p. 8. fol. rect. [illegible] p. 8. fol. vers. [illegible] p. 9. fol. rect. [illegible] p. 10. fol. rect. [illegible]. Denique p. 13. fol. vers. [illegible].

Pag. 19. fol. vers. [illegible] ΔΙΩΝΟΣ, [illegible], ac primo quidem, [illegible] pag. 21. fol. rect. [illegible] p. 21. fol. vers. [illegible] p. 23. fol. rect. [illegible] & pag. 23. fol. vers. [illegible] & ibid. [illegible], & ibid. [illegible] & p. 24. fol. rect. [illegible] & p. 24. fol. vers. [illegible] & ibid. [illegible] & p. 26. fol. rect. [illegible] & ibid. [illegible] & ibid. [illegible] & p. 26. fol. vers. [illegible] & [illegible] & p. 27. fol. rect. [illegible], & ibid. [illegible] & p. 27. fol. vers. [illegible], & ibid. [illegible] & p. 28. fol. rect. [illegible] & p. 28. fol. vers. [illegible] & ibid. [illegible] & ibid. [illegible], & [illegible] & ibid. [illegible] & p. 29. fol. rect. [illegible] & p. 29. fol. vers. [illegible], & ibid. [illegible] & p. 30. fol. rect. [illegible] & ibid. [illegible] & p. 30. fol. vers. [illegible], & [illegible]

Pag. 31. fol. rect. [illegible] ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΥ; ac primo, [illegible] pag. 33. fol. rect. [illegible] Ἀλεξάνδρου τύχης, [illegible] p. 34. fol. rect. [illegible] Ἀλεξάνδρου τύχης, [illegible] p. 35. fol. vers. [illegible] p. 38. vers. [illegible] p. 48.

verf. ix [illegible] P. 45. verf. [illegible] & ibid. [illegible] & p. 46. verf. ix [illegible] & p. 46. fol. verf. ix [illegible] & p. 48. verf. [illegible] & p. 50. verf. ix [illegible] & ibid. ix [illegible] & p. 50. verf. ix [illegible] & ibid. [illegible] & p. 51. verf. ix [illegible] & p. 52. verf. ix [illegible] & p. 52. verf. ix [illegible] & p. 53. verf. ix [illegible] & p. 53. verf. ix [illegible] & p. 55. verf. ix [illegible] & ibid. ix [illegible] & p. 56. verf. ix [illegible] & p. 57. verf. ix [illegible] & p. 58. verf. ix [illegible] & p. 59. verf. ix [illegible] & p. 60. verf. [illegible] & p. 60. verf. ix [illegible] & ibid. ix [illegible]

P. 61. Excerpta ex ARISTIDE Rhetore, ac primo quidem ix [illegible] ibid. ix [illegible] p. 61. verf. ix [illegible] ibid. [illegible]

Pag. 62. fol. recto, ix τῶ ΗΡΩΔΙΑΝΟΥ [illegible] Pag. 62. verf. [illegible] (quidem Hebraice) & ibid. [illegible] & ibid. ix [illegible] Pag. 63. recto [illegible] & ibid. ix [illegible]

Pag. 63. verf. ΑΙΣΧΙΝΟΥ [illegible] & ibid. [illegible] & p. 64. recto ix [illegible]

Pag. 64. recto Excerpta e LUCIANO, [illegible] ibid. ix [illegible] ibid. ix [illegible] ibid. ix [illegible] ([illegible]) [illegible] pag. 64. verf. [illegible] ibid. ix [illegible] pag. 66. recto ix [illegible] pag. 66. verf. [illegible] ibid. [illegible] ibid. ix [illegible] ibid. ix [illegible] p. 67. recto ix [illegible] p. 68. recto [illegible]

Pag. 68. fol. recto [illegible] ΔΗΜΟΣΘΕΝΟΥΣ ibid. [illegible] ibid. ix [illegible] pag. 68. verf. ix [illegible] ibid. [illegible] pag. 69. recto [illegible] ibid. [illegible] p. 69. verf. ix [illegible] p. 70. recto [illegible] ibid. ix [illegible] p. 70. verf. [illegible] ibid. ix [illegible] p. 71. recto ix [illegible] p. 72. verf. ix [illegible] p. 72. verf. ix [illegible] ibid. ix [illegible] p. 73. verf. [illegible] ibid. ix [illegible] p. 74. recto ix [illegible] & ix [illegible] p. 74. verf. [illegible] ibid. [illegible] p. 75. verf. [illegible]

[illegible] ibid. [illegible] ibid. [illegible] p. 76. rect. [illegible] ibid. [illegible] p. 76 vers. [illegible] p. 77 rect. [illegible] ibid. [illegible] ibid. [illegible]

Pag. 77. vers. [illegible] ac primo quidem [illegible] quae oratio legitur in Editione Morelli T. II p. 173 Ib. [illegible] (lege [illegible], ut in Ed. Morell. T. I p. 740.) P. 78 rect. [illegible] Hanc inter ineditas refert Fabricius Bibliotheca Graeca T. VII [illegible] p. 413, & hunc ejusdem titulum e Barberino Codice depromit [illegible] Incipit; [illegible] Hujus igitur mediae, ut & aliarum Libanii Declamationum & Orationum, quae lucem publicam non adspexerunt (1), fragmenta, suo singula loco disposita, ex hac [illegible] hic proferam. Haec sunt autem stricti e ex illa Declamatione a Macario excerpta, ex quibus illius indoles ratio cognosci potest.

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible] (lege [illegible]) [illegible] (lege [illegible]) [illegible]

Ibidem p. 78 fol. rect. [illegible] p. 755 T. I Ed. Morell. Ibid. p. 78, fol. vers. [illegible] T. I. p. 323 Ed. Morell. P. 79 (1) fol. rect. [illegible]

(1) [illegible]

(2) [illegible] קטן אלהי ירח, [illegible]

T. I. p. 883. Ed. Morell. P. 79. fol. verf. [illegible] T. I. p. 386. Ed. Morell. P. 80. fol. rect. [illegible] T. I. p. [illegible] Ed. Morell. P. 80. fol. verf. [illegible] T. I. p. 898. Ed. Morell. Ibid. P. 80. fol. verf. [illegible] T. I. p. 833. Ed. Morell. Ibid. p. 80. fol. verf. [illegible] Hanc Declamationem [illegible] in Vaticana Bibliotheca latentem, sic designat Fabricius T. VII p. 413. [illegible] Post prothemam incipit [illegible] Hoc etiam unicum hujusce Declamationis fragmentum nobis servavit Macarius [illegible]

Ibidem p. 80. verf. [illegible] T. I. p. 597. Ed. Morell. Ibid. p. 80. fol. verf. [illegible] T. I. p. 614. Ed. Morell. P. 81. fol. rect. [illegible] T. I. p. 569. Ed. Morell. Ibid. p. 81. rect. [illegible] T. I. p. 558. P. 81. verf. [illegible] Ex hac Inedita, quæque Fabricio ignota fuit, has sententias excerpfit Macarius.

[illegible]

[illegible]

[illegible]

E 81.

P. 83 rect. [illegible] Hujusce tantum has reliquias nobis servavit [illegible]

[illegible]

[illegible]

Pag. 82 vers. [illegible] T. 1 pag. 435 Ed. Morell. Pag. 82 l. vers. [illegible] Tom. 1 pag. 411 Ed. Morell. Ibid. pag. 82 vers. [illegible] T. 1 p. 189 P. 83 rect. [illegible] T. 1 p. 177 Ed. Morell. P. 84 rect. [illegible] T. 1 p. 279 Ed. Morell. P. 83 rect. [illegible] T. 1 p. 307 Ed. Mor. Ib. p. 85 rect. [illegible] T. 1 p. 343 Ed. Mor. Ibid. p. 85 rect. [illegible] T. 1 p. 315 Ib. p. 85 rect. [illegible] T. 1 p. 330 Ed. Mor. P. 85 vers. [illegible] T. 1 p. 548 Ed. Mor. Ib. p. 85 vers. [illegible] T. 1 p. 511 Ed. Morell. Ib. p. 85 vers. [illegible] T. 1 p. 526 P. 86 rect. [illegible] T. 1 p. 792 Ed. Morell. P. 86 vers. [illegible] T. 1 p. 256 Ed. Morell. P. 86 vers. [illegible] T. 1 p. 727 Ed. Morell. P. 87 rect. [illegible] T. 1 p. 801 Ed. Morell. P. 87 rect. [illegible] T. 1 p. 489 Ed. Morell. P. 87 vers. [illegible] Hanc Declamationem inter Ineditas recenset, & in Cod. Barberino extare observat Fabricius T. VII p. 412, ubi hoc illius initium profert: [illegible] Hasce ex hac Declamatione Boscalos excerpsit Macarius:

[illegible]

[illegible] (lege [illegible]) *[illegible]*

Πολ-

[illegible] (lege [illegible]) [illegible]

[illegible]

Pag. 88 rect. [illegible] T. II. p. 151. Ed. Morell P. 88. rect. [illegible] T. II p. 227. Ed. Morell P. 88 verſ. [illegible] T. II p. 515 Ed. Morell P. 88 verſ. [illegible] T. II p. 525. P. 89 rect. [illegible] Hæc Oratio exſtat apud Fabric. Bibliothec. Græc. T. VII p. 145

Ibid p. 89 rect. [illegible] T. II. p. 455 Ed. Morell Ib. p. 89. rect. [illegible] T. II. p. 460. Ed. Morell P. 89 verſ. [illegible] Hanc ineditam in Codice Bathereno exſtare obſervat Fabricius T. VII p. 412., ubi hoc illius initium profert [illegible] Hæc autem ex illa Declamatione deprompta apud Macarium leguntur

[illegible]

[illegible]

Ibid. p. 89 verſ. [illegible] Hujuſce ineditæ Declamationis, cujus vel ipſe titulus Fabricium latuit, hæc fragmenta in [illegible] ſuperſunt.

[illegible]

[illegible] (lege [illegible]) [illegible]

[illegible] (1) [illegible]

Ibi-

---

(1) Non poſſum hoc loco [illegible] Diſſertationem, a quo [illegible] Vi[illegible] V[illegible] [illegible] Laurent. III [illegible] Petro la Vega [illegible] Quid de hoc [illegible] Anſigius [illegible] & Mathematicis [illegible] Lucianus [illegible] Joſephus Scaliger, Salmaſius, Palmerius, Stephanus [illegible] Voſſius, Henricus Malbomius, Schefferus, Fabricius, Claudius [illegible], Arnaud,

Eodem p. 89. verf. 10 [illegible] T. II. p. 58 Ed. Morell. P. 90. rect. [illegible] T. II. p. 442. Ed. Morell. P. 91. rect. [illegible] Eadem profert, ut e Macarii Excerptis patet, ac ea, quæ [illegible] inscripta, legitur T. II. p. 637. Ed. Morell.

P. 91. fol. rect. [illegible] Hujasce Orationis ineditæ, quæ Fabricium latuit, hoc unicum fragmentum nobis servavit Macarius.

[illegible]

Ibid. p. 91. rect. [illegible] Orationis ineditæ, cujus hoc in [illegible] fragmentum:

[illegible]

P. 91. verf. [illegible] Edita est a Bongiovannio p. 139. Ib. p. 90. verf. [illegible] quæ edita est a Bongiovan. p. 131. Ib. p. 91. verf. [illegible] p. 113. Edit. Bongiovan. Ibid. p. 91. verf. [illegible] p. 88. Ed. Bongiovan. Ib. p. 90. verf. [illegible] Hanc unicam ex illa Oratione, quam ineditam puto, nisi forte eadem sit ac illa [illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible] T. II. p. 568. Ed. Morell. quod quaerere poterunt otiosi, sententiam excerpsit Macarius.

[illegible]

Ibidem p. 90. vers. 12 [illegible] ([illegible]) [illegible]. Haec unica ex illa Oratione sententia in Macario superest.

[illegible]

Ibid. p. 90. vers. 12 [illegible], quae primum edita fuit a Jacobo Gothofredo Genev. anno 1631, in 4.

P. 91. rect. [illegible]. Inedita dicitur a Fabricio T. VII. p. 418. qui hoc illius initium e Codice Barberino profert: [illegible]. Nos autem haec e Macario depromemus.

[illegible]

[illegible]

[illegible] (sic) [illegible]

Ibidem p. 91. rect. [illegible] T. II. p. 389. Ed. Morell. Ibid. p. 91. rect. [illegible], T. II. p. 618. Ed. Morell. P. 91. vers. [illegible], T. II. p. 191. Ed. Morell. Ibid. p. 91. vers. [illegible] p. 70. Ed. Bongeovan. Ibid. p. 91. vers. [illegible], p. 230. Ed. Bongeovan. P. 92. rect. [illegible], p. 191. Ed. Bongeovan. P. 92. rect. [illegible], T. II. p. 577. Ed. Morell. P. 92. rect. [illegible], cujus medium hoc fragmentum nobis exhibet Macarius.

[illegible]

P. 92. vers. [illegible] T. II. p. 642. Ed. Morell. P. 92. vers. [illegible], T. II. p. 474. Ed. Morell. P. 93. rect. [illegible], T. I. p. 943. Ed. Morell. P. 93. rect. [illegible]. P. 93. vers. [illegible]. P. 93. vers. [illegible], quae omnia inter Progymnasmata edita sunt a Morellio. P. 93. vers. [illegible]. T. I. p. 942. Ed. Morell. P. 93. vers. [illegible], T. II. p. 100. Ed. Morell. P. 95. rect. [illegible]. P. 95. vers. [illegible]. T. I. p. 228. Ed. Morell.

Sequitur p. 96. fol. rect. [illegible] ΦΩΤΙΟΥ [illegible]. Hoc autem hujusce epistolae exordium: [illegible], (sic) [illegible], & caetera eadem prorsus ac ea quae de celeberrimo illo Sophista, qui Justiniani temporibus floruit, leguntur in Photii Bibliot. p. 337. & 338. nisi quod Photius sic incipit:

alt-

[illegible] Χοριτίου [illegible] Οὕτω [illegible] In Mosquensi autem Codice habetur [illegible] ΓΝΩΜΟΛΟΓΙΚΗ [illegible], ubi [illegible] pro [illegible], quod in Photio, & [illegible] ΤΗΣ ΤΡΟΠΗΣ [illegible] pro [illegible], quod in Photio, ubi ad marginem apposita est varianta lectio [illegible], & [illegible] ΕΜΠΙΠΤΕΙ pro [illegible], quod in Photio, & [illegible] ΩΣ ΟΥ ΔΕΟΝ, [illegible] ubi [illegible], pro [illegible] quod in Photio, & pro quo forsa legendum, [illegible] ΙΣΤΟΡΙΚΑΣ [illegible], ubi mala in Photio [illegible] omissum est, & [illegible] positum, pro [illegible]. Macarius autem hæc omnia, quæ in Photio legimus [illegible] (Procopii) [illegible] Χορικίου [illegible] Idem in [illegible] ac in Photii Bibliotheca, hujusce da Choriano judicia fuit [illegible] Χοριτίου [illegible]

Hæc autem Photii Epistola eodem prorsus modo fcripta eft, incipit, & definit, in Bibliothecæ Matritenfis Codice (1), qui ejufdem Chorici XIX (2) Declamationes, quarum duæ duntaxat editæ funt, & [illegible] haftenus ineditas, continet. Hunc autem ita cum Codicem fic defcribit Cl. Jriarte, Matritenfis Catalogi auctor, p. 394 nifqua ad [illegible] omnino videndus. "Codex bombycinus, in 4. fol. 289, chartaceus, flaccidus, valde fufca, littera ut plurimum marginalibus, [illegible], ac præ fenio aliquantulum decoloratus, dictionum compendiis frequens, adeoque lectu maxime operofus. Quâ maderes vitium, quo fere totus infectus eft, quod librariorum improbitas, quarum bene multis vulneribus mederi librarius ginimatur ftuduit, imma chartæ extanteribus, pallauda vefice membranola intamentibus, ut molia eft, appofita. Accedit attoque malo duplea aliud pejna, cumpa ferionum perturbatio & defectus. Jam vero liber triplex, ut apparet, manu, fæculo XIII exeunte, defcriptus". Et infra: "Supra varo pro-

 posite-

(1) [illegible] Codicem [illegible]

(2) XIX [illegible]

posteram ordinem, accedant alia vitia, puta, ut cujus Orationis duplex locus [illegible] tum initiorum & finium defectus, [illegible] cum plures Orationes vel avulsis, vel rejectis foliis, finibus careant, aut carere saltem videantur. [illegible] Unde meritò dolet idem Iriarte, tot Choricii Orationes, sive Declamationes, quarum, utait, exigua & infrequens in Manuscriptorum Catalogis mentio, tot ejusdem [illegible], de quibus alias altum silentium, in hoc unico Codice servari, qui tam misere corruptus est.

Nos adeo omnia Choricii fragmenta, quæ e Macario eruì possunt, avide collecta, duasque ejusdem [illegible] Orationes exhibebimus, e Regiæ Parisiensi Bibliotheca in nostram gratiam perito descriptas a doctissimo Medico Joanne le Fevre, cujus in Longum Animadversiones jam in nostra hujusce amœnissimi Scriptoris Editione laudamus.

P. 96 vers. Macarius profert Excerpta [illegible] ΧΟΡΙΚΙΟΥ. Ac primo quidem [illegible] sed licet e priori, cum e posteriori sequentur excerpta. Sic quoque duas ejusdem [illegible], sed prorsus diversas Orationes, in Matritensi Codice lectas indicat Cl. Iriarte. Prior quidem, folio primo verso, est [illegible] (1) [illegible], nam, ut habet inscriptio, [illegible] (2). Incipit, [illegible] desinit, [illegible]. Posterior autem Oratio, fol. 14. est [illegible]. Incipit, [illegible] desinit, [illegible].

Hæc etiam sunt priores laudationis fragmenta e Macario deprompta: [illegible] (3), [illegible]

[illegible] (4) [illegible] (5). [illegible]

(1) [illegible]

(2) [illegible]

(3) [illegible] Gr. T. VIII. p. [illegible]

(4) [illegible]

(5) [illegible] Princip. p. [illegible] T. VIII. [illegible] Græc. Fabric. [illegible]

[illegible] (1) [illegible]

[illegible]

P. 97. edit. [illegible] ([illegible]) [illegible], ex posteriori Marciani lucubratione, ex qua haec Macarius excerpsit.

[illegible]

[illegible] (3) [illegible]

[illegible] (4) [illegible]

[illegible] (5) [illegible]

[illegible]

C 2

[illegible]

(3) [illegible]

(4) [illegible]

(5) Pindar. Pyth. IV. [illegible]

[illegible]

Quem locum hoc [illegible] Pindarus Pyth. v. antistropha [illegible]

(5) [illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

P. 97. vers. [illegible] Eadem & in Marcianeo Codice pag. [illegible] fol. verso, ubi legitur [illegible] pro [illegible]. Hoc autem aliud initium a Cl. [illegible] productum est [illegible] Has sententias ex illa Oratione excerptas nobis exhibet Macarius.

[illegible]

[illegible] (1) [illegible]

[illegible] (2)

[illegible] (3) [illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible] (4)

[illegible] (5) [illegible]

P. 98. [illegible] Hanc Orationem, quae & in Marcianeo Codice reperitur fol. 391. (6) publica juris fecit Fabricius Bibliothecae Graec. Vol. VIII. p. 863. & seqq.

P. 98. [illegible] Forte pro [illegible] legendum [illegible], & erit haec ipsa Oratio, quae in Cod. Marcic. fol. 45. sic designatur: [illegible] Incipit, [illegible]

(1) [illegible]
(2) Vid. [illegible] L. IV. [illegible]
(3) [illegible]
[illegible]
(4) [illegible] Cod. [illegible]
(5) [illegible] Cod. [illegible]
(6) In Cod. [illegible]

[illegible] , desinit [illegible] vel si retineas [illegible] . Est alia Oratio p. 48. fol. verso Cod. Marcii (1) quæ sic indicatur [illegible] Incipit, [illegible] desinit, [illegible] Quibus autem Marcianensis Codicis tractandi facultas aderit, is facile dignoscet ad priorem an ad posteriorem pertineant supradictam Orationem hæc fragmenta a Macario deprompta.

[illegible] (2) [illegible]

[illegible]

P. 98. lect. [illegible] Lege cum Cod. Marcii p. 55., & cum Cod. Regiæ Bibliothecæ Parisiensis 1969. fol. 104. verso, ex quo hanc Orationem scribens his appellatur, [illegible] Tota autem Oratio sic se habet.

[illegible]

[illegible] (3) [illegible] (4) [illegible]

(1) Cl. [illegible] Marci Bibliothec. Cod. CXV, [illegible]

(2) [illegible]

(3) [illegible] Lege [illegible] apud Platonem de Republica L. [illegible]

(4) [illegible] Quæ [illegible] Clericis [illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

(1) [illegible]
(2) [illegible]
(3) [illegible], sed metro illud convenire.
(4) [illegible]
(5) [illegible] in Cod. [illegible]
(6) [illegible] in Cod. [illegible]
(7) In [illegible] p. [illegible]
(8) [illegible] de [illegible]

[illegible] (1) [illegible]

[illegible] (2) [illegible] (3) [illegible] (4).

[illegible] (5) [illegible] (6) [illegible] ΜΗ ΔΑΚΡΥΤΕ, ΤΟΝΔΕ ΤΟΝ ΤΑΦΟΝ ΟΡΩΝ ΕΝΤΑΥΘΑ ΓΥΝΗ ΚΕΙΤΑΙ ΠΡΕΣΒΥΤΙΣ, ΑΞΙΟΝ ΕΧΟΥΣΑ ΔΑΚΡΥΩΝ ΟΥΔΕΝ. ΣΕΜΝΟΝ ΕΖΗΣΕ ΒΙΟΝ ΤΕΚΝΩΝ ΚΑΤΑΛΕΛΟΙΠΕ ΤΕΚΝΑ, ΚΑΙ ΤΟΥΤΩΝ ΠΑΙΔΙΑ

Hactenus inedita Chorici Oratio.

F. 98 vers. [illegible] Hanc Orationem funebrem, qua Procopii sui Magistri defuncti laudes celebravit Choricius, cujusque meminit Photius Cod. 160. p. 338. edidit Fabricius Biblioth. Græc. Vol. VIII. p. 841. & seqq. (7)

Hic autem Procopius Gazæus, qui Choricium & discipulum, & suc-

---

(1) [illegible]

(2) In Cod. [illegible]

(3) Male in Cod. [illegible]

(3) [illegible] Plato de Republica L. I. p. 118. [illegible]

( ) [illegible]

(4) Scilicet [illegible] Tragœdiam Euripidis Troadas dictam, [illegible]

[illegible]

[illegible]

(5) [illegible]

(7) [illegible] Cod. [illegible]

cessionem habuit, celeberrimus fuit Sophista & sacræ Scripturæ Interpres, & diversus ab Historico Procopio eodem Palæstino, sed Cæsariensi, non Gazæo. Nostra autem ætatis fuit illius Æneæ Gazæi, qui *Theophrastum*, insignem de animorum immortalitate Dialogum, conscripsit, & de Procopio Gazæo dicit, Ep. xxx. [illegible] Procopii extimus in Octateuchum (1) & Canticum Canticorum Commentarius, e Photio Cod. 206. ut elegantissimus & utilissimus, valde laudatus, quosqua cum cæteris hujusce præclari Scriptoris operibus edi vehementer optabat Richardus Simon T. IV. Bibliothec. Crit. p. 143, e Bibliotheca Augustana Codicis peramtiquo descriptos, & sua Versione ac notis illustratos publici juris facere voluit; Godfredus Olearius, de quo vide Fabricium Bibliothec. Græc. T. VI. L. V. c. 5. p. 159. Ibidem Fabricius memorat illius Schol. in quatuor libros Regum & in duos Chronicorum, itidem Photio lecta & probata Cod. 207, & Græca cum Latina Versione Joh. Lavateri edita a Jo. Meursio Lugduni Batavor. 1620. & [illegible] in Proverbia, extantem in Cod. Reg. de quo vide Montefalcon. in Palæographia Græca p. 278. & seqq. Ejusdem Procopii [illegible] inedita, & doctissimo Fabricio penitus ignota servatur in Codice Veneto S. Marci XXII. Præclaram Procopii in Esaiam Commentationem cum sua Versione Græce Paris. 1580. fol. vulgasse Jo. Curterium itidem observat Fabricius. Idem ibid. L. II. c. 10. art. 30. p. 427. Tomi primi Bibliothecæ Græcæ, loquitur de ejusdem Procopii LX. Epistolis in Aldina Epistolarum collectione exstantibus, & in quibus [illegible] est Megethio ad hunc Procopium, ubi laudat ejus [illegible], suavitatemque Orationis cujusdam familiari ab eo habitæ, ac tesseram aureas illius togam factas in omnium admiratione esse, quod quidem confirmat Photius Cod. 160. & 206. Idem Fabricius L. II. C. 5. T. 1. p. 338. ejusdem Procopii deperditam laborum Homericorum Metaphrasin memorat. " Procopius Gazæus Metaphrases Homericorum carminum scripsit, variis dicendi formis, eloquentiorem Homeri prosam oratione sive exprimens, sive superans, ut ait Photius Cod. 160. At vero Photius duntaxat dicit [illegible] Fabricius T. VI. p. 259. " Quos vero idem Photius Cod. 160. laudat Procopii λόγοι (1), sive orationes varii generis, haud exstant, quod sciam, licet Nic. Alemannus Præfat. ad alte-

D 2 rian

---

(1) Commentarius in Octateuchum Latine tantum ex Versione [illegible] Tiguri [illegible]

(1) De [illegible] Photius Cod. 160. p. 338. [illegible]

nus Procopii Caesariensis Ἀνέκδοτα, Declamationes Procopii Gazaei inedictas memorare videatur.

Operae igitur pretium facturum me credidi, si, hac occasione data, e Cod. S. Marci CCCCXXXVIII hic depromerem unam hujusce Procopii Gazaei Orationem, quae & inedita, & Fabricio ignota, & elegantissima est, & maximam habet cognationem cum dicendi genere, quo usus est Choricius Procopii discipulus, & Anastasii Imperatoris, quem celebrat, vitam illustrat, ac de eo multa nobis tradit, quae nusquam leguntur apud Theophanem, Cedrenum, Zonaram, Evagrium, Theodorum Lectorem, Anastasium Bibliothecarium, Jordem, Victorem Tununensem, Malalam, Chronicon Paschale, Comitem Marcellinum, Procopium Historicum, Jornandem, Suidam, Baronium, Pagi, Cangium, Tillemont, le Beau, aliosque omnes auctores, quos de Anastasii rebus gestis agentes diligenter evolvimus.

Προκοπίου Σοφιστοῦ Γάζης Πανηγυρικὸς εἰς τὸν αὐτοκράτορα Ἀναστάσιον.

Ἦλθε μοι, ὦ κράτιστε βασιλεῦ, [illegible] (1) [illegible]

[illegible]

[illegible]

---

(1) Eodem fere Choricius in illa Oratione [illegible] Procopium [illegible] apud Fabric. Bibl. Graec. T. VIII. p. [illegible]

[illegible]

B 2

(1) Evagrius Scholasticus, Ecclesiast. Histor. L. [illegible] Ed. Vales. [illegible]

[illegible]

(2) In Cod. [illegible] Hoc [illegible] legere tibi videaris.

(3) Male in Cod. [illegible]

(4) Male in Cod. [illegible]

(5) In Cod. [illegible]

(6) [illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

(1) [illegible]

(2) [illegible]

(3) [illegible]

(4) [illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

(1) Hierapolis.

(2) De hac [illegible] Byzantinae Scriptores [illegible]

(3) [illegible] de Alexandria [illegible] Hesselio [illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

F 2

[illegible]

[illegible]

... (1); Η ΠΟΛΙΣ ΤΟΝ ΕΥΕΡΓΕΤΗΝ, ΔΙ ΟΥ ΝΥΝ ΑΤ... ΕΝΑΤΕ ΓΑΤ ΡΟΝ ΕΠΑΙΡΩ, ΚΑΙ ΠΟΛΙΣ ΕΙΜΙ [illegible]

[illegible]

Hactenus Oratio Procopii in laudem Anastasii, quam sic depingit Cl. Beau, *Istor. del Basso Impero* L. xxxviii. art. cap. 19. decimus Tomi Versionis Italicæ: *Fu un Principe mediocre, senza un certo e determinato carattere, senza verun principio fisso e stabile, e sì poco d' accordo con se medesimo, che non si può lodare di quasi nessuna virtù, senza riprenderlo ... vizio contrario. Pacifico e persecutore, avaro e liberale, spargeva con una mano benefizi, e rapiva coll' altra i beni de' legittimi possessori, abolivα pubblicamente la vendita delle cariche, e cominciava a venderle occultamente, e quindi collocò spesso nelle Magistrature ... e corrotti. Ritirò dalle Provincie le truppe destinate alla loro difesa, per risparmiare la spesa del loro mantenimento. Egli difendeva i suoi Stati dagli attacchi de' Barbari non coll' armi, ma col denaro, si faceva render conto de' beni delle persone ricche, e facoltose, che morivano, e non ne lasciava agli eredi, se non quella porzione, che giudicava a proposito; rovinava gli ornamenti della città, mentre ne rifaceva le strade, e gli edifizj. Il triplo recinto di mura, che fece innalzare a ... sua patria, fu fatto a spese de' suoi Compatriotti. Spogliò ... le provincie, obbligandole a somministrargli in denaro ed in altissimo prezzo quelle che per l' addietro davano in sostanze pel mantenimento delle truppe. Era l' usanza che i Corpi Municipali facessero il ripartimento della riscossione delle gravezze, egli diede queste incombenze a' Vicarj, ed Esattori, ... in ciascheduna città; lo che produsse un male ad una volta; i Corpi di Città perdettero il loro lustro, e le loro considerazioni; questi Vicarj s' impinguarono della pubblica miseria, e le rendite del Principe scemarono per l' impoverimento de' particolari. Giustiniano però a questo disordine, e ristabilì l' antico metodo di riscuotere le imposizioni. Anastasio avvea per principio, che un Principe può mentire, ed anche spergiurare per ragione di Stato: massima abbominevole, e detestabile, attinta dalla perversa Morale di Manichei, insegnatagli da suo me-*

(1) Sic in Chronico in fine O... [illegible] ... qua Mediæ ... Episcopi ... [illegible]

madre. Non era niente più delicata sopra la grandezza di quel che la fossi sopra la verità. Quæ quidem verba, quamvis longiuscula, hic subjecimus, ut, quod semper in animo ad hanc Orationem præstituimus, oratoriis hisce historicam veritatem opponeremus. Vide & Collectanea Constantini a Valesio edita p. 253 & Suidam, qui hæc in vocem Ἀναστάσιος descripsit; ab his enim hoc de Anastasio judicium mutuatus est Cl. le Beau. Idem ibid. art. IV. p. 18 *Questi vizzi di Anastasio erano però compensati da alcune virtù, almeno apparenti. Avenal' esteriore della pietà, fondò molte Chiese a Costantinopoli, la sua vita sembrava regolata, benchè si confessasse un suo figliuolo naturale. Rispettava gli Ecclesiastici, ed i Monaci, anche Cattolici, e nella persecuzione da lui mossa contro gli Ortodossi non fece mai mettere a morte alcuno, e si guardò sempre dal versare il sangue, ma la licenza, che lasciò prendere agli Eretici, cagionò orribili macelli. Bandì da Costantinopoli tutti i delatori. Dimostrava molta prudenza, ed intelligenza nel governi degli affari. Non concedeva nulla a' suoi piaceri; e quello, che rendeva la sua respine un po' meno odiosa, si è, che il denaro, che traeva da' suoi sudditi, non era dissipato in vane ed inutili spese, cosicchè lasciò il suo Successore in grado di alleggerire i pesi, de' cui erano i popoli aggravati.* Procopius in Historia Arcana cap. XIX p. 57 eum tria centum & viginti millia librarum auri rubri necdum signati in Imperiali ærario reliquisse affirmat. Idem Cl. le Beau T. x L. XLI art. 4. p. 315 *Noi riporteremo molti esempj della sua generosità. Le città, che avevano provato le calamità della guerra, erano compensate colle remissione delle imposizioni. Essendo in Costantinopoli mancata l'acqua in tempo di siccità, fece costruire una nuova cisterna, che fu chiamata la cisterna di Mocio, a cagione della Chiesa di S. Mocio, alla quale era presso. Le contraddizioni, che trovansi nel carattere di Anastasio, possono non difficilmente conciliarsi, distinguendo i diversi tempi del suo regno. Ebbe la sorte de' Principi deboli, li cui vizzi non hanno ferma e soda radice, la sovrana potenza guastò, e in ultimo distrusse quel poco che avevan di buone qualità.*

Sed a Procopio (1) ad ipsius discipulum Choricium redeamus, & relicto Anastasio, Macarii Ptolemai descriptionem prosequamur.

P. 99

(1) Antequam Procopium [illegible] ... [illegible] Choricii ... [illegible] Procopii Gazæi ... [illegible] ... Procopii Gazæi ... [illegible] Sophistæ, quem distinguere ... [illegible]

P. 99. vers. [illegible] Πολυδάμαντι. Hujusce pendent Chorieii Declamationis, quæ servatur in Codice Matritensi p. 128. ubi sic incipit: [illegible] (1), hæc sunt fragmenta a Macario excerpta.

[illegible]

[illegible]

[illegible] (2) [illegible]

[illegible] (3) [illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

P. 100. vers. [illegible] Hujusce Priami adver sus eumdem Polydamantem Declamationis, quæ in Cod. Matrit. fol. 120. verso incipit, [illegible] Ἀχιλ- [illegible], quæque definit, [illegible]

---

aliorum Cæsariensi Procopio [illegible], qui alium Gazæus composuit. Sic autem habet Photius Cod. CLX. p. 118. [illegible] Procopii [illegible] Gazæi [illegible] Procopio [illegible] Photio, Choricius [illegible] Procopio [illegible] Photium [illegible] Gazæo Procopio [illegible] Choricium [illegible] Procopio [illegible] Gazæ [illegible]

(1) In Cod. Matritensi [illegible] Declamationi [illegible]

(2) [illegible]

(3) Male in Cod. [illegible]

[illegible] Ἕκτωρ, [illegible] hæc fragmenta nobis repræsentat Macarius.

[illegible] (1)

[illegible] (2)

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

In Cod. Mauritensi fol. 119. verso, hæc brevis legitur enarratio caussæ, cur hanc Priami adversus Polydamantem conscripserit Declamationem [illegible] Unde illius protheoria sic incipit [illegible] Ἀχιλλεὺς [illegible] desinit, [illegible]

Fol. 100. recto [illegible] Hujusce inedita Lydorum Declamationis, quam habet Cod. Maur. fol. 97. verso, quæque sic incipit, [illegible] Κῦρε (lege Κῦρε) [illegible] & desinit, [illegible] Κῦρε (3), hæc apud Macarium fragmenta

[illegible]

[illegible]

(1) [illegible]

(2) [illegible]

(3) [illegible]

[illegible] (1) [illegible]

[illegible] (2) [illegible]

[illegible]

[illegible] (3) [illegible] (4) [illegible]

[illegible]

P 200. verf. [illegible] Hujus sequitur Declamationi, quæ in Cod. Marcii fol. 90. verso, inscripta est, [illegible] ejusque initium, [illegible] ejusque finis, [illegible] (5), hæc e Macario fragmenta:

[illegible]

Tom II. G Τῶν

(1) [illegible]

(2) Lege [illegible]

(3) [illegible]

(4) [illegible]

(5) [illegible]

[illegible]

Ποιεῖ δ' [illegible]

P ... (male in Cod. [illegible], prima littera abrasa,) [illegible] Eadem Declamatione [illegible], fortis videlicet juvenis, post rem fortiter gestam, virginem amatam praemii loco postulantis, avaro patre contradicente, eumque ad alteram puellae, opulentissimae quidem, sed turpissimae, nuptias compellente; cujus Orationis argumentum incipiens, [illegible] & desinens, [illegible], legitur in Cod. Marciano fol. 75 verso, ubi post haec prafixa verba sequitur fol. [illegible], & deinde theoria, incipiens, [illegible], & desinens, [illegible]: quam denique Oratoriam ipsa juvenis fortis declamatio excipit, sic incipiens fol. [illegible], ubi [illegible], pro [illegible] quod in Cod. reserebo. Hujusce Declamationis insolite haec sunt e Macario fragmenta.

[illegible]

[illegible] (1) [illegible] (2) [illegible]

---

(1) [illegible]

(2) [illegible]

[illegible] (male in Cod [illegible]) [illegible] (1)

[illegible] (male in Cod [illegible]) [illegible]

[illegible]

[illegible] Hæc est Oratio hujusce patris avari, sui filio, vel fortiter gestæ præmium, scilicet amatam virginem petenti, contradicentis, cujus quidem Declamationis thema sic incipit in Cod Matrit. fol. 76, [illegible] & definit, [illegible] Ipsa autem avari patris Declamatio sic incipit ibid fol 76. verso [illegible] Hæc sunt hujusce Orationis Inedita e Macario fragmenta

[illegible]

[illegible] (male in Cod. [illegible]) [illegible]

[illegible] (2) [illegible]

(1) [illegible]

(2) [illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible] (male in Cod. [illegible]) [illegible]

[illegible] (male in Cod. [illegible]) [illegible]

P. [illegible], vers. [illegible]. Hæc Declamatio cum sua prothesia reperitur in Cod. Marcianí fol. [illegible], sed fine mutila. Nos integram e Codice Regio [illegible], hic depromemus.

[illegible]

[illegible]

[illegible] (1) [illegible] (2) [illegible] (3) [illegible] (4) [illegible] (5) [illegible] (6) [illegible] (7) [illegible] (8) [illegible]

(1) [illegible]

(2) Male in Cod. [illegible]

(3) Male in Cod. [illegible], [illegible] pro [illegible]

(4) [illegible]

(5) Sic refinxi pro [illegible], quod in Cod.

(6) Lege [illegible]

(7) Male in Cod. [illegible]

(8) Sic refinxi pro [illegible], & [illegible] pro [illegible].

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

(1) [illegible]
(2) [illegible]
(3) [illegible]
(4) [illegible]
(5) [illegible]
(6) [illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

---

(1) [illegible] quod in Cod. [illegible]

(2) [illegible]

(3) [illegible] quod in Cod.

(4) [illegible]

(5) [illegible] quod in Cod.

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

Ὁ [illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

Ἀλλὰ γὰρ [illegible]

---

(1) Lege [illegible]
(2) Male in Cod. [illegible]
(3) [illegible]

[illegible] (1) [illegible] (2) [illegible] (3) [illegible]

Hactenus elegantissima Choricii Declamatio.

P. 103 vers. [illegible] Hujusce Declamationis argumentum, sic incipiens, [illegible] & desinens, [illegible], legitur p. 140. Cod. [illegible] ubi sequitur Orationis theoria post hoc lemma, [illegible] In eodem Cod. [illegible] fol. 140 verso, ipsa sic incipit Declamatio Spartiatæ, [illegible] & desinit, [illegible]. Ex illa autem Declamatione hæc excerpsit Nicolaus Macarius

[illegible]

[illegible] (4) [illegible]

[illegible]

P. 104. vers. [illegible] Hujusce Orationis argumentum sic incipit p. 163 Cod. Matrit. [illegible] & desinit, [illegible]

(1) Mallem [illegible]

(2) Locus [illegible]

(3) [illegible]

(4) [illegible]

[illegible] Tum incipit lemma, [illegible]; statimque ejusdem Orationis theoria sic incipiens, [illegible]. Denique p. 166. ejusdem Cod. Matrit. sic scripsi ipsa patris, qui filium interfecit, Oratio, [illegible], desinit autem folio 173. verso [illegible]. Hanc ipsam Declamationem, titulo expertem, eodem fol. tuo, eodem fini praefixam, & alii plurimi Libanii insertam, exstare & in Matrit. Codice XLIX. & p. 166. Cel I [illegible] recensitam esse, ibidem observat Cl. Iriarte (1). Ex illa autem has sententias excerpsit Macarius:

[illegible]

P. 174. [illegible]. Haec Oratio initio mutila, foliis turbatis, aut deficientibus, inest in Codice Matritensi. Sic enim Cl. Iriarte: " Fol. 178 quaecumque sive titulo & initio, alia prorsus manu descripta, ch. hoc folio excurrunt ad folio 187. averso verba, [illegible] ad quam Declamationem pertineant, nisi ad [illegible], sive fortem, cujus nullum in caetero Codice vestigium, penitus ignoramus. Quae vero ex ea supersunt, ita incipiunt, [illegible], finit, quo non caret, talis est, [illegible]. Hujusce vero Declamationis quae minime confundenda est cum illa, ex qua excerpta supra posuimus, illius scilicet [illegible] (2) amatam virginem, praemii loco postulantis, contradicente avaro patre, & ad puellae opulentissimae nuptias compellente, haec fragmenta nobis exhibet Macarius:

[illegible]

[illegible] (3) [illegible]

[illegible] (4)

[illegible]

(1) Sic [illegible] in hoc eodem Chevelii Codice, [illegible] Declamationibus [illegible] Papinii Achillem Graeci [illegible] Oratio, quam [illegible] Libanii [illegible], & in Morellianae Libanii Editione [illegible], recte observavit Cl. Iriarte.

(2) Ad [illegible] Oratio [illegible] [illegible]

(3) At [illegible] Euripides apud Stobaeum Sermon. [illegible] p. 11[illegible]. [illegible]

[illegible]

[illegible]

In eadem autem Longi [illegible]

(4) Hanc [illegible] Sermone [illegible] p. 51 [illegible] Stobaei [illegible] apud Andream Wechel. ann. 1581.

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible] (in Cod. [illegible]) [illegible]

P. 104. vers. 11 [illegible] Hujus [illegible] sic incipit in Cod. Matrit. p. 151 [illegible], definit: [illegible]. Ipsa autem illudem, fol. 151 verso, sic incipit Oratio: [illegible], definit: [illegible]. Ex illa autem Declamatione hae selegit sententias Macarius:

[illegible] (1) [illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

Ex hae quidem duntaxat sententiae morales, quibus sapientius nihil, nihil elegantius fingi potest, aut [illegible] Dementiam alloquente dignius, a Macario exceptae sunt. Praeter has Declamationes, quarum supra titulos a Fabricio & a Bibliothecae Matritensis Codicum Graecorum Catalogo proculimus, XXII etiam [illegible] multiplicis argumenti, hisce Declamationibus interfertae, aut praemissae, in hoc eodem Catalogo Matrit. recensentur (2). Choricium etiam in Antonii Melissa

I 2 Colle-

(1) Sic in Cod. [illegible] Orationis [illegible]

(2) [illegible]

Collectaneis & a S. Maximo aliquoties laudari vere observat Fabricius Bibl. Græc. Vol. VIII p. 741.

P. 104. verf. Macarius profert excerpta ex [illegible] ΗΡΟΔΟΤΟΥ, [illegible] Ibid. [illegible] P. 106. rect. [illegible] P. 106 verf. [illegible] P. 107 verf. [illegible] ibid. [illegible] Ibid. [illegible] P. 108 rect. [illegible] P. 109 rect. [illegible] P. 109 verf. [illegible]

P. 110 rect. excerpta sententiæ ex ΞΕΝΟΦΩΝΤΟΣ [illegible] Ibid. [illegible] Ibid. [illegible] P. 110. verf. [illegible] Ibid. [illegible] Ibid. [illegible] Ibid. [illegible] P. 111 verf. [illegible] P. 113 rect. [illegible] (sic) [illegible] P. 113 verf. [illegible]

P. 114. rect. [illegible] ΙΩΑΝΝΟΥ ΣΤΟΒΑΙΟΥ [illegible] Sequuntur usque ad p. 141 verf. ex singulis Stobæi capitibus excerpta, quæ cum Stobæo ipso conferre fortè operæ pretium foret.

P. 142 verf. [illegible] Sic autem incipit hæc Proverbiorum collectio:

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible] κ. τ. λ.

Sic autem definit p. 162. verf.

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

Has autem paroemias cum editis conferre haud ab re foret.

P. 162. rect. [illegible] ΦΛΑΟΥΙΟΥ ΙΩΣΗΠΟΥ. Ibid. [illegible] Ibid. [illegible] P. 163 verf. [illegible] Ibid. [illegible] P. 164. rect. [illegible] Ibid. [illegible] Ibid. [illegible]

P. 164.

[illegible] Scilicet [illegible] quod [illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible] Sophoclis versum, [illegible] versum [illegible]

P. 164 rect. in in "ΑΙΛΙΑΝΟΥ" [illegible]. Post folium 164 duorum foliorum evulsorum vestigia apparent, quamvis arithmeticarum notarum ordo recte procedat.

P. 165 rect. fragmentum e secundo JOSEPHI Antiquitatum Judaicarum libro. Ibid. p. 165 rect. e libro tertio, ibid. e libro quarto, & paullo infra, in [illegible], id est, e legibus Mosaicis, capite secundo ejusdem quarti Antiquitat. Judaicarum libri. P. 167 rect. e quinto libro, ibid. e sexto. P. 169 rect. e septimo. P. 169 vers. ex octavo, ibid. e nono, ibid. e decimo. P. 170 rect. ex undecimo. P. 170 vers. e duodecimo. P. 171 rect. e decimo tertio. P. 171 vers. e decimo quarto. P. 171 rect. e decimo quinto, ibid. e decimo sexto, ibid. e decimo septimo. Ibid. p. 171 rect. e decimo octavi libri cap. 3 (p. 876 & 877 Edit. Havercamp.) famosissimum illud de Christo testimonium, quod, si meum mihi interponere judicium licet, e Christiano librario interpolatum, & sic a Josepho scriptum fuisse existimo:

[illegible], id est, hoc tempore existit Jesus, vir sapiens.

Hic librarius, vel quidam antiquissimus ante saeculum secundum, & Origenis aetatem scripti exemplaris possessor, ad marginem apposuerat, quod deinde subsequentes librarii in textum receperunt: [illegible], id est, si tamen eum hominem dicere oportet. Quae quidem verba in Manuscriptis Exemplaribus Antiquae Versionis Rufino tributae, non reddi, & in Codice ante VIII saecula exarato, qui penes Vossium fuit, latine expressa non esse, post Vossium observat Ittigius in suis ad Josephum Prolegomenis p. 91. Ed. Havercamp. Illi cum Richardo Montacutio ad Euseb. Demonstrat. Evangel. L. III, Stephano le Moyne, notis ad Varia sacra p. 931, & Wagenseil IV. Pera librorum juvenil. p. 189. &c. in hunc Josephi locum glossemata & marginales Christiani cujusdam lectoris annotationes irrepsisse patet: & hoc finxisse non mala fide, vel ut fucum aliis faceret, ad oram sui libri conjecit antiquus ille Christianus, ex cujus exemplari haec derivata profluxerunt. Forte nihil aliud agere voluit, nisi ut suas cogitationes sibi intra legendum obortas chartae committeret, vel ut ea, quae in Judaei narratione necessario deerant, e Christiano religionis explerentur, vel minus honorifice dicta corrigerentur. Sic in hoc ipso Mosquensi Codice, p. 164 rect. in haec Josephi verba e septimo [illegible] libro petita: [illegible], librarius ad marginem adscripsit: [illegible], mentitur Joseph, quemadmodum p. 79 rect. sic Libanium in margine nota allocutus fuerat [illegible], delirat, senex, quod suo observavimus loco.

Pergit Josephus, & duas rationes addit, cur Jesu fuerit vir sapiens, vel potius, utramque enim [illegible] significat: ut prius quidem haec est: [illegible], id est, erat enim mirabilium patrator operum, posterior vero [illegible] ΑΥΤΟΥ [illegible],

id

id est, & erat doctor hominum libentissime ipsius verba excipientium, vel ipsius doctrinam amplectentium. Josephum enim scripsisse puto, quemadmodum levi mutatione emendatum hic adsit, ΤΑ ΑΥΤΟΥ δεχομένων, id est, ipsius verba, ipsius doctrinam excipientium, vel ΤΑ ΛΕΧΘΕΝΤΑ δεχομένων. Libenter quæ sibi dicebantur amplectentium & credentium, pro quo librarius Christianus de suo reposuit, ΤΑΛΗΘΗ δεχομένων, id est, veritatem excipientium. Post hæc Josephus: καὶ πολλοὺς μὲν Ἰουδαίους, πολλοὺς δὲ καὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ ἐπηγάγετο, id est, & multos quidem Judæos, multos etiam Græcos paganos ad se attraxit. Hic librarius alieno sane loco hæc obtrusit, quæ narrationis filum abrumpere videntur, ὁ Χριστὸς οὗτος ἦν, id est, hic erat Christus.

Deinde Josephus: καὶ αὐτὸν, ἐνδείξει τῶν πρώτων ἀνδρῶν παρ' ἡμῖν, σταυρῷ ἐπιτετιμηκότος Πιλάτου, οὐκ ἐπαύσαντο οἱ τὸ πρῶτον αὐτὸν ἀγαπήσαντες, *id est*, & eum quidem a primis nostræ gentis viris accusatum, cum crucis supplicio affecisset Pilatus, non ideo destiterunt, qui antea eum amabant. Hæc autem verba, ἐνδείξει τῶν πρώτων ἀνδρῶν παρ' ἡμῖν, *id est*, a primis nostræ gentis hominibus accusatum, quibus facile carere potuisset hæc narratio, latentem mihi prodere videntur Josephi animum, scripturis, utpote Judæi, Christianæ sacris Christoque infensissimi, & factum his ac veluti aliud agendo testificantis, Jesum non sine gravissimorum virorum suæque gentis principum, auctoritate & consilio damnatum, ideoque magis mirandam esse qui affectatam perviceriam illius hominis partes foverent, qui tantis viris reus & suo supplicio dignus videbatur. Librarius autem Christianus hæc iterum de suo protrusit: ἐφάνη γὰρ αὐτοῖς τρίτην ἔχων ἡμέραν, πάλιν ζῶν, τῶν θείων προφητῶν ταῦτά τε καὶ ἄλλα μυρία περὶ αὐτοῦ θαυμάσια εἰρηκότων, *id est*, nam tertia die iterum vivens eis apparuit, cum hæc & multa alia mirabilia de eo divini Prophetæ prædixissent.

Quis non videt ex iis, quæ & narrationis filum abrumpunt, Josephum Judæum ea per somnium quidem cogitare potuisse, sed eum post hæc verba, οὐκ ἐπαύσαντο οἱ τὸ πρῶτον αὐτὸν ἀγαπήσαντες, *id est*, non ideo destiterunt qui prius eum amabant, subito & nulla mora interposita subjecisse, εἰς ἔτι τε νῦν τῶν Χριστιανῶν ἀπὸ τοῦδε ὠνομασμένων (1), οὐκ ἐπέλιπε τὸ φῦλον, *id est*, nec etiam nunc Christianorum genus ab illo nomen trahentium defecit.

Vides sine his spuriis additamentis, quæ ex Judæi ore excidere non potuerunt, Josephi narrationem ita libere lenique procedere, ut nihil omnino in ea ad sensum desideretur, imo ut in iis, quæ inepte intrusa sunt, interpolatrix manus, filum abrumpens & carentes moras objiciens, facile deprehendatur; nec his quidquam in vero ac germano Josephi texto relictum, quod non scribi potuerit ab Historico Judæo, qui famosissimam illam Christi historiam omnino intactam prætermittere vix ac ne vix quidem poterat, cum cæteras omnes suæ gentis res ge-

stas

(1) In Vulgat. ὠνομασμένον pro ὠνομασμένων.

llas persequeretur. Sic qui totum hunc locum supposititium esse credunt, facile largientur quasdam saltem illius partes resecandas esse, cum caeteras & sanas esse, & nullo incommodo servari ac retineri posse, viderint: qui autem pro omnium hujusce loci partium integritate tanquam pro aris & focis rei dimicant, ut nullam earum tractando tentari sinant, in suo fruantur judicio, mihique explicent, cur Josephus, postquam haec omnia, quae Judaeis displicere, nec Ebraeis placere poterant, nulla cogente necessitate, immo nulla suadente utilitate, sola veritatis vi impulsus scripsisset, Christi tamen facta ulterius explere fuerit.

Ibid p. 171. rect. locus ille de S. Joanne Baptista incipiens, Ἡρώδης ὁ Τετράρχης [illegible] ... quae petita sunt e libro XVIII. Antiquit. Judaicar. p. 881 & 883. Ed. Havercamp. P. 174. rect. e decimo nono libro Antiquit. Jud. P. 174. vers. e vicesimo libro. P. 175. rect. ex eodem libro, c. 9. p. 975 & 976. Ed. Havercamp. testimonium illud de S. Jacobo Apostolo.

P. 175. vers. [illegible] ΕΥΣΕΒΙΟΥ ΤΟΥ ΠΑΜΦΙΛΟΥ [illegible] ibid. [illegible] P. 176. rect. ex eodem primo libro fragmentum Africani. Ibid. p. 176. rect. [illegible], itaque fragmentum Clementis, & deinde Philonis. Ibid. p. 176. rect. [illegible] P. 176. vers. [illegible] ibid. [illegible]

P. 177. rect. [illegible] ΘΕΟΔΩΡΗΤΟΥ ibid. [illegible] P. 177. vers. [illegible] ibid. [illegible] P. 178. rect. [illegible]

P. 178. vers. [illegible] P. 179. vers. [illegible] ibid. [illegible] ibid. [illegible] ibid. [illegible] P. 180. rect. [illegible]

Ibidem p. 180. rect. [illegible] ibid. [illegible] P. 180. vers. [illegible] ibid. [illegible]

Ibidem p. 180. vers. [illegible] Ibid. p. 180. vers. [illegible] Ibid. [illegible] Ibid. [illegible]

P. 181. rect. [illegible] ibid. [illegible] P. 181. vers. [illegible] ibid. [illegible] ibid. [illegible] Ibid. [illegible] Ibid. [illegible] P. 182. rect. [illegible] Ibid. [illegible] ibid. [illegible] ibid. [illegible]

P. 182. vers. [illegible] Ibid. p. 182. vers. [illegible] ibid. [illegible] P. 183. rect. [illegible] ibid. [illegible] Ibid. [illegible] P. 184. rect.

in

[illegible] Εὐφρατ[illegible]

Pagina 184 vers. vacua & pura mansit. Deinde p. 185 rect. [illegible] ΚΑΝΙΚΛΕΙ ΟΥ ΤΟΥ ΧΟΥΜΝΟΥ. De hoc Nicephoro Chumno, cui sub extrema vita Monacho facto Nathanaelis nomen inditum, cujusque filia Irene Joanni Palæologo, deinde Imperatori, ab anno Christi 1295 nupsit, vide Fabricium Biblioth. Græc. T. vi. L. v. c. 5. p. 344. & 345. ubi illius Epistolas in Bibliotheca Regia Codice exstantes, post Casaubonum & Cangium monstrat, & ejusdem opusculorum titulos e Labbæo profert. Dicitur autem [illegible] quod idem est ac ὁ Κανικλείῳ vel [illegible], vel ὁ Κανικλεῖος quibus nominibus, passim a Byzantinis Scriptoribus appellatur, qui Caniculo, sive atramento Imperatoris præerat. Jam vero, inquit Cangius ad hanc vocem [illegible] videndus, ut & ad Alexiadem Annæam p. 258. & 378. Caniculum id vas appellatum vult Altamurus ad Procopii Historiam secretam, quod caniculi formam referret, seu potius quod a caniculis fictitiis sustentaretur, ut hodie etiam fieri solet. Salmasius vero ad Flavium [illegible] & [illegible], id est, canistrum, deducit.

P. 185 vers. [illegible] (Χαμα) quarum hoc esto specimen: [illegible]. Sed hæc fortasse non integra est epistola, at sententia ex illa excerpta. P. 186 rect. [illegible]

P. 186 vers. [illegible] ΓΕΡΜΑΝΟΥ. De variis Germanis Patriarchis Constantinopoleos eorumque scriptis vide Fabric. Bibl. Græc. T. x. L. v. c. 41. a p. 206 usque ad p. 216.

Ibid. p. 186 vers. excerpta ex ejusdem Germani λόγῳ α', [illegible] P. 187 rect. [illegible] P. 187 vers. [illegible] P. 188 rect. [illegible] P. 188 vers. [illegible] P. 189 rect. [illegible] P. 189 vers. [illegible] P. 190 rect. [illegible] P. 190 vers. [illegible] P. 191 rect. [illegible] P. 191 vers. [illegible] P. 191 rect. [illegible] P. 192 vers. [illegible] P. 193 rect. [illegible] (1) [illegible] P. 193 vers. [illegible] P. 194 rect. [illegible] P. 194 vers. [illegible] P. 195 rect. [illegible]

P. 195 rect. [illegible] Incipit ibidem [illegible]

---

(1) Ibidem Germanus [illegible]

[illegible] P. 195 vers. [illegible] P. 196. vers. [illegible] Ibi hæc observavimus p 196. [illegible]

[illegible] Qui quidem titus est notandus.

P. 197 vers. [illegible] P. 197 vers. [illegible], ubi hæc observavimus [illegible] (1)

P. 198 vers. [illegible] P. 197 vers. [illegible], ubi hæc observavimus, [illegible] (male in Cod. [illegible]) [illegible]

Ibid. p. 198 vers. [illegible] P. 199 vers. [illegible] Ibid. [illegible], ubi hæc [illegible]

Tom. II. K [illegible]

(1) In Codice DIII [illegible] Indicatur [illegible] Cod. CCI [illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible] (mala in Cod. [illegible]) [illegible]

P. 200. verſ. [illegible] P. 201. recto [illegible] ubi hæc, quæ veriſſime & experientia comprobata ſunt, obſervavimus [illegible]

P. 201. recto [illegible] P. 201. verſ. [illegible] Ibid. [illegible] P. 202. recto [illegible] Ibid. [illegible] Ibid. [illegible] P. 202. verſ. [illegible]

P. 203. recto [illegible] ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ [illegible] De hoc igitur Georgio Cyprio, qui poſtea, induto monaſtico habitu, Gregorius vocatus fuit, & ex lectore protapoſtolario factus eſt Patriarcha Cpolitanus, ab an. April anno 1283. uſque ad Jun. 1289. quo abdicaſſe ſe conſtat, vide Fabric. Bibliot. Græc. T. vi. L. v. c. 5. p. 403. & 404. ubi varie illius recenſet opera, & inter ea illius Epiſtolas exci., Orationem in S. Georgium Martyrem, in S. Dionyſium Areopagitam, in S. Marinum Martyrem, in S. Euthymium Epiſcopum Martyremque, in Michaelem VIII. Palæologum ſeniorem, & in illius filium Andronicum Palæologum ſeniorem, qui ſuo patri ſucceſſit anno 1282. & anno 1328. 19. Maii imperium abdicare ſuit coactus.

P. 204. recto [illegible] (Γρηγορίου) Ibid. [illegible] P. 205. verſ. [illegible] P. 205. recto [illegible] Ibid. [illegible] P. 206. verſ. [illegible] Ibid. [illegible] P. 207. recto [illegible] Ibid. [illegible] Has Declamationes Fabricius videtur ignoraſſe.

P. 208. recto uſque ad p. 120. recto [illegible] ΜΑΝΑΣΣΗ [illegible] Eſt itaque de Ariſtandri & Calliteæ amoribus fabula verſibus politicis conſcripta a Conſtantino Manaſſa, cujus habemus Chronicon, & ipſum verſibus politicis circa annum 1150. ſub Manuela Comneno compoſitum. Hæc uſque prorſus ignota fuit, & Huetium, Fabricium, aliosque omnes, qui de ea

K u

ne fando quidem audiverant, omnino latuit, nec luce magis digna est quam edita Theodori Prodromi, qui duodecimo saeculo ineunte scripsit, de Rhodantes & Dosiclis amoribus, & inedita Nicetae Eugeniani, quem iisdem fere temporibus vixisse credo, fabula novem libris & versibus politicis pariter conscripta de Drosillae & Chariclis amoribus, de qua quid sentiam, dixi p. 9. notarum ad Longi Pastoralia Animadversionum, in quibus multa hujusce Graeculi loquacis & inepte verbosi, ac ridiculi veterum scriptorum simii, specimina passim e Codice Regio protuli.

P. 208. recto sic incipiunt excerpta e primo Aristandri & Callitheae amorum libro, ex quibus facile aestimari potest, quid de tota hac Constantini Manassis fabula sentiendum sit:

Πλουσιον γαρ ... [illegible]
Τα μεν ... [illegible]
Και ... [illegible]
Αι ... [illegible]
Τότε ... [illegible]
Ἄνδρας ... [illegible]

Και ... [illegible]
Και ... [illegible]

... [illegible]
Και ... [illegible]
Και ... [illegible]

Οὕτως ... [illegible]

Κἀκεῖ γαρ ... [illegible]
Οὐ μόνον ... [illegible]
Αλλ', ... [illegible]
Και ... [illegible]
... [illegible]
Και ... [illegible]

Αλλ ... [illegible]
Οι ... [illegible]

P. 209. recto excerpta ἐκ λόγου β' ejusdem fabulae. P. 211. recto ἐκ λόγου γ'. P. 213. verso ἐκ λόγου δ'. P. 214. recto ἐκ λόγου ε'. P. 215. recto ἐκ λόγου ς'. P. 216. verso ἐκ λόγου ζ'. P. 217. verso ἐκ λόγου η'. P. 218. recto ἐκ λόγου θ'.

P. 220. recto ἐκ τοῦ Χρονικοῦ τοῦ αὐτοῦ, scilicet ex ejusdem Constantini Manassis Chronico, & ipsis politicis versibus conscripto.

P. 225. recto ἐκ τῶν ... ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ τοῦ ..., scilicet excerpta Sententiae e variis illius poematibus, ἐκ λόγου α' usque ad λόγον ...

P. 231. verso ... ΠΑΧΥΜΕΡΗ ... ΓΕΩΡΓΙΟΥ, ... (male in Cod. ...) ... Fa-

[illegible] Bibliothec. Graec. T. [illegible] L. v c. 5 p. 469 observat Pachymerem [illegible] carmine de vita sua meminisse, & ex illis versus quosdam hexametros adducere L. 2, Historiae Byzantinae c. 14. & 15. In his, ut ex eorum Excerptis a Macario editis judicare mihi licuit, veteres poetas, ac praesertim Homerum & S. Gregorium Nazianzenum, quos in [illegible] argumento necessarium est, non infeliciter imitando expressit, alius dicendi genus pro illis temporibus satis purum & tersum, quod non expectes ab homine, qui natus circa annum Christi 1242 [illegible] quendam 1308 pervenit. Allatius, qui, in sua de Georgiis Diatriba, Pachymerae [illegible], a Fabricio ibidem laudatus p. 469, ejusdem Epistolas (1), quas in Bibliotheca Italiae [illegible] Gesnerus, nunquam reperire se potuisse, licet [illegible], testatur & dolet. " Eas enim, inquit, elegantissimas futuras, & dicendi antiquo nectare, praeterquam quod eo aevo scriptores fuerant, plenas [illegible] Pachymerius, quod ex Historia, & aliis ejusdem tractationibus colligi potest, [illegible]. Enimvero, ut in meis ad Longum Prolegomenis monui, p. 15, apud Graecos diutius quam apud Latinos, integra & illibata mansit sermonis puri & emendati castitas, verborumque nitor & elegantia, quae, quamvis quotidiano usu, atque barbarorum commercio attrita, assidua tamen veterum lectione reparabatur, & eorum imitatione veluti quodam sepimento muniebatur. Hinc quoque evenit apud illos saepius ille & sermonis eloquentiae [illegible] vigens interruptus, cujus tamen eloquentiae vis & salubritas cur minus apud eosdem Graecos steterit, quam puri sermonis integritas, causam ibidem assignavi p. 18.

Ibid. p. 131 vers. [illegible] Georgii Pachymerae poematis de vita sua ibid. [illegible] P. 131 rect. [illegible] P. 131 vers. [illegible] P. 133 rect. [illegible]

P. 133 rect. [illegible] (Παχυμερ) [illegible]

Hic quamvis barbaro, sinoque saeculo dignissimum, hic depingam, ut inspiratum literarum & difficillimarum notarum, quae misera hujusce aetatis ingenia torquebant, specimen habeat lector.

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

Ipa

(1) In Cod. Mediceo [illegible] habet [illegible] Michaelis Gabrie Epistolas quas Fabricius ignorat, [illegible]

[illegible]

P. 234. recti ΠΙΝΔΑΡΟΥ Ολυμπίων, Πυθίων. Ibid. p. 234. recti Ολυμπίων P. 235. vers. Πυθίων.

P. 236. vers. ΟΜΗΡΟΥ [illegible]. Ibid. [illegible] P. 237. recti, Ομηρ. [illegible]

P. 241. vers. [illegible] ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ. Sequuntur ibid. p. 241. vers. & 242. recti. e Moscho de Bionis morte versus 126. usque ad 222. Reliquum hujusce folii 242. recti spatium purum & vacuum relictum est.

P. 242. recti septem Sapientum nomina, patria & dicta.

Ἑπτὰ σοφῶν ἐρέω κατ' ἔπος πόλιν, οὔνομα, φωνήν.
Μέτρον μὲν Κλεόβουλος ὁ Λίνδιος εἶπεν ἄριστον.
Χείλων δ' ἐν κοίλῃ Λακεδαίμονι, γνῶθι σεαυτόν.
Ὃς δὲ Κόρινθον ἔναιε, χόλου κρατέειν Περίανδρος.
Πιττακὸς οὐδὲν ἄγαν, ὃς ἔην γένος ἐκ Μιτυλήνης.
Τέρμα δ' ὁρᾶν βιότοιο, Σόλων ἱεραῖς ἐν Ἀθήναις.
Τοὺς πλέονας δὲ κακοὺς Βίας ἀπέφηνε Πριηνεύς.
Ἐγγύην φεύγειν Θαλῆς ὁ Μιλήσιος ηὔδα.

Ibid. p. 242. recti [illegible] ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ [illegible]

P. 243 vers. 10 [illegible] ΗΣΙΟΔΟΥ

P. 245 vers. 15 ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ. Ac primo quidem ibid. [illegible] ibid. [illegible] ibid. [illegible] P. 245 vers. 1 [illegible]

P. 246 vers. [illegible] ΘΕΟΔΩΡΟΥ ΤΟΥ ΠΡΟΔΡΟΜΟΥ [illegible] & desunt [illegible] P. 246 vers. 10 [illegible] P. 247 vers. [illegible] ibid. 12 [illegible] ibid. 12 [illegible]

P. 247 vers. ΦΩΚΥΛΙΔΟΥ [illegible] a primo versu usque ad 200. Phocylidi autem hi versus inepti sane præfixi sunt.

[illegible]

[illegible]

Hic desinit Macarii [illegible], cum cætera hujusce Codicis folia avulsa desint.

In eadem Bibliotheca Cod. 486 recentissimo, ubi exstat Manuelis Moschopuli [illegible] jam Venetiis apud Aldum ann. 1524 a Francisco Asulano edita, & postea Parisiis a Michaele Vascosano ann. 1532 recusa, ac nova editione digna, nec non & Thomæ Magistri, [illegible] (sic enim in hoc Codice vocatur,) Phrynichi, Lecapeni (1), aliorumque Grammaticorum opera, & Maximi Planudis de Quæstionibus Grammaticis Dialogus, inscriptus *Neophron & Palæmon*, qui lucem minus meretur; etiam occurrit cujusdam Anonymi Atticistæ de Atticismis opusculum ineditum, ac egregium, quod hic deponemus.

[illegible]

[illegible]

[illegible]

Ar

(1) Hic est Georgius Lecapenus monachus, qui in Thessalia vixit, seculo XIV [illegible] [illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

L 2 Ἀν-

(1) Sic [illegible] pro [illegible], quod in Cod.

[illegible]

[illegible] ... [illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

In hoc eodem Cod. fol. 177. vers. usque ad p. 180. recto occurrit fragmentum HERODIANI, sed idem prorsus ac illud, quod e Cl. Piersonio subjectum est Moeridi Atticistae, iisdemque auspiciis habetur quam in hoc Codice, ubi ea omnia desunt, quae post articulum [illegible], & extrema illius verba, [illegible], leguntur apud Pierson. p. 479. & seqq. Ed. Moeridis Atticistae.

In Cod. 480. p. 154. Catal. Herodiano tribuitur Tractatus sendicus sic inscriptus, [illegible], sed Cl. Zanetti observare potuisset hanc in Dionysii Thracis [illegible] Commentarii partem, non esse Herodiani, qui ipse in ea sic laudatur fol. 9. vers. [illegible], sed alterius Grammatici Technici, id est, unius ex illis, qui in Dionysium Thracem scripserunt, quorumque opuscula in Baroccianis, Regiis, aliisque Codicibus latentia, si in lucem aliquando prodirentur, e re literaria fore, merito observat Kusterus ad Suidam T. 2. p. 78.

In Cod. 483, cui subjecta est haec possessoris nota, [illegible], legitur fol. 150. vers. Herodiani [illegible] opusculum, cui praemissum est hoc HELIAE Monachi [illegible], quod in multis Codd. Regg. Biblioth. Paris. Plutarcho male tributum est:

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

An-

Λαγαρὸς [illegible] (Il. Γ, 172) [illegible]

Μεῖουρος [illegible] (Il. M, 208) [illegible]

Μακροκατάληκτος [illegible] (Od. I, 347) [illegible]

Statim sequitur in hoc Codice, post hoc Ἠλίου μετοχῆς Κεφαλαιον [illegible] μέτρων opusculi (1) caput, HERODIANI libellus sic inscriptus: Ἡρωδιανοῦ περὶ στίχων τῶν λέξεων.

Στίχος ἐστὶ [illegible]

Εἴδη δὲ στίχων [illegible]

[illegible] (Od. Φ, 15)

[illegible] (Il. H, 1)

[illegible] (Il. Ψ, 2)

[illegible] (Il. M, 208)

[illegible] (Il. Γ, 363)

[illegible] (Il. Γ, 51)

[illegible] (Od. Λ, 127)

[illegible] (Il. Λ, 679)

[illegible] (Il. E, 349)

[illegible] (Il. I, 533)

[illegible] (Il. Γ, 237)

Τέλος τῶν περὶ στίχων τῶν λέξεων Ἡρωδιανοῦ.

In Codice Marciano DXII reperitur aliud Herodiani opusculum inscriptum περὶ σχημάτων, quod hic proferemus (2)

Ac-

(1) De hoc opusculo [illegible] ἐπὶ τοῖς στίχοις [illegible] edit apud Fabricium.

(2) Hoc opus, quod laudatur ab Etymologico Magno in Ἀγρόμενοι, edere vole-bat

Ἀλλὰ Ἡρωδιανοῦ περὶ σχημάτων.

[illegible]

(Ὀδ. Κ, [illegible]) [illegible] (Ἰλ. Δ, 237) [illegible]

[illegible]

(Ἰλ. Σ, 567) [illegible] (Ἰλ. Σ, 594) [illegible] (Ἰλ. Β, 137)

[illegible]

(Ἰλ. Ν, 203) [illegible]

[illegible] Leo Allatius [illegible] Apollonii Dyscoli [illegible] Fabricius Bibliothec. Graec. [illegible] Marco Antonio [illegible]

[illegible]

Περὶ τῶν κατὰ πρόσωπα σχημάτων

[illegible]

Περὶ τῶν κατὰ χρόνους σχημάτων

[illegible]

Περὶ τῶν κατὰ ἀριθμοὺς σχημάτων

[illegible]

Περὶ τῶν κατὰ ... λόγου σχημάτων (2)

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible] (1). [illegible]

[illegible] „ (Il. I, 318.)

[illegible] „ (Od. I, 105)

[illegible] „ (Il. N, 314.)

[illegible] „ (Od. Σ, 26)

Xa-

(1) [illegible] Collect. Cusi. [illegible]

Χαρακτηρίζει δὲ καὶ λόγῳ [illegible] μετὰ χάριτος [illegible] ὑπὸ τῆς φθογγῆς, [illegible] (Il. Π, 745.)

Καὶ τὰ μὲν [illegible] σχήματα, [illegible]

Περὶ τῶν τοῦ λόγου σχημάτων.

Γίνεται δὲ καὶ σχῆμα καὶ λόγου καὶ διανοίας, [illegible]

Περὶ τῶν τοῦ λόγου σχημάτων.

Σχῆμα τοῦ λόγου, ἡ λέξεως [illegible]

Περὶ τοῦ ἀπὸ κοινοῦ.

Ἀπὸ κοινοῦ μὲν ἔστι λόγος [illegible] Ἀχαιοὺς, Ἀτρείδα δὲ μάλιστα, δύω κοσμήτορε λαῶν. (Il. A, 15.)

Περὶ μεταφορᾶς.

Μεταφορὰ δὲ, [illegible] (Il. I, 589) [illegible]

[illegible]

Περὶ ἐπαναλήψεως.

[illegible] ,, (Il. Γ, 39.)

Περὶ παρονομασίας.

[illegible] (Il. Ξ 758) [illegible]

Περὶ ἀντιστάσεως.

[illegible]

Περὶ τῆς διὰ μέσου.

[illegible] (Il. Δ, 286.)

Περὶ διορθώσεως.

[illegible]

Περὶ προδιορθώσεως.

[illegible] ,, (Il. Ξ, [illegible])

Περὶ ἐπιδιορθώσεως.

[illegible] ,, (Il. E, 872) [illegible]

Περὶ ἀποστροφῆς.

[illegible] ,, (Il. B, 285.) [illegible]

[illegible]

Περὶ [illegible]

[illegible] Ἕκτωρ Πριαμίδης [illegible] (Il. P, 448.)

Περὶ [illegible]

[illegible] παρ' Εὐριπίδῃ [illegible]

Περὶ [illegible]

[illegible] (Od. P, 231.)

Περὶ [illegible]

[illegible] (Il. T, 372) [illegible] (Il. X, 128.) [illegible] (1) [illegible]

Περὶ [illegible]

[illegible] (2) [illegible] παρὰ Καλλιμάχῳ (3) [illegible] Δημοσθένει [illegible] Ἀλέξανδρος [illegible] Ἀρχιλόχῳ [illegible] Ἀνακρέοντι [illegible] Ἀρχιλόχῳ [illegible] Ἀνακρέοντι [illegible]

Περὶ [illegible]

[illegible] (Il. Δ, 24.) [illegible] (Il. Σ, 678) [illegible] (4)

Περὶ

(1) [illegible] Demosthenem, [illegible]

(2) [illegible]

(3) [illegible] Fabricium, [illegible]

(4) In Homeri libro [illegible]

[illegible]

(1) Lege [illegible] Od. Ζ. [illegible]
(2) In Homer. [illegible]
(3) In Cod. [illegible] Sophocle [illegible] Tragoedia [illegible]
(4) Lege Ἀνδρομάχῃ.

[illegible]

[illegible] (Il. T, 47) [illegible] (Il. I, 5.) [illegible]

[illegible] (2) [illegible] (3) [illegible]

[illegible] (Il. H, 6) [illegible] (Il. B, 135.)

[illegible] (Il. Ξ, 6) [illegible] (Od. A, 167.) [illegible]

[illegible]

(1) [illegible] Iliad. B, [illegible]

(2) [illegible] Iliad. N, [illegible]

(3) [illegible] Il. B, [illegible]

Κασσάνδρα (1) Πριάμου θυγατρὶ [illegible] „ [illegible] „ [illegible].

Περὶ Ἀλκμανικοῦ.

[illegible] (Il. E, 774.) [illegible] (Od. K, 513.) [illegible] (Il. Y, 138) [illegible] (2) [illegible] „

Περὶ τοῦ ἐκ παραλλήλου.

[illegible] (3) [illegible] „

Περὶ [illegible].

[illegible] " Καρδαμύλην, Ἐνόπην τε καὶ Ἱρὴν ποιήεσσαν „ (Il. I, 150) [illegible] „

Περὶ [illegible].

[illegible] (Od. K, 251.) [illegible] „ (Il. A, 331.)

Περὶ [illegible].

[illegible] (Il. Y, 219) [illegible] „ (Il. B, 101) [illegible]

Περὶ προσωποποιΐας.

[illegible] (4) [illegible] „ (Il. B, 537.) [illegible]

Πε

(1) Lege [illegible]
(2) Od. [illegible]
(3) [illegible]
(4) In Il. B, 813 [illegible]

Περὶ [illegible]

[illegible] (Il. Π, 471.) [illegible] (Il. Γ, 180.) [illegible] (Il. Γ, 443.)

Περὶ παραβολῆς

[illegible] (Il. Κ, 485.)

Περὶ ὁμοιώσεως

[illegible] (Il. Γ, 2.) [illegible]

Περὶ ἀνταποδόσεως

[illegible] (Il. Κ, 487.)

Περὶ παραδείγματος

[illegible] (Il. Ι, 513.) [illegible] (Od. Λ. 198.) [illegible] (Il. Σ, 591.)

Περὶ εἰκόνος

[illegible] (Il. Β, 478.) [illegible] (2)

Est in eadem egregia S. Marci Bibliotheca quidam Codex Græcus in fol. minore, membranaceus, foliorum 101, sæculi XV. eo attentione dignior, quo minus fuit notus, nec in Græcorum Codicum Catalogo

Tom. II. N Mar-

(1) Il. [illegible]
(2) Odyss. Υ, [illegible]

Marciano ulla illius mentio. Nam, ut legere est in idiographa nota, quam Cl. Antonius Zanetti subjecit hujusce Catalogi Exemplari, quod in has servatur Bibliotheca, *questo Codice DCLII fu portato in Libreria da un Gentiluomo, che avendolo lasciato quivi per dodici anni, e più, non è mai venuto più a domandarlo. Si è posto negli armarj oggi 2. Maggio 1761. dopo d'averlo fatto legare come gli altri.*

In hoc autem Codice continentur primo tres libri CLEMENTIS ALEXANDRINI Paedagogi, adsunt lemmata singulis praefixa capitibus, & aliorum nonnullae marginales sunt notae, in secundo autem libri ... sexto, hiatus deprehenditur post hoc verbo, quod occurrit T. I. p. 204. Ed. Venetae ano 1757. [illegible] Deinde post novem paginarum puratum spatium legitur, [illegible] 19 [illegible], quae capitis octavi ejusdem secundi libri verba reperiuntur p. 207 ejusdem Ed. Venet. Undecimum autem tertii libri caput, quod in Edd. inscriptum est, [illegible], in hoc Codice inscriptum est, [illegible]. Ut in Ed. Veneta, quam Joannis Potteri Oxoniensem repraesentat, sic & in hoc Codice, Paedagogum & celeberrimam illam, qua clauditur, Doxologiam, excipiunt Hymnus in Christum, & Hymnus in Paedagogum, cujus tertium manifesto expressum est ex illo hymno, quem in Danae laudes erumpens apud Euripidem canit Hippolytus [illegible], a venatione redux.

Deinde sequuntur in hoc Codice varia variorum Commentaria, eaque inedita & bonae frugis, in Dionysii Thracis, celeberrimi Grammatici, de quo vide Fabric. Bibliothec. Graec. L. V. a 7 ... T. 7. p. 25. Τέχνην γραμματικήν Eustathio veteribusque aliis Criticis saepe laudatam, & ab eodem ibid. Fabricio T. VII. p. 26 & seqq. editum. De hisce autem Commentariis, quae plenius & correctius leguntur in ejusdem S. Marci Bibliothecae Codice CCCCLXXXIX, sic idem ibidem Fabricius T. VII p. 24. " Fertur in multis Bibliothecis manu exarata Dionysii Thracis Τέχνη γραμματική fane antiqua & celeberrima prodem, communisque usu trita, & plurimorum illustrium Commentariis, qui Eustathio plus simplici vice laudantur, [illegible]. In hac Τέχνῃ leguntur, quae e Dionysio confert Sextus Empiricus. Nomina autem, quorum Commentarii in Dionysii Τέχνην una cum ipsa feruntur manu exarati, sunt Porphyrius, Diomedes Scholasticus, Melampus, Stephanus, Georgius Choeroboscus & Theodosius Alexandrinus. Caeterum in Manuscriptis horum Commentariorum Codicibus magna confusio, nam quae in Ms. Holsteniano referuntur, verbi gratia, ad Melampodem, haec in Codice Regis Angliae, quem evolvit Cl. Bentleius, exstant sub nomine Diomedis. Non raro eadem iterum iterumque repetuntur sub diversis nominibus, vel quoque in Anonymis [illegible]. Et haec ipsima deprehendi in duobus S. Marci Codicibus, in quibus iidem Commentarii. In Cod. autem 489.

In

in quo plenior & emendatior habeatur, praeter hos a Fabricio memoratos, etiam Heliodorus interdum laudatur.

Codex vero 632., cujus nulla in Catalogo edito reperitur mentio, post S. Clementis Paedagogum duosque hymnos illi subjectos, quibusdam paginis puris relictis, statim habet libellum ΠΟΡΦΥΡΙΟΥ περὶ προσῳδιας & hic quidem hujusce celeberrimi Philosophi & Critici tractatus, seu potius Commentarius in Dionysii Thracis Τέχνην Γραμματικὴν partem quae de prosodia agit, exstat etiam & in Codice Ms. Bibliothecae Johannei Hamburgi, referente Fabricio Bibliothec. Graec. L. V. c. 7. T. VII p. 47.

Deinde occurrunt in hoc Codice S. Marci Excerpta [illegible] Γραμματικῆς [illegible] tractatu περὶ προσῳδιας; deinde alterum, ut ΔΙΟΜΗΔΟΥΣ Σχολιαστοῦ, (sic enim in hoc Cod. vocatur pro Σχολιαστής,) Scholia in τὴν Διονυσίου Τέχνην, quorum titulos hic profitemur. [illegible]

Deinde ipsissimet DIONYSII THRACIS Grammatica, quae a Fabricio edita est L. V. c. 7. p. 26. & seqq. hisce praefixis, quae τοῦ αὐτοῦ Dionysii esse dicuntur, sed absunt ab Ed. Fabricii, cujus collationem cum hoc Codice instituemus.

Περὶ τέχνης.

Τέχνη ἐστὶ σύστημα [illegible]

[illegible] In hoc Cod. recte ratio [illegible], pro [illegible], quod apud Fabric. T. VII p. 26. & ratio [illegible] pro [illegible] quod apud Fabric. p. 27., & art. 7. [illegible] pro [illegible], quod apud Fabric. p. 27., & ibid. [illegible], ubi omissum [illegible] apud Fabric. p. 27., & ibid. [illegible] pro [illegible], quod male apud Fabric. p. 28. cum [illegible] refertur ad [illegible], ut [illegible], ad [illegible] &

N 2 [illegible]

[illegible] ad [illegible], & statim sequatur, ubi [illegible] , [illegible] , [illegible] , [illegible]. Art 9. melius in Cod. [illegible] quam in Fabr. p. 28 [illegible], cum his sequatur, [illegible] , & his [illegible], & ibid. [illegible]. Ibid. melius in Cod. [illegible] , quam apud Fabric. p. 28. [illegible]. Art 10. melius in Cod [illegible] , cum praecedat [illegible] quam apud Fabric. p. 28 [illegible] omisso, [illegible]. Art. 11. melius in Cod [illegible] , [illegible] , quam apud Fabric. p. 29. ubi omissum [illegible] post [illegible] , ubi [illegible] pro [illegible] , & [illegible] , pro [illegible]. Art 14 melius in Cod. [illegible] , quam apud Fabric p 29 [illegible]. Art 14 in Cod. [illegible] , ubi in Fabric. p. 29. operarum vitio, [illegible] , & [illegible] omissum est. Ibid in Fabric. operarum vitio, [illegible] , pro [illegible]. Ibid. in Cod. [illegible] , [illegible] , [illegible] , ubi in Fabric. p. 29. omissum [illegible]. Ibid. [illegible] , [illegible] , [illegible] , ubi in Fabric. omissum [illegible]. Ibid in Cod. [illegible] , [illegible] , pro quo Fabric. p. 30. [illegible]. Ibid melius in Cod [illegible] , quam apud Fabric. ubi p. 30 [illegible] , & [illegible] omissum post [illegible]. Ibid operarum vitio apud Fabric. p 30. [illegible] pro [illegible]. Ibid post [illegible] , [illegible] , [illegible] , Fabricius omisit [illegible] , quod in Cod. Paullo infra male in Fabric. p. 30 [illegible] , pro [illegible] , quod in Cod. ut supra, [illegible]. Ibid p. 30 apud Fabric post [illegible] , [illegible] Cod. addit [illegible]. Ibid. art. 14 p. 31. apud Fabric haec omissa sunt, quae in Cod reperiuntur, post [illegible] , [illegible] , [illegible] , ante [illegible] , (lege [illegible] , cum Dionysius [illegible] hoc ordine recenseat, [illegible] , [illegible] , [illegible] , [illegible]) [illegible] , [illegible] , [illegible] , [illegible]. Sic paullo infra apud Fabric duo articuli confusi sunt, & legendum cum Codice [illegible] , [illegible] , [illegible] , pro quo male in Fabric [illegible] , [illegible]. Paullo infra, operarum vitio, [illegible] pro [illegible] , in Fabric Art 15 [illegible] , ubi apud Fabric p 31. omissum est [illegible]. Ibid in Cod [illegible] , [illegible] , ubi [illegible] pro [illegible] , quod in Fabric ibid art 15. [illegible] , [illegible] , [illegible] , ubi apud Fabric. p. 31 hic omissum [illegible]. Art. 16. in Cod [illegible] , ubi apud Fa-

Fabric. p. 31. omissum est [illegible]. Art. 17 lege, [illegible], ut in Cod. non autem [illegible], ut apud Fabric. p. 31. & infra art. 18 [illegible] una earum [illegible], ut apud Fabric. p. 32. In Fabric. p. 31. art. 20 operarum vitio, [illegible] (pro quo lege [illegible]) [illegible]. Art. 12 in Cod. [illegible], ut infra, [illegible], ut Fabricius autem p. 33. habet, [illegible], pro [illegible]. Art. 24 post [illegible], anti [illegible], hæc quæ in Codice leguntur, absunt ab Editione Fabric. [illegible]. In hoc eodem articulo 14 apud Fabric. p. 33. multa operarum vitia, quæ currente moneri possunt, ut [illegible], ubi [illegible], pro [illegible], ut [illegible] pro [illegible] sic Art. 25. in Cod. [illegible], ubi apud Fabric. p. 34. omissum [illegible], ut ibid. paulo infra post [illegible] in Fabric. omissum [illegible], quod hic in Cod. sed & infra ad [illegible] refertur. Ibid. in Cod. [illegible], ubi in Fabric. p. 34. omissum [illegible] post [illegible] statim infra apud Fabric. [illegible], ut in Cod. hic recte ante [illegible] omissum est [illegible], quod non ad [illegible], sed propter ad [illegible] pertinet, cum statim subjungit Dionysius [illegible]

Sequuntur hoc Codice, [illegible]. At vero hæc, quæ & in Hamburgensi Codice Dionysii Thracis Grammaticam excipiunt, Dionysii non esse, sed ex ejusdem recentioris, probat Fabric. L. V. c. 7. T. VII. p. 34. ex his Porphyrii verbis sic loquentis in fine de prosodia libelli [illegible]. Immo hæc de prosodia non alia esse putem ac ea Dionysii Thracis Erotemata Grammatice & Rhetorica, quæ in Bibliotheca Vindobonensi exstare, post Nesselium part. IV. p. 48. refert ibid. Fabric. p. 34. nam hæc sunt vere erotemata, sed immerito Dionysio Thraci tributa, & sic inscripta: [illegible]

Speciminis caussa hujusce ultimae quaestionis solutionem hic afferemus: [illegible]

Deinde alia Erotemata, [illegible]

Postea περὶ ὀρθογραφίας, [illegible]

Deinde in hoc Codice quaedam leguntur ΘΕΟΔΟΣΙΟΥ περὶ [illegible] & paullo infra [illegible] γραμματικῶν, quod non est peculiare Theodosii Alexandrini opusculum, sed pars ejusdem Commentarii in ea quae Dionysius Thrax in sua Τέχνῃ γραμματικῇ praemiserat περὶ [illegible] τῆς Γραμματικῆς, nam, ut observavit Porphyrius supra laudatus, [illegible] Haec autem Theodosii Alexandrini, Christiani Scriptoris in Dionysium Thracem Scholia, a Fabric. L. V. c. 7. T. VII. p. 47. exstare dicuntur in Bibliotheca Joannea Hamburgensi, & in Cod. Barocciano 116, adde & in alio Cod. S. Marci 489, & forte in Bibliotheca Vindobonensi. Nam quae Ibid. p. 47. Fabricius post Labbeum Bibliothec. nov. Mss. p. 106. memorat Theodosii Grammatices Erotemata de prosodia, de pedibus, carminum generibus & dialectis, manuscripta in Bibliotheca Vindobonensi, ea ab illis in Dionysium Scholiis non diversa esse multi videntur.

Deinde, [illegible]

Postea [illegible] ΙΩΑΝΝΟΥ τοῦ Γραμματικοῦ Τεχνικὰ scilicet Excerpta ex eodem Joanne, quem Gregorius Corinthius, qui illum, ut & Tryphonis Grammatici, libro usum fuisse se profitetur, Philoponum vocat, & ex cujus Technicis excerpta de Graecae linguae Dialectis in Appendice Thesauri Graecae linguae Henricus Stephanus, & ad sui Lexici calcem Joannes Scapula latine exhibuerunt.

Denique ΑΜΜΩΝΙΟΥ περὶ ὁμοίων καὶ διαφόρων λέξεων, usque ad vocem

cem Θ... literæ Θ. Cætera autem folia in hoc Codice avulsa desunt.

Nos autem hic Porphyrii libellum (1) de Prosodia lectu dignissimum, & nonnulla alia, & multa notatu ex illis in Dionysium Thracem Scholiis ... deponemus.

ΠΟΡΦΥΡΙΟΥ ΠΕΡΙ ΠΡΟΣΩΔΙΑΣ

[illegible]

Ὅρος προσῳδίας.

[illegible]

[illegible]

[illegible]

---

(1) De hoc Porphyrii libello, qui & in Vaticana Bibliotheca exstat, vide [illegible]

(2) Georgius Chœroboscus [illegible]

De hoc autem Georgii Chœrobosci [illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

(1) [illegible]

(2) [illegible]

[illegible] (Il. A 36.)

[illegible]

[illegible]

ΠΕΡΙ ΜΕΝ ΤΗΣ ΜΑΚΡΑΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΒΡΑΧΕΙΑΣ, ΟΥΚ ΕΣΤΙ ΝΥΝ ΠΟΛΛΗ ΧΡΕΙΑ (1)

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

(1) [illegible]

(2) [illegible]

(3) [illegible]

(4) [illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

H

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible] (Il. A, 184.) [illegible] (Il. Γ, 318) [illegible] (1) [illegible] (2) [illegible]

In hoc autem egregio Porphyrii libello haec maxime observanda sunt: [illegible]

[illegible]

Ex quibus Porphyrii verbis apparet, Grammaticos, quibus hoc nu- cum-

(1) Lege ex Cod. A, [illegible]

(2) In Cod. [illegible] quo compendio [illegible]

cumbebat, ut Codices emendarent, & conferrent cum emendationibus, quique, observante Clerico Art. Critic. part. 3. sect. 1. c. 2. p. 15. & 16. hinc Censores dicuntur apud Suetonium de illustribus Grammaticis L. X. e [illegible] quod necessarium quasi erat cum munere illorum conjunctum Correctoris officium, non solum si quid erat turbatum e librariis, ut magni Salmasii ad Sirmondum scribentis verba usurpem, correxisse, sed etiam & brevium ac longarum syllabarum notas, quarum formae ubsen prorsus erant similes, in dubiis locis apposuisse, quod non semel deprehendi in egregio Codice Homerico S. Marci CCCCLIV, easdemque distinctiones, spiritus, & accentus addidisse, imo & cuiquam accentum gravem in singulis notavisse syllabis, quae proprium non haberent, & simplices [illegible], [illegible] sed hunc usum, cujus nulla in nostris Codicibus vestigia, jam obsolevisse ante Dionysii Thracis aetatem, qui Aristarchi Grammatici discipulus & Tyrannionis prioris praeceptor, Romae docuit Pompeii Magni tempore.

Sic & veteres Critici spiritum medium in multis dictionibus notabant, quemadmodum Æolum suum digamma inter duas vocales, (1) & Pamphylii [illegible] substituebant. Hinc, exempli gratia, scribebant [illegible], cum esset ab [illegible], [illegible], & similia, de quibus vide [illegible] Casaubonum in Athenaeum L. IX. c. XII. p. 680 & 681. Et hujus quidem spiritus medii signum, quod a nostris omnibus Editionibus abest, saepe observavi in eodem illo optimo S. Marci Codice CCCCLIV, qui accuratissime saeculo decimo perita & elegantis manu exaratus fuit, & in quo Ilias, ac vere aurea in eam Scholia, quae publica luce donabimus. In hoc, exempli gratia, [illegible] sic scriptum invenies, [illegible], & alia similia.

Hujusce autem spiritus medii inferri crebra vestigia reperies in Heracleensibus Tabulis. Sic enim loquitur summus Mazochius in Prodromo ad Heracleae Psephismata Diatrib. III. c. 2. p. 1[illegible] Nolo hic praetermittere ex his elementis duobus, [illegible] (quod spiritus asperi vicem gerebat) non tantum initio vocem, sed & in medio adhiberi compositorum, ante partem scilicet componentem, quae [illegible] debuit, & alterum Σ (quod est digamma Æolicum) vix aliter quam in principio collocari. Hinc quamvis ΣΕΤΟΣ eam requirit literam, tamen [illegible] quam [illegible], scribere maluerunt, cum in Tab. I, 57, item II, 35. nec [illegible] quod II, 55 occurrit, in exemplum efferri potest, quae duabus distinctis vocibus [illegible] istud est pronuntiandum. Verum est pro loco ic I, 104, in quo haud dubie τὸ Σ adhibetur in medio ante partem componentem, quae id elementum exigebat, nempe in [illegible] (1),,, de qua quidem voce, in qua spiri-

tum

(1) Hoc digamma ab Æolibus [illegible] [illegible], de quo vide Cl. [illegible] p. [illegible] & [illegible]
(2) Confer autem Cl. Gorium p. [illegible] [illegible] dell'Alfabeto degli antichi Toscani, ubi [illegible] quod ad Æolicum digamma pertinet, post [illegible] C. [illegible]

tui medius ita infertus est, ut in Ξυλας apud Mitchium Homeri Codicem, seu ΞυΞανι, ut olim scribi debuit, vide eumdem Cl. Mazochium ibid. p. 236 & 237 ipsius operis, ubi recte confert Ξυλοτα, quod Hesychius exponit, [illegible]. In hoc autem Ξυλ[illegible], Ξ in Ξ id est, quadrata forma in aliam commutatum transit, sicuti ex Ις & Ξυνς Latini fecerunt *sex* & *su-per*, & *sus* ex Σῦ. In iisdem Tabulis, observante eodem Mazochio p. 128 Prodromi, Diatrib. III, n. II, repetitur ΓΕΤΟΣ, & ΓΙΔΟΣ, & ΓΕΙΚΑΤΙ, quod cum ob digamma Æolicum Γ, pronunciandum sit *vetos*, *videos*, & *veicati*, inde voces Latinas *vetus*, *videos*, & *viginti*, derivat Cl. Mazochius p. 130. Nam, ut monet, hoc digamma Æolicum flatu densiore constabat, qui modo ad H Latinum recederet, modo ad S, aliàs ad F, sive ad V consonum, sive forsan spiritu ejusmodi comprimebatur in gutture, ut mixtum quidpiam ex quatuor his elementis haberet. At in hisce Tabulis Heracleensibus modo spiritui denso Græcorum, sibilovè, respondebat, modo et V consonæ Latinorum. In Campanorum autem nummis, qui a sinistra ad dexteram exarati sunt, more Orientalium, & in Etruscis monumentis, Ξ idem valet quod heth Hebræorum, sive u, nec aliud est quam E inversum, de quo vide eumdem ibidem Mazochium p. 129, & Cl. Gori, *Difesa dell' Alfabeto degli Antichi Toscani*, p. 27.

Antiquissimi autem Græci, ante inventas litteras aspiratas, tenuibus consonantibus adjungebant ꟷ H, & scribebant ΑΠΗΓΟΣ & ΚΗΡΟ-ΝΟΣ pro [illegible] & [illegible]. Sic in celeberrima illa una nou & antiquissima Columna Naniana, quam illustraverunt Cl. H F. Zanetti, Cl. Costius, & Cl. Perellius felicissimus illius interpres, videbis ΕΚΠΗΑΝ-ΤΟΣ pro ΕΚΦΑΝΤΟΣ, ΑΜΕΝΠΗΕΣ, pro ΑΜΕΝΦΕΣ, ΕΠΕΤΚΗΟ-ΜΕΝΟΣ pro ΕΠΕΥΧΟΜΕΝΟΣ, & ΓΡΟΠΗΟΝ pro ΓΡΟΦΩΝ; ita enim ibi, quod obiter monendum, procul dubio legendum est ΓΡΟ-ΠΗΟΝ, id est ΓΡΟΦΩΝ, non autem ΤΡΟΠΗΟΝ, id est, ΤΡΟΦΩΝ, ut perperam existimaverunt præstantissimi illi & supra meas laudes positi duumviri, Cl. Costius & Cl. Perelli (1). Sic *Rhodæ*, *Eutychius*, dixerunt Latini, qui, quod observandum, integram & recentiorem aspirationis formam, id est ꟷ H dimidiam partem, quæ in illius locum successit, in suis adhibuerunt monumentis. Sic apud Fabrettum p. 1[illegible], n. 467, laudatum a Cl. Mazochio p. 117 Prodromi, occurrit CANTIVS, HILARVS, & n. 466. DEMOSTHENES [illegible] & in

ajaf

(1) [illegible]

[illegible]

ejusdem temporis marmoribus multo saepius literam ei H partem pro integro H usurparunt, cujus quidem moris exemple plurima Fabret tus affert p. 195 & 196, ut 10 RHODE, EUTYCHIUS, & in aliis magno numero. Post inventas autem literas spiratas, Grammatici Graeci eruditissimi, ante Porphyrium, spiritus lenis & asperi signum in sola litera P retinuerunt, & tum cum tenui litera conjunctum, spi[illegible] ei cum aspero sociatum, aspero notaverunt. Sic igitur scribebant Ἀκλάθι, vel potius Ἀκλάθι [illegible], vel potius [illegible], & [illegible], vel potius [illegible], & [illegible], vel potius [illegible], cujus veterrimi usus vestigia etiam nunc supersunt in hoc eodem Codice [illegible], qui non solum utriusque lectionis, sed & antiquam reprae[illegible] orthographiam. Porphyrium supra audivimus dicentem p. 114. [illegible]

[illegible Greek passage]

Hae autem erant vestigia antiqui usus multo longius pa[illegible] utrumque sic notant Scholia inedita in Dionysii Thracis Τέχνη [illegible] in Cod. Marciano 489 [illegible Greek passage]

Eadem Diomedes in eodem Codice 489 & in altero Codice S. Mic[illegible] ei, ex quo Porphyrium descriptum edidimus: [illegible Greek passage]

Q [illegible]

[illegible] ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ [illegible] ΑΡΙΣΤΟΜΑΧ[illegible] ... [illegible] T. XVI p. 144. [illegible] ΑΝΑΞΙΛΑΟΥ [illegible] ΑΝΑΞΑΝΔΡΟ [illegible] VXOR [illegible] VXSOR, quod in multis [illegible] CONIVNXS pro CONIVX [illegible] De Collectione [illegible] Alphabeti [illegible]

[illegible] ... Σ [illegible]

Antiquissimi autem omnium Graeci [illegible] ... literas, [illegible] simplicitet [illegible], ponebant, Eadem Scholia in Codice 489 [illegible] ... Et hoc quidem patet ex vetustis Inscriptionibus, & praesertim ex antiquissima illa Amyclis, in Amyclaei Apollinis templo, a Cl. Fourmont reperta, & a summo Barthelemy edita ac doctissimo Commentario illustrata p. 394 & seqq. Tom. XXIII Actorum Academ. Inscription. Ibi autem acutissimus ille & vere lynceus Barthelemy haec inquit p. 410. *Il faut observer que quelques uns de ces nouveaux charactères (ajoutés à l'ancien alphabet Grec) ne paroissent être que des modifications d'autres lettres plus anciennes. Par exemple, il est à présumer que la lettre kappa, comme le caph des Hebreux* (idem dicendum de Π comparato cum פ Hebraico) *se prononçoit quelquefois avec aspiration, & quelquefois sans aspiration, & que les Crysiles, pour marquer cette différence, se contenterent d'écarter les jambages du kappa, & en formerent un χ.*

At vero post inventum aspirationis signum, scilicet H, quod in veteri Alphabeto Attico, non Eta locum tenuit, sed ad aspirandum valebat, observante Cl. Mazochio in Prodrom. ad Heracleae Psephismata p. 122 (1) H vocalibus aspirandis praefixum fuit. Idem ibidem Cl. Mazochius p. 126: In vetustissimo Sigeo marmore Chishulliano HΕΡΜΟΚΡΑΤΟΣ legitur, & aliis tribus vicibus idem H usurpatur. Marmor illud, quod jure Montfauconius bello Peloponnesiaco aequale fecerat, sic incipit, ΗΟΙΔΕ [illegible] ... videsis cetera. In celebri Farnesiana columna, cujus scilicet auctorem Herodem Atticum fuisse

[illegible]

[illegible] ... ΠΑΡΑ ΒΑ ... [illegible]

(1) [illegible] ... Cl. Josephum [illegible] ... p. 31 & seqq.

emulatio imitandæ priscæ Auctorum orthographiæ, nunquam Atticum H, quod Latinæ aspirationi respondet, fuit loco desideratur. Sic HO pro ὁ, quod, HOΔOI, pro ὁδοί, HERODO (ubi nostra est littera, quam non Latinam diceres, cum tamen scriptura sit mere Attica) pro Ἡρώδη, Herodi. Multa pro alia plura ejusdem generis monumenta (a) Hasce ex Cl. Mazochium. Hujusce autem rei minus immemorem fuisse eruditissimum illum Gorium qui p. 70 & 71. Partis posterioris Inscriptionum in Etruriæ urbibus exstantium, graviter lapsus est, typographum, in qua legitur HOMANTIK, vertens, *qui quæ vates*, & putans hoc ambiguo fixo dici, quemadmodum dicitur, *sive Deus, sive Dea sit*, cum contra HOMANTIK nihil aliud sit quam ὁ μάντις, & secundum Cl. Gorii interpretationem dici debuisset, ὁ ἢ ἡ μάντις, non autem ὁ ἡ μάντις. (1) Mirum recte p. 249 *Difesa dell' Alfabeto degli Antichi Toscani*, observavit hoc aspirationis signum a Græcis sumpsisse Etruscos dicentes Herkle, Hierne, &c., unde Latini Etruscos secuti, ut Etrusci Græcos, scripserunt Herculem, Hermes &c. Vix autem opus est monere in quadam Inscriptione Græca apud Cl. Gori, p. 174. secundæ Partis Inscriptionum in Etruriæ urbibus exstantium *Ela* Græcum decies in dipticum occurrere, ut h minusculum Latinum, quemadmodum & in quadam alia Inscriptione Græca apud Clarissimos de Gaddis, Florentiæ, iisde eodem Pudem Gorio p. 175, nonnunquam enim literæ Latinæ Græcis immixtæ occurrunt in monumentis. Observandum tamen in Epigraphe cuiusdam aheni, seu lebetis, Mithridatis Ponti Regis, cujus dedicam quidem, ut semper dixi, sed potentum unius necessarium & sidiculi contextum dedit interpretationem summus ille Corsini in Epistola ad Cl. Franciscum Valesium insertam vol. VI. p. 51 & seqq. Symbolis literarum hanc eamdem formam ὁ *Eta*, Latinum h penitus simile, occurrere, ut & in monumentis aliis, & in Cosmiæ Epitaphio, quod Augustorum ætate potuerit existimatur, & de quo vide eundem illud Corsinum p. 55 Montfauconium in Palæographia Græca p. 170. & illum Epinomaccem Placentinum p. 19 & 103

Q 2 Illud

(a) Quemadmodum a Cl. Gori [illegible] KAI TPYΦON OI [illegible] XPHΣTΩ XEIPE. TE [illegible] AΠPOI [illegible] LXVI [illegible] [illegible]

Illud magis observatione dignum, veteres non invenisse Η & Ω, primum (a) tamen unde & simpliciter posuisse. Hoc passim observabis in antiquissimis nummis & Inscriptionibus, & in iis monumentis, quae antiquissimam scribendi genus repraesentant. Sic in remotissimae antiquitatis Inscriptione, Amyclis, (quae urbs nunc Sclabochorion dicitur) a Cl. Abbate Fourmont reperta, & edita a Cl. Barthelemy T. XXIII Actor. Academ. Inscription. p. 404. ΙΚΤΣΟΚΡΑΤΕΣΣ ΘΕΟ ΑΠΟΛΛΟΝΙ ΔΑΜΑΤΡΙΑ ΔΑΜΑΣΡΙΟ ΙΕΡΕΙΑ, ubi omicron pro omega bis positum, & ΙΚΤΣΟΚΡΑΤΕΣΣ, seu ΙΚΕΤΣΟΚΡΑΤΕΣΣ. (ut habetur in alia antiquissima Epigraphe Templi ab Eurota Rege, Deae ΟΓΑΙ, id est, Minervae, constituti, T. XV. Actor. Academ. Inscription. p. 403.) est verum Lacaenum nomen, sic dictorum ante Lacedaemonem Eurotae generum & successorem. Sic in antiquissima & vetustissimis characteribus exarata Epigraphe Nanianae Iconculae, quae a Cl. Hieronymo Zanetti primum publici juris facta, deinde illustrata est a Clarissimis Corsino, Passeri, Maffeio, & denique a Cl. Paciaudi, apud quem reperitur p. 50. T. II. Monumentorum Peloponnes., legitur ΠΟΛΥΚΡΑΤΕΣ ΑΝΕΘΕΚΕ, ubi bis Ε pro Η: quemadmodum in vetustissimis Atheniensium nummis, ΑΘΕΝΑΙΟΝ, pro ΑΘΗΝΑΙΩΝ, quorum quidem Atheniensium nummorum, omnium antiquissimorum, vide apud Cl. Maffei p. 293. T. V. *Osservazioni letterarie*.

Deinde veteres Graci duo epsilon, & duo omicron, pro Η & Ω nondum inventis posuerant. Sic in antiquissimo scuto marmoreo Archidami, Amyclis a Cl. Fourmont reperto, & edito T. XVI p. 101. Actor. Academ. Inscription. videtur ΑΡΧΙΔΑΜΟΣ ΑΓΕΣΙΛΑΟΥ ΛΑΚΕΔΑΙΜΟΟΝ, ubi duplex omicron pro omega. Sic in vetustissimis Inscriptionibus [illegible] aetatis, ab eodem Cl. Abbate Fourmont repertis, & editis a Cl. Barthelemy T. XXIII Actor. Academ. Inscription. p. 394 & seqq. passim occurrit ΜΑΤΕΕΡ, pro ΜΑΤΗΡ, ΠΑΤΕΕΡ, pro ΠΑΤΗΡ, ΑΓΕΙ ΟΠΑ, pro ΑΝΘΡΩΠΑ, ΑΜΥΜΟΝΕΡ, pro ΑΜΥΜΟΝΗ, ΧΑΛΑΙΡΟΕΕ, pro ΧΑΛΑΙΡΟΗ, ΓΕΕΜΑΤΕΡΙΟΣ, pro ΓΗΜΑΤΕΡΙΟΣ, ΜΕΝΕΜΟΟΝΟΣ (b), pro ΜΝΗΜΩΝΟΣ, ubi duplex

(a) Galenus [illegible] Hippocratis Interpres a Codice, Commentar. III in VI [illegible] ad T[illegible] p. [illegible] T. IX Ed. Charter. [illegible] τοῦ Η [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

(b) In hac voce ΜΕΝΕΜΟΟΝΟΣ [illegible] ΚΑΡΑΔΡΙΣ, pro ΧΑΡΑΔΡΙΣ, ΧΑ-

duplex omicron pro omega &c. &c. De hoc usu sic Heliodorus, Dionysii Thracis Τέχνης Γραμματικῆς Scholiastes, in Codice S. Marci 489 [illegible] In eodem Codice Stephanus, aliusque Dionysii Thracis Scholiastes, [illegible] (h) [illegible]

Sic quoque longas vocales geminare antiquissimi Latini solebant, ita quia Prisciano laudatus a summo viro Annibale degli Abbati Olivieri, T. II. Saggi di Dissertazioni dell' Accademia di Cortona, pagina 71 & 72. doctissimae Dissertationis de duobus Samniticis numismatibus, in quorum uno legitur PAAPI, pro PAPI, ut in rarissimo nummo C. Numonii Vala legitur VAALA, pro VALA, ut in quadam Inscriptione apud Gruterum, p. CL. 7, & apud Cl. Gaetano de Grece, Discorsi sopra l' Iscrizione della base della Colonna rostrata, Roma 1635, PAASTORES,

---

ΚΑΛΛΑΡΟ, pro ΚΑΛΛΑΡΟΥ, ΑΡΙΣΤΑΝΔΕΡ, pro ΑΡΙΣΤΑΝΔΡΟΥ, ΑΡΙΣΤΟΜΑΧΟ, pro ΑΡΙΣΤΟΜΑΧΟΥ, ΠΡΟΜΟΝΑ, pro ΠΡΟΜΝΑ, ΞΕΚΕΝΟ, pro ΞΕΚΕΝΟ, ΞΕΝΟΜΑ, pro ΞΕΝΟΜΑ [illegible]

RES, pro PASTORES, & apud Gruterum p. MLXVI n. 6, & Fabrettum Inscription. Domestic. c. 5 n. 388. FAATO NAATA, pro FATO NATA, ut apud Reinesium Class. XVII. 109, VAARIVS, pro VARIVS de quo videndus Reinesius p. 263. Cl. Olivieri eadem morem hunc morem obsolevisse tempore Trajani L. Ausci, secundum Quintilianum L. 1 c. 13, vel potius Julii Caesaris, ut putat Celsus Cittadini, *Trattato dell'origine delle lingua volgare c. XI.* Sic & I longum geminabant Latini. Cl. Zaccharias in *Istituzione Antiquario-lapidaria C. XI p. 316. Quando non sola I lunga per quantità si avesse a scrivere, usavasi talora di scrivere due II, prolungando la seconda così in una pietra riportata nelle Simbole Fiorentine del Gori T. V p. 81, troviasi* SVIISET LIBERTIIS. Confer & eumdem Cl. Gorium p. 124 part. secund. Inscription. Antiquar. In Etruriae Urbibus exstant. c.m.

Denique antiqui Graeci ut numero ab omega, & epsilon ab eta discrimine notaverant lineola superimposita aut subjecta, quam lineolam o parvo subdictum in Petiliniorum, Lilybaetanorum, quas [illegible] etiam Corrigenorum nummis, videnda apud Havercampium [illegible] Graecis n. XL. Thesaur. Britan. T. I 108 T. II 163 observavit Cl. Paciaudi p. [illegible] T. II Monument. Peloponnes.

Diomedes in iisdem Scholiis ineditis in Dionysii Thracis [illegible] laudatus supra p. 12 & a summo Valkenario p. 53 variarum lectionum in Iliadem X, ab eodem subjectam novae Edition. Virgilii, cum [illegible] Scriptorum Graecorum illustrati, Leovardiae 1747, [illegible] [illegible]

Quod autem volumus veteres Graecos pro H scripsisse duo epsilon, vel epsilon cum lineola superimposita aut subjecta, id probat olim ut H non pronuntiatum fuisse ut iota, sed ut e longum. Et hoc quidem mire confirmatur illa solemni in conviviis acclamatione Graeca, Latinis characteribus exarata, *pie, zeses*, qua nihil communius occurrit in vitreis poculis quae ruderibus eruuntur, quaeque passim videbis apud Cl. Philippum Buonarrotium, *Osservazioni sopra alcuni frammenti di vasi antichi di vetro, ornati di figure*, in Firenze 1716 p. 84, p. 39, p. 95, p. 128, p. 151, p. 152, p. 201, p. 209. Etc ut p. 200 &c io plurali, *piete, zesete*. Ibi autem *pie, zeses*, ut observat Cl. Buonarrotius videndus p. 203 & 204, est [illegible] id est, bibe, vivas, io optativo, num, ut ait Servius L. III Aeneid v 47, illud quaeritur, utrum vere, an vivas, ([illegible]) id est, unum per imperativum, an per optativum dicere debeamus, & constat diis melius per optativum optari omnia, non imperari possunt bona, vel adversa. Si autem Latini H pronunciassent ut iota, utique *zisi*, non autem *zesis* scripsissent, unde patet Graecos recentiores ut H, ut & quarumdam aliarum literarum, pronunciationem immutasse. Sic eosdem Graecos recentiores con-

flat

fiat e capite secundo Grammaticæ linguæ Græcæ vulgaris a Simone Portio scriptæ, & ex aliis, sæpe in proantepenultimam, & nonnunquam in quartam syllabam rejicere accentus, qui a veteribus non longius repeti poterant, quam in antepenultimam. Si autem recentiores Græci eam pronunciationis partem, quæ in accentibus posita est, corruperunt, cur non & eam quæ ad literas pertinet (1)? Cur autem hanc Græcam

(1) Non ... [illegible]

eum acclamationem (1) adhiberent Romani, & in suis inscripserant poculis, idque Latinis literis, vide apud Cl. Buonarrotum ibid. p. 203 & 204, ubi vere monet ob linguam Græcam a multis professoribus & artificibus Græcis introductam, promiscuum & commonem usum, multas Inscriptiones Græcas Latinis, & contra Latinas Græcis exaratas fuisse characteribus, tum præsertim in suis sermonibus familiaribus multas voces Græcas intermiscerent Latini, imo & Romanæ Matronæ, quas facete irridet propterea Juvenalis Satyr. VI. Imo & in Inscriptione cujusdam Q. Cæcilii apud Fabretium ab eodem Cl. Buonarroti laudatam,

Cui precor ut cineres sint et, ſitque ...

obl

[illegible]

(1) [illegible]

ubi in Græca voce, [illegible], ponitur pro *vidua*, quemadmodum & in Actis Sanctæ Perpetuæ & Felicitatis apud Ruinart. Act. Sincer. p. 87, Pastor in quodam visione dicit, *Bene venisti tecnon*, id est, *filia*, [illegible]

Sed ut cætera præcipua antiquæ scripturæ Græcæ vestigia persequamur, est & aliud signum a nostris omnibus & typographis & Editoribus, & a cunctis recentioribus librariis Græcis omissum, scilicet [illegible] quæ nostræ virgulæ formam refert, & in quibusdam locis vices gerebat, quamque veteres Grammatici, referente Porphyrio & aliis, adhibebant ad separandas & distinguendas voces, quæ confundi & commisceri poterant, quemadmodum in [illegible], ubi vides [illegible], ne confundatur cum [illegible], & in [illegible], ne confundatur cum [illegible]. Hanc, quæ non semel in eodem Codice Marciano Homerico apparet, nostri typographi in paucis admodum vocibus retinuerunt, ut [illegible] &c. ne confundatur cum [illegible] &c. (1)

Sic & ab omnibus nostris editionibus exsulat [illegible], quod signum & in eodem Codice Homerico CCCCLIV non raro conspicitur, & a veteribus Grammaticis adhibitum fuit, ad indicandam quamdam vocem compositam unam eamdemque esse, ut in [illegible], [illegible] in [illegible] & [illegible] in Codice Homerico &c. Hoc quoque usurpari dicit Porphyrius supra editus p. 103. & cum occurrunt [illegible]

(1) Nullus dub[illegible] in antiquis Herodoti Codicibus hoc [illegible] signum [illegible] [illegible]

τῆ ἀναδόσει ἀμφότερα· δεῖ γὰρ λέγειν, ἄγγελε ἐν τῷ σχηματίζειν, ὁ νοῦ μεγαλεῖ.

Nostri Typographi & Editores, qui haec omnia signa neglexerunt, gravius in hoc peccaverunt, quod & alia signa Critica, σημεῖα, scilicet ὀβελοὺς, ἀστερίσκους καὶ λοιπὰ, ὀβελοὺς σὺν ἀστερίσκῳ, διπλᾶς καθαράς, διπλᾶς περιεστιγμένας, ἀντίσιγμα ἄνευ ἀστερίσκων, ἀντίσιγμα περιεστιγμένον, κεραύνιον &c quibus Biblia sacra, & Homeri, Hesiodi, Aristophanis, Platonis, Hippocratis &c opera a veteribus Criticis distincta fuerant, quaeque in Iliade ex aureo illo Marciano Codice restituemus, prorsus neglecta omiserunt. Enim vero, ut vere observat Graevius in Ciceron. ad Atticum Epistol. 4. L. 8. diligentiores erant antiqui in libris scribendis quam nos sumus. Nam signa quaedam in marginibus eorum collocabant, quibus raritatem inspectis, perspici poterat, quid sensus eo loco scriptori fuisset, aut erroris ornatus, vel vitium.... Quae neque autem, inquit idem Graevius, si manserint hac mos, multam lucem adlaturus fuisset has notas antiquorum scriptis." Quae novissime Aristophanem ediderunt, notas omnes sustulisse se gloriantur. Quas antiquitus inquit Dausquius in Orthographia, in ὁ καὶ ἀδελφοῦ... „ Sua jam aetate conquaerebatur S. Hieronymus Epistol. 135. ad Suniam & Fretelam, quod librariorum negligentia, virgulis & asteriscis subtractis, distinctio universa Hexaplorum Origenis confunderetur.

Nec praetermittendum in eximio illo Codice Homerico S. Marci, cujus infra recensionem dabimus, quoque diligentissime ex antiquissimis exemplaribus descriptus fuit, fere semper, & recte quidem, praepositionem, cum a verbo fere disjuncta est, vocabulo quodam interposito, carere accentu, ut in κατὰ γ᾽ αὖ πατρὶ [illegible] ubi κατὰ quod vides sine accentu expressum, sic ad verbum suum [illegible] pertinere indicatur, ut sit κατακλίνειν.

Accentus autem Aristotelis tempore pronunciatos quidem, sed non scriptos fuisse, argumento est illo Aristotelis loco de Elenchis Sophisticis c. 3. ubi quartum cavillationum fontem sic aperit: κατὰ δὲ τὴν προσῳδίαν, ἐν μὲν τοῖς ἄνευ γραφῆς διαλεκτικοῖς οὐ ῥᾴδιον ποιῆσαι λόγον, ἐν δὲ τοῖς γεγραμμένοις καὶ ποιήμασι μᾶλλον, οἷον καὶ τὸν Ὅμηρον ἔνιοι διορθοῦνται &c. Hoc idem est, monente Cl. Valesio in Dissertatione de literarum Graecarum pronunciatione, pag. 74. Ed. Rom., ac si diceret: ubi scriptum videas sine accentibus [illegible], proclive est a scribentis mente aberrare, nescias enim quid intellectum ille velit, ἀνέχεως, sine arte, an ἀνεχέως, sedulo, [illegible], praeter, an [illegible], fratrus, [illegible], infecta, an [illegible], decem millia, [illegible], quae, an [illegible], qualis, [illegible], leguminum, an [illegible], pascuis, at in non scriptis, quam videlicet viva voce inter se Philosophi altercantur, οὐ ῥᾴδιον ποιῆσαι λόγον. Unde autem? nisi quia accentus pronunciabantur? Confer & eumdem Aristotelem de Poetica c. 25. p. 674. Tom. secund. Ed. Duval. Paris 1619. ubi ait quemdam Hippiam Thasium e duobus Homericis locis ambiguitatem, τῇ προσῳδίᾳ sustulisse. Videmus autem

eos

eos longa ante Dionysii Thracis, id est, Pompeji Magni, aetatem a Grammaticis tractatos fuisse. Sic spiritus ab antiquis notatos & expressos fuisse docent medio in Dionysii Thracis Τέχνῃ Γραμματικῇ. Sibilus [illegible] ... ΕΝ ΔΕ ΧΑΡΑΚΤΗΡΕΙ ΑΠΕΣΤΥΠΟΥΝ ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ. Athenaeus L. XI. p. 484. [illegible] Idem L. XI. p. 496. [illegible] Plutarchus (1) in Platonicis Quaestionibus T. II. p. 1009. Ed. Paris. 1624. [illegible] Quae quidem Plutarchi verba, [illegible] indicare mihi videntur accentus & spiritus non ab omnibus quidem, sed a nonnullis tamen notatos fuisse: et brevium & longarum syllabarum signa quibusdam vocalibus antiquitus apposita. Nam, ut vere observavit magnus Salmasius in eruditissima ad Sarravium Epistola 183. p. 186. novae Editionis Epistolar. Sarravii Lugduni Batav. a Cl. Petro Burmanno anno 1711 curata, quam quidem Epistolam integram protulerunt Morhofius in Polyhistore L. [illegible], & Cl. Godefridus Abbas Gottwicensis in Chronico Gottwicensi T. I. L. I. c. I. art. VI. p. 20. & 21., serum est distinctiones, spiritus, accentus, totamque adeo προσῳδίαν ab Aristophane Grammatico (2). Inscriptiones, & libros ab Antiquariis secundum antiquas rationes, nempe sine accentu ullo & sine ulla distinctione scribi solitos fuisse. postea, inquit idem illudem [illegible] Salmasius, Grammatici, qui Codices emendabant & conferebant cum antiquioribus & emendatioribus Codicibus, distinctiones, accentus & spiritus apponebant, unde observat in multis Codicibus apparere scripturam esse ab antiquiore manu quam accentus. Hinc Montfauconius in Palaeographia Graeca L. [illegible] p. 33. Aristophanem Byzantinum προσῳδίαν, sive accentus excogitavit [illegible] id est, signa & formas invenit, quo loco asserit constituendi accentus & spiritus, docuit [illegible]. Verum haec omnia ante septimum seculum a librariis neglecta penitus videntur, nam Codices vetustissimi quorti sixtive seculi ig penitus carent: quare ante septimum seculum in solis Grammaticorum libris observata fuisse videntur. Quae vero docemur, ea visi tantum. Sed eruditissimus ille vir non potuerat vidisse utilissimum illum scri-

R 2 pto-

(1) [illegible]

(2) [illegible]

pictorum, anno demum 1743 die sexta Martii inter rudera Herculanensia erutum, quae literis nigris & rubeis in pariete exarata, notulatae spiritibus & accentibus, quorum forma ad hodiernam proxime accedit, quod & ipsum valde observandum, ut & in tota fabricatione omissio. Haec enim, quae religiosissime expressa conspiciuntur in splendidissimo illo ac elegantissimo opere, cui titulus, *Pitture Antiche d'Ercolano* T. II. p. 34., ac supra repraesentabitur in Tabula huic Diatribae subjecta, omnem diremit controversiam, & demonstrat accentus ac spiritus non in solis Grammaticorum libris delituisse, sed parietibus inscriptos, publicam lucem adspexisse, & longe antiquiorem, quam vulgo creditur, usum fuisse, saltem Titi tempore, quo longe antiquiores, certe recentiores esse non possunt hae literae. Unde haec vere observaverunt doctissimi Editores ibid. T. II. p. 34. *Per quel che riguarda gli spiriti, i gli accenti, dal supposti, che ad Aristofane Bizantino, circa dugento anni prima dell'Era Cristiana, si attribuisca l'invenzione di quei segni, e l'adattamento delle note musicali a caratteri, per facilitar l'apprendere, e anche il leggere, e il pronunziare la lingua Greca, e dalla chiara testimonianza di Ateneo L. XI. 10 p. 484, e p. 491, e di Plutarco* Quaestion. Platonicae *che ne attestano l'uso, altri a' Grammatici, che ne danno le regole, si era conchiuso, che nella scuola, e da' soli Grammatici si fossero adoperati, non già da tutti comunemente ammessi a segnarsi. Si veda Ugone [illegible], e il Trotz p. [illegible], dove raccoglie le varie opinioni, e [illegible] diversi trattati fatti dagli Eruditi su questo punto. Basterebbe anche questa per dar ragione de' segni della nostra Iscrizione. Ma se anche ne' marmi Latini a' tempo di Augusto si trovano gli accenti, [si veda il Noris Cenotaph. Pisan. p. 488,] doveano in quei tempi esser comuni molto più nella Greca lingua, la quale si apprendeva e si studiava per ben intenderla e ben pronunziarla, e a quel fine principalmente si vogliono introdotti tali segni.*

Sic autem magnus ille Cardinalis Norisius in Dissertatione quarta de Cenotaphiis Pisanis p. 488 & seqq. T. 3 Ed. Veron. omnium illius operum, 1729, monet, non esse recentem consuetudinem apponendi accentus in Latina Lingua, idque colligi e Pisanis Tabulis, quae, inquit, vetustissimae sunt, utpote imperante Augusto scriptae, & aurea Latini sermonis aetate. Idem ibid. observat in Thesauro Gruteriano quasdam Inscriptiones accentus praeferre, exempli gratia, p. 437 [illegible] n. 4, 498. n. 3, [illegible] n. 8. & alias, & in pluribus forte accentus scalptos fuisse, quam exscriptores omiserunt: quemadmodum Manutius in vocem *Lacona*, p. 476 Editionis secundae Rationis Orthographiae, Telephi Epitaphium recitat quibusdam accentibus ornatum, quos tamen Gruterus, idem Epitaphium p. 709 n. 8 recitans, omisit, & ipse Norisius fatetur se primum nullam eorundem in describendis Tabulis Pisanis rationem habendam duxisse, donec tandem notaverit propositum. Alterum illud Veronae lumen, magnus Maffejus, quo nemo felicius & doctius post Onuphrium Panvinium & ipsam Veronensem Antiquitates illustravit,

quam

quamdam Inscriptionem accentibus notatam profert in Museo Veronensi p. 88 n. 2. (1) Doctissimus Zaharias in utilissimo libro inscripto, *Istituzion Antiquario-lapidaria, o sia Introduzione allo studio delle antiche Latine Iscrizioni*, in Roma 1770, sic loquitur c. XI. p. 335 *In parecchie lapide si notano gli accenti, e come Quintiliano li chiama, gli apici. Il Fabretti p. 168. osservò il primo l'uso di questi accenti nelle Iscrizioni fino da tempi di Augusto. E veramente s'incontrano ne due Cenotafj Pisani* [illegible] *Altri esempli di quella età produce il Fabretti, a' quali è da aggiugnere l'Iscrizione del famoso Romano Obelisco, riprodotta nel Museo Veronese p. 307. 3. n. 11 ne mancano altri de posteriori tempi. Veggansi la stessa Fabretti p. 171. 325, e 195. 460, e il Museo Veronese p. 85 n. 4. 121 n. 3. 153. n. 1. 313 n. 3. E ancor da ribatersi qui l'Iscrizione poco sopra recata di Claudio Attico, e senza dubbio fu i copiatori di' marmi sarebbero stati più accurati, ne avremmo maggior numero di esempli. In fatti chi trova gli apici nella Iscrizion di Girgenti, riferita dal Grutero p. C num. 12? eppure altre altre esistono in sono gli apici nella pietra* [illegible] *L'accento circonflesso non si è ancor veduto nelle lapide, benchè espressamente i Romani servissi sul suo Servio al verso 375 del dud. cessimo libro dell'Eneide.* Summus Cardinalis Norisius, loco citato, observat in Pisano Cenotaphio Lucii v. 16, & in Cajano, versu [illegible] MANÍBVS, priori syllaba accentu acuto signata, & hunc fuisse accentum discretionis gratia additum fusse, ut Dii *Manes* intelligerentur, non autem *manus*, humani corporis partes. Quintilianus L. 1. c. 7. scribit apicem, seu accentum adscriptum, cum eadem litera alium atque illum intellectum, prout correpta, vel producta est, facit, ut *malus*, utrum arborem significet, an hominem non bonum, apice distinguitur. Addit ibidem Quintilianus. Cum eadem litera nominativo casu brevis, ablativo longa est, utrum sequamur, plerumque hac nota monendi sumus. Hinc in tabula Lucii v. 15 PECVNIÁ, & in Caii v. 24, COLONIÁ, in ultima syllaba accentum habent, quod ablativo casu utriumque nomen ibidem positum est. Donatus in Capite de tonis ait: In Latinis numquam acutus accentus in ultima syllaba poni potest, nisi discretionis causa, ut in adverbio poné, ideo ne verbum putetur imperativi modus. Quare, inquit Norisius, COLONIÁ & PECVNIÁ, causa discretionis a casu recto, in Pisanis lapidibus ablativo casu elata, acuto accentu in penultima syllaba notantur [illegible] nom autem PECVNIA, I ante A in penultima correpta, accentum acutum in antepenultima habere debet, uti reapse in Pisano marmore sculptum fuit, ubi etiam in ultima accentum iterat, discretionis causa,

(1) Accentus [illegible] in Inscriptione [illegible] p. 18. & p. 208 [illegible] [illegible] in [illegible] Cl. Gu[illegible] De accentibus [illegible] Geographi [illegible] quo tamen Geographia [illegible] C. Maff. in suo Diplomat. [illegible] Cl. [illegible] Inscriptio antiqua [illegible] Cl. [illegible] p. [illegible] ad [illegible] LXXI [illegible] antiquis Romanis [illegible]

fa, quod ibidem etiam post Donatum Priscianus advertit p. 1288. Itaque duo accentus ea in voce notati sunt, quorum prior in antepenultima, propterea ejusdem vocis est, alter vero in ultima, ex accidenti ponitur, ablativi casus a nominativo discernendi gratia . . . . Iisdem BOS QVE itidem acuitur, quod enclitica particula QVE sequitur.

Quod vero spectat ad distinctiones, quarum, ut & accentuum ac spirituum, inventio Aristophani Byzantio tribuitur, si vetustissimos inspiciamus Codices, inquit Cl. Godefridus, Abbas Gottwicensis, in eruditissimo suo Chronico Gottwicensi T. I. lib. I. p. [illegible], iidem omnem literarum distinctionem ignorarunt, cohaerentibus sibi semper litteris, prout complura exempla demonstrant; tradit hinc doctissimus noster Mabillonius de Re Diplomatic. L. I. c. XI. §. 15. *in scribendis tum diplomatibus, tum libris, post aureum Latinorum aetatem, qua vocabula singula punctis singulis distinguebant, nullam fere verborum distinctionem factam fuisse a Neronis usque ad Carolum Magnum, tum vel aeui temporibus factam esse attamen aliam ex punctis distinctionem* (1). Sane quod de Latina hac aurea aetatis interpungendi ratione tradit vir celeberrimus, omni caret dubitatione, inquit idem Cl. Abbas, & clarissimo in hoc nobis testimonio sunt Inscriptiones quamplurimae apud Gruterum, Sponium, Fabrettum, & alios Inscriptionum Collectores, in quibus post singula verba, vel puncta, vel literae Graecae Φ, item Ψ, item Δ (2), vel alia signa

(1) [illegible] Cl. Mabillonii [illegible] Caroli Magni [illegible]

(2) [illegible] Inscriptione Latina apud Gruterum [illegible] Cl. [illegible] Xy[illegible] [illegible] Latina apud Gruterum [illegible]

Gruterum p. [illegible] ☧ monogramma Christi in Christiana Inscriptione [illegible]

[illegible] Cl. Xy[illegible] p. [illegible] Gruterum [illegible] Cl. Xy[illegible] [illegible] Montfauconi [illegible]

ligna adjecta sequuntur. Nulla tamen, si verum eloqui fas sit, fuit haec interpungendi ratio, quae in vocibus singulis semper uniformis, nullam periodum ab alia dividebat. Cum Cl. Godefrido, quem vide & p. 88 & 89, confer Cangium in vocem *punctare*, & praesertim Cl. Tirabellam, *Arti di conoscere l'età de Codici Latini i Italiani c. 17 p. 96. & segg* ubi multa lectu dignissima de hoc argumento reperies. Sic de vitiosa Inscriptionum interpunctionibus adeundus est Cl. Zacharias, *Istituzione antiquario-lapidaria L. 2. c. II.*, ubi haec notatu observat p. 338. *Anche puntassi il principio di ciascun verso. Lascio l'esempio, che si ha in Fabretti p. 376. XXVII. Rispi un marmo Pisano da me in altra operetta stampato, dove in oltre due punti si veggono per uno:*

. PARTHENI HAVE
BENE BALEAS
. QVI ME SALVTAS
. CVM . SOSSIA FILIA MEA .

Ma v'è di più. Non rare è uolsi nelle lapide puntata ciascuna sillaba. Veggasi Fabretti p. 178. 143. I p. 374. fino alla p. 376., il P. Lupi p. 69. (Epitaph. Severae Martyris illustrat.), *i Marmi Pesaresi p. 161., il Mus. Veron. p. CCLXXI 15. gli Annali letterarj d'Italia, T. I p. 351. In una Iscrizione del Passionei c. II n. 7. leggesi VITALI I LVGDVNENSIVM.* (1) *Quali sciocchezze? Ma non abbiamo noi pure veduta di sopra nell'Epitaffio di T. Elio Glauco il punto dopo la lettera G di Glauco? G LAVCO. Sino dal tempo della Romana Repubblica nelle tavole delle leggi, ora s'incontra DVM TAXAT, ora IN TRA, come notato fu dal Maffei nel Tomo III delle Osservazioni letterarie c. 281, dal che non si scorga, che l'origine prima di questo costume sale troppo più alto. Ma accadde non sia di maraviglia, che le sillabe di ciascuna voce con punti si separassero, è a sapere, che talora ciascuna lettera si puntava. L'Orsato nei Marmi eruditi T. I p. 18 ci accenna più esempli: IVVENTIVS TITVS* Cn. Juventius Titus.

De distinctionum autem in Inscriptionibus & Codicibus Graecis usu fide omnino Cl. Montfaucon, Palaeograph. Graec. L. 1 c. 4. p. 31, & 32 ubi monet virgulas, si non prisca omnino vetustatis, nec tam antiquas quam ὑποστιγμαί καὶ στιγμαί esse, tum tamen ita recentes esse, cum in Codicibus Graecis annorum plus mille occurrant; ad medium minimam distinctionem posita, & quidem forma hodierna ita similis, ut nihil inveniri discrimen, dum contra puncta interrogandi, quae hodie hoc modo efformantur, a Codicibus vetustissimis uncialibus characteribus scriptis, quos ulquam viderit, abesse, in aliis vero nonis, decimi, & undecimi saeculi haberi asserens. Virgulam tamen antiquissimam esse constat (2), cum veteres Grammatici semper memorent vo-

(1) Adde & Cl. Gori Inscript. ... [illegible]
(2) Magnus Salmasius in ... Epistola ad ... [illegible]

ὑποστιγμή, quæ ejusdem prorsus formæ erat, & illius vicem in multis locis explebat. Veterrimum esse interpungendi usum sic demonstrat Aristoteles Rhetoricorum L. III c. 5. ὅλως δὲ δεῖ εὐανάγνωστον εἶναι τὸ γεγραμμένον καὶ εὔφραστον· ἔστι δὲ τὸ αὐτό· ὅπερ οἱ πολλοὶ σύνδεσμοι οὐκ ἔχουσιν, οὐδ' ἃ μὴ ῥᾴδιον διαστίξαι, ὥσπερ τὰ Ἡρακλείτου. τὰ γὰρ Ἡρακλείτου διαστίξαι ἔργον, διὰ τὸ ἄδηλον εἶναι ποτέρῳ πρόσκειται, τῷ ὕστερον, ἢ τῷ προτέρῳ, οἷον ἐν τῇ ἀρχῇ τοῦ συγγράμματος· φησὶ γὰρ, "τοῦ λόγου τοῦδ' ἐόντος ἀεὶ ἀξύνετοι ἄνθρωποι γίγνονται," ἄδηλον γὰρ τὸ ἀεὶ πρὸς ὁποτέρῳ διαστίξαι. Confer eundem & in Poetic. c. 25. Sed, ut vere monet magnus Salmasius in Epistola ad Sarravium supra laudata, duo post inventas ab Aristophane Byzantio distinctiones & accentus, libri ab antiquarüs secundum antiquum morem scribebantur, nempe sine accentu ullo, & sine ulla distinctione: postea Grammatici, qui eos emendabant, & conferebant cum antiquioribus & emendatioribus Codicibus, non solum, si quid erat vitiosum e librariis, corrigebant, sed etiam accentus apponebant & distinctiones. Nec secus fuit apud Latinos, quod colligere possumus ex vita Valerii Probi Grammatici apud Suetonium, qui de eo ita scribit: Multaque exemplaria contracta emendare (1) ac distinguere & adnotare curavit, huic soli, nec ulli præterea Grammatices parti deditus. ubi vides, inquit Salmasius,

(1) [illegible]

sunt, eos Grammaticos, qui libros auctorum emendabant, etiam distinxisse eosdem solitos, id est, distinctiones & subdistinctiones apposuisse, quod Graeci dicunt [illegible]. Quibus a magno Salmasio observatis addit celeberrimum illum Virgilii Codicem Mediceum, in quo multa passim asperse [illegible], in emendatum atque distinctum fuisse a Turcio Rufio Asterio Aproniano, qui una cum Præsidio Consulatum gessit anno Christi 494. [illegible] Graecis Criticis hunc eundem fuisse morem, inquit idem Salmasius, possum produce Epigrammata Graeca, quod nunc non occurrit, nec etiam quaerendo est [illegible]. Scholia inedita in Dionysium Thracem, in quibus totra agentur [illegible] [illegible] Sic hodie in Oriente, Arabicae linguae magistri puncta vocalia diligenter apponunt in iis libris, quos praelegunt discipulis, quemadmodum olim Grammatici in libris, quos suis Auditoribus interpretabantur, accentus & distinctiones notabant. Ceterum Homeri poemata recensitum, ea punctis distinxit, ut, inquit Fabricius Bibliothec. Graec. T. II c. II [illegible] XXI T. I. p. 276., videre est ex iis versibus [illegible], quos exhibet Leo Allatius, libro de patria Homeri c. V.

[illegible Greek verses]

Nicanor, celeberrimus ille Grammaticus Alexandrinus, (qui Hadriani tempore floruit, & ὁ Στιγματίας cognominatus fuit, quod di-

 stin-

[Footnote largely illegible] … Vide etiam de Commentis … Montfaucon p. 237 … Comment. in … p. 292 … Conf. & Eisner … de Accentibus … & seqq. … & Jacob. Vossius in Polymeth. …

functionum doctrinam paulo fubtilius excoluiffet, & fufius expofuiffet, [illegible], inquit Euftathius p. 20. ed Iliad. A, v 107. quemque Fabricius Bibliothec Græc L. II c 5 T I p 337. non diverfum fuiffe putat ab eo, quem Hierapolitanum Phrygem facit Stephanus Byzant. & novum Homerum, (νέον Ὅμηρον, dictum fuiffe teftetur in Ἱεράπολις,) fcripferat, referente Suida, [illegible], & [illegible]; cujus quidem utiliffimi operis, quod ad verum Homeri interpretationem multum confert, egregiam partem fervatam in aureo illo Codice Homerico S. Marci, cujus jam fæpe memini, olim publici juris faciam. Idem Nicanor fcripferat & [illegible] de interpunctione univerfe, libros fex, horum que compendium libro uno, & de interpunctione Callimachi carminum, ne dicam de ejus [illegible], inquit Fabricius L. v c 7. T VII p. 46.

Tota autem veterum interpungendi ratio hisce comprehenfa eft, quæ hæc ex ineditis in Dionyfii Τέχνην Γραμματικὴν Scholiis depromam:

ΠΕΡΙ ΣΤΙΓΜΗΣ

Στιγμαί εἰσι τρεῖς, τελεία, μέση, ὑποστιγμή [illegible] Τεχνικὸν (1) [illegible]

Στιγμή ἐστι [illegible]

(1) Fabricius Biblioth. Græc L. [illegible] T VII p. [illegible] [illegible] Nicanore de [illegible] Melampus [illegible] Dionyfium Thracem [illegible] Nicanorem [illegible] Unde [illegible] Melampus [illegible] Cl. Mabillonius L. I. c. II. [illegible] Quid de punctis interrogantium, quid exclamantium, feu admirantium, omnes norunt.

[illegible]

Scholia in eumdem Dionys. in Codice Marciano 489. [illegible] (Il. A. 36) [illegible] (1).

Eadem Scholia in Cod. 489 & in altero Codice Marciano, ex quo Porphyrium edidimus: [illegible] (Male in hoc Codice [illegible] quod ipsemet Dionysii textus & sensus vitiosum esse monstrant.) [illegible] (lege [illegible]) [illegible]

(1) [illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible] (1) [illegible]

[illegible]

Inscriptio autem inter Herculanensia rudera inventa, cujus supra meminimus, maximam literis demum, & non solum veteres Graecos, saltem tempore Titi, accentus & spiritus nonnotasse, ac voces separasse, sed ut arbitror cursivum characterem, nostro similem, & a majusculo plane diversum habuisse, declarat. Et hoc quidem a multis urgebatur, & praesertim a Leone Allatio in Animadversionibus in Antiquitatum Etruscarum fragmenta, & a plurimis aliis eruditissimis viris, quorum testimonia illud profert Allatius, ut a Mureto, Lipsio &c., aliisque insulsis, qui omnes omnique ignotas fuisse literas minusculas cursivas uno ore affirmant. In eumdem errorem inciderant Hermannus Hugo in eruditissimo libro *de prima scribendi origine*, & eruditissimus illius commentator Trotzius, quibus adde Clericum passim in Arte Critica, & Cl. Davidem Casley *Catalog. of the Manuscripts of the Kings Library London*, 1734 ex quo excerpta videbis *Bibliotheque Britannique* T. V. part. 2 p. 338 & seqq. Wowerum ad haec Petronii in Satyrico c. 29 p. 104 Ed. Petri Burmanni, " Non longe ab ostiario cella, canis ingens, catena vinctus, in pariete erat pictus, superque quadrata litera erat inscriptum, CAVE CANEM, „ haec annotat: " Quadratas literas vulgo capitales vocamus, sed illis primis seculis nullae aliae erant literae, praeter quas vocamus capitales; quas ergo Quadratas literas vocat, quaeramus. „ Imo post inventam anno 1743 sed non editam nisi anno 1760. Inscriptionem illam Herculanensem, quae dubitandi locum non relinquit, Cl. Jacobus Xyllurus docto opere inscripto, *Induzione per la lenente Greca dalla sua istituzione*, Neapol. 1758. affirmavit cum Hermanno Hugone omni no veteribus p. 543., Antiquos minusculas literarum insuetorum quas vocant, formas prorsus ignoravisse, & semper majusculis usos fuisse characteribus, vel cum minutissimas scriberent literas, quarum semper forma eadem esset ac capitalium, quoque ab his sola magnitudine differret. Unde haec habet ibidem p. 118 & 115 *Non avevan differenza di carattere, perchè non avevan il corrente carattere, come oggi l'abbiamo, per non essersi ancora introdotto, ma avevano il piccolo minutissimo carattere, a quello andava i figura del grande, per qualunque loro bisogno. Se avevan il cubitale, avevano anche il minimo, come oggidì nella stampa, se vi è il majuscolo del carattere Canone, vi è anche il majuscolo del Bomparghia, che uso niuno di questo avevano gli antichi.*

Cl.

(1) Schol. Cod. [illegible]

Cl. Xystus, dum hæc scriberet, nondum viderat utilissimam illam Inscriptionem, de qua hæc notatu dignissima leguntur, *Pitture antiche di Ercolano*, Neapol. 1760 T. II. p. 34. *Cade qui in acconcio di rapportare una Iscrizione importantissima, e di un pregio veramente singolare. Negli scavi di Resina a' 6 Marzo 1743 s' incontrò su una parete, che formava l' angolo d' una strada, che conduceva al teatro, scritto con lettere nere i rossi il seguente verso nella maniera appunto, come qui si vede inciso* (1), *che dovrebbe così leggersi* ως εν σοφον βουλευμα τας πολλας χειρας νικα. *Questo è un verso di Euripide citato da Polibio I. 35. e nel frammento dell' Antiope n. 77. nel Barnes*

Σοφὸν γὰρ ἓν βούλευμα τὰς πολλὰς χεῖρας

Νικᾷ

Un sol saggio consiglio molte mani vince.

Siccome sentenze solevan scriversi per le mura nelle pubbliche piazze. Lampridio in Alessandro Severo dice, che questo Imperatore una sentenza aveva sempre in bocca, ma nello animo, che si scrivesse per le piazze, e nelle opere pubbliche, quel motto, in cui si racchiude tutta la Morale Quod tibi fieri non vis, alteri ne feceris. Quam sententiam usque adeo dilexit, ut & in palatio (al. *Casaubono legge*, ut & in plateis) & in publicis operibus præscribi juberet. *Or di qual pese sia questa Iscrizione, la di cui antichità è incontrastabile, per terminare la questione sull' Epoca degli accenti (che da pochi si è sospettato usitarsi a tempi di Cicerone istesso, e da tutti gli altri comunemente si son finora creduti introdotti verso il settimo secolo) e della forma de caratteri Greci minuscoli, ognun vi è chi nol vegga.* Iidem Clarissimi Editores splendidissimæ illius Collectionis hæc habent ibid. T. II. p. 307 & 318. *In questa bellissima pittura* [illegible] *da un lato sta un papiro mezzo aperto, in cui sono molte righe di caratteri, e di qualche lettere, che vi si distingue, par che sieno caratteri Romani.* Ubi hæc annotant a calce hic transcribenda, quod illi liber in pauculum maculas versetur. *Più che nel primo verso si legge quisquis, nel penultimo, maxima, e nell' ultimo cura. E sarebbe notabile il q, e l' u, l' r, e l' e di carattere minuscolo. Potrebbe qui cadere in acconcio parlar dell' Epoca de caratteri minuscoli nella scrittura Latina, ma come si è anche detto nella nota* [illegible] *della Tavola* VI. (*dove si è riferita l' Iscrizione scritta con caratteri Greci minuscoli, e cogli accenti, tale, quale fu copiata da sul vecchio parete, nel quale s' incontrò*) *più opportuna averà l' occasione di trattarne a lungo nel Tomo* (qui ultimum mox prodeat) *ove si daranno i Papiri colla loro spiegazioni, e colla Storia dello scavazione* [illegible] *Intanto* [illegible] *basterebbe avvertire, quanto poco sia da fidarsi degli argomenti negativi, e su questi stabilir sistema in cose di fatto* [illegible] *Per le lettere correnti i minuscoli si ne fissi assolutamente l' introduzione, e l' uso in tempo assai basso* [illegible]

St

(1) Omnino vide Tabulam huic Libro sub [illegible], in qua hanc Inscriptionem accuratissime repræsentandam curavimus.

Si ne può vedere le storie nella nuova Diplomatica de' PP. di S. Mauro T. I p. I c. XV, e cap. ult. (quem librum Vanetiu frustra quæsivimus) e in Montfaucon Palæograph. II. 6. *Non si nega però, nè può negarsi, che si trovano tracce della scrittura corrente nelle medaglie, non solo del III secolo, ma ancora da tempi prima di Augusto. Non sarebbe dunque inverisimile il dire, che avessero gli antichi due sorti di scrittura: l'antichissima, che si usava nelle opere pubbliche, e che volevano scrivere pulitamente, formata di carattere majuscolo, e l'altra di caratteri correnti con figure alquanto diverse*, a mon. [illegible]

Montfauconius autem hæc scribebat anno 1708. in Palæographia, L. 1. c. 5. p. 36 "Liquet Tachygraphum præfuisse originem esse, quandoquidem Tachygraphos videmus jam primis Ecclesiæ sæculis memoratos (ut Origenis tempore, & a Sozomeno L. 4. c. 10, a S. Basilio Ep. 178, a Synesio ad Theophilum &c.) Ut autem a celeri scriptione nomen habent, hinc colligitur illam jam ante quartum Christi sæculum in usu fuisse. Quæ vero pristina fuerit characterum forma, unde (1) videlicet, & qualia, non posse videtur curatius ad apices, atlamo sancti, hinc inferas necesse est, jam tum mutatum a Tachygraphis fuisse vetustam illam scribendi morem, & cum ad celerem scriptionem maxima conducant literarum colligationes, cum scilicet uno ore intermisso calami cursu plures literæ conjunguntur, itemque abbreviationes, cum nempe aliquin expeditæ dictio vel syllabæ, vel integra verba significantur, utramque valentem scribendi modum jam tum inventum fuisse verisimile est, atque ad literas tantum Imperatorum, aliasque Epistolas Notariorum manu conscriptas, sunt in libris & Codicet Tachygraphia non videtur ante octavum sæculum inducta. Characterum porro colligatio, & abbreviationum usus, tertium sæculo, ni fallor, sæculo, a Calligraphes quibusque usurpata deprehenduntur ... Post Montfauconium,

(1) Doctissimus David Casley Catalog. of the Manuscripts of the Kings Library, London [illegible] ... VNCIALIBVS ... LITERIS ... VNCIALIBVS ... INITIALIBUS ... [illegible]

nem, Mabillonius de Re Diplomatica L. I c. XI. 5 p. 47. hoc observavit anno 1709. Praeter illa duo Romanae scripturae genera (unciale & minutum, quod alterum ejusdem formae cum uncialibus, sed non ejusdem magnitudinis esse putat) videtur aliud tertium in usu, saltem inclinante imperio, fuisse, omnique munere scriptura, diversae non solum magnitudine, sed etiam forma ab unciali, qualis erat ea quae hominum forensium erat. Id facile mihi in animum induxit, tum compendiosa scribendi ratio, quam hominibus sollers solent, tum complures saeculi sexti chartae Ravennenses, ex quibus ecce tres e Bibliotheca Vindobonensi ultimo loco hic inter specimina nostra aeri exhibemus, tum Instrumentum plenariae securitatis in Supplemento p. 114. ex Bibliotheca Regia expressum, ubi duplex ejusmodi scriptura observanda in non ambiguo Epitaphio Gaudentii, quae Urso & Polymnio Consulibus obiit. Idem usu venit in Galliae sancto V. atque VI., quibus saeculis cum Romana majuscula secundae speciei passim usitata esset in scribendis literis, minutissimae literae in scribendis publicis instrumentis receptae erant, ut ex Merovingicis nostris disque intelligimus. Adde chartulam (r) caeterum quondam libri Hilarii de Trinitate subjunctam in Codice Ecclesiae Veronae, quae clausula minutissimis literis scripta est anno XIV. Trasimundi Regis, id est, anno Christi DX. Simile apud veteres Romanos usitatissime minutissimae scripturae genus verisimile est, qualem scilicet *minutissimam* vocat Plautus in Bacchidi, Cicero apud Plinium L. 7. c. 21, Seneca in Epistula 95. Sic Evagrius Ponti *elegantes scribebat minutis characteribus*, teste Palladio c. 86; quod quamvis de Graeco dictum (s), fam in Romanum etiam pari ratione derivari po-

[illegible]

potest. Eo characterum genere scriptam fuisse castissimo Caligulæ legem, referente Suetonio in Caligula n. 41., *minutissimis literis & angustissimo loco, uti ne cui describere liceret.*

Celeberrimum illud Gaudentiæ Epitaphium, anno Christi 338 Urso & Polemio Consulibus exaratum, quod antiquissimum hucusque indicaverat veterum Romanorum cursivæ scripturæ specimen, a Cl. Francisco Bianchini sibi missum primus publici juris fecit anno 1709 Cl. Mabillonius de Re Diplomatica, in Supplemento p. 114., postea anno 1716 iterum repræsentavit Cl. Philippus Buonarruoti p. 18 eruditissimæ præfationis, quam præposuit suo libro inscripto, *Osservazioni sopra alcuni frammenti di vasi antichi di vetro.* Idem præstantissimus Senator, postquam multas protulit Inscriptiones, in quibus cursivæ apparent minusculæ literæ, hæc illud subjungit p. 19 *De questi scerz[illegible] ben si comprende, che nel tempo antico, ie cui si [illegible] del buono antico tondo, avevano gli Scrittori cominciato con una sorta di corsiva a guastare il carattere per le ragioni altre volte dette della maggiore velocità e speditezza della mano, i con gli scultori di lettere con tante corrette, sforzati in un certo modo dall' uso fatto da loro sul corsivo, mescolando qualche lettera, anche forse per vaghezza di variare le figure.* Sic multas formas minusculas cursivas majusculis immixtas observabis in Inscriptionibus antiquis in Asia minori & Græcia collectis a Cl. Chandlero Oxonii 1774., ut, exempli gratia, *t* minusculum cursivum p. 61. n. 55., & n. 56., & n. 57. p. 64., & n. 62. p. 67., & p. 91 Appendicis n. 4. & 5. quemadmodum in Inscriptionibus Messinæ & Catinæ apud Gualterum n. 11. 15. 27. & 37., & apud Cl. Principem Torremuzza p. 71. *Antiche Iscrizioni di Palermo.* Itidem apud Cl. Chandlerum p. 44. n. 57. videbis quamdam formam ol ε, quæ ad minusculam cursivam proxime accedit, ut & formam minusculam cursivam ol μ p. 28. n. 69., & p. 91. Appendicis n. 4., & p. 81. n. 136., in quadam Inscriptione, quæ Marco Aurelio Antonino consecrata est, & in qua præterea formæ ol λ ad minusculam proxime accedunt &c. Hanc singularem illud Græcarum Latinarumque literarum, [illegible] acuminatum decus, generosissimus ille & eruditissimus Princeps de Torremuzza in aureo suo libro, cui titulus, *Le Antiche Iscrizioni di Palermo raccolte e spiegate, Palermo 1762.* fol. (1)

T 2 ad

(1) [illegible] ille Princeps prætutens addit [illegible] alia egregia opera [illegible] quorum [illegible] Siciliam una [illegible] in appendicem [illegible]

I. [illegible] sopra una Statua [illegible], [illegible] nelle rovine dell' antica Città di Alesa in Sicilia. In Palermo 1753. [illegible]

II. [illegible] sopra un [illegible] Stampato in Catania [illegible] In Roma 1759. [illegible]

III. [illegible] in Sicilia col rapporto de' [illegible] antichi Monumenti. In Palermo 1755. [illegible]

IV. [illegible] de' Bassi Cl. [illegible] in Sicilia. Inserita nel Tol. [illegible] Nuova [illegible] della Storia Letteraria di Sicilia. Palermo 1756. [illegible]

V. Lettera, in cui [illegible] del [illegible] dell' Accademia di

Pa-

ad Inscriptionem LVIII. p. 296. & 297. sic inquirat: *Non' altro vi resterebbe da notare sulla Paleografia di esso, se non si rendesse degna di qualche particolare riflessione del vedersi scritta con una mescolanza di lettere capitali e correnti, che volgarmente diciamo majuscole e minori. Non sembri forse strana la mia proposizione, se dirò esser questa uno di quei propr-*

Palermo Nostra de Tedeschi, detto comunemente i Abate Palermitano: *inserto nel Tomo [illegible] Memorie* [illegible]

VI Nota de' Cardinali di S. Chiesa di Nazione Siciliana, riposta in una [illegible] *inserta nel Vol. II. di dette Memorie* [illegible]

VII La nobile Illustri [illegible] di Palermo [illegible], o Epigramma, Palermo 1760. per Turtre Bentivegna. In Foglio

VIII Elogio di Fr. Tommaso Fazello dell'Ordine de' Predicatori, Cittadino di Sciacca [illegible] In Foglio volante

IX Elogio di M. [illegible] Valguarnera Nobile Palermitano 1763. In foglio volante.

X Elogio del P. D. Andrea Gioeni Cher. Reg. Teatino [illegible] 1763. In Foglio volante

XI Idea di un Tesoro, che contenga una generale Raccolta delle Antichità di Sicilia: *inserta nel Vol. VIII. della Raccolta di Opuscoli di Autori Siciliani* In Palermo 1764. per [illegible] Bentivegna. In ottavo

XII Notizie della [illegible] fondazione, ed [illegible] della Compagnia della Bianchi della Città di Palermo [illegible] Capitoli de' regolamenti della Compagnia [illegible] della Città di Palermo. In Palermo [illegible] per [illegible] Bentivegna. In quarto

XIII Siculi Populi, & Urbium, Regum quoque, & Tyrannorum Numismata, quae Paris [illegible] Auctorii Cumbro [illegible] Bentivegna. In quarto

XIV Siciliae, & objacentium Insularum veterum Inscriptionum nova collectio Prolegomenis [illegible] Panormi [illegible] Bentivegna. Anni 1769. In Folio [illegible]

Accedunt Prolegomena

I. De Graecis Siculorum [illegible] Elmarum [illegible]

II. De Graecis Siculorum Palaeographia

III. De [illegible] Monumentorum [illegible], obiter de [illegible]

IV. De [illegible] Siculorum Epochis Chronologicis, [illegible]

XV Alle Sicilie novellissime di Filippo Paruta pubblicate da Sigebe [illegible] Aggiunte: *Inserta nel Vol. XI. della Raccolta Opuscoli d'Autori Siciliani* In Palermo 1770. per D. Lorenzo [illegible] Bentivegna. In ottavo

XVI Seconda Aggiunta di Medaglie alle Siciliae Numismatica [illegible]: *Inserta nel Vol. XII. di detta Raccolta* In Palermo 1771. per [illegible] Bentivegna. In ottavo

XVII Terza Aggiunta di Medaglie alla Sicilia Numismatica [illegible]: *Inserta nel Vol. XIII. di detta Raccolta* In Palermo 1772. per [illegible] Bentivegna. In ottavo

XVIII Notizie [illegible] fondazione [illegible] dell'Albergo generale de' Poveri di Palermo [illegible] Capitoli de' regolamenti dell'Albergo generale de' Poveri [illegible] Palermo [illegible] Bentivegna. In foglio

XIX Quarta Aggiunta alla Sicilia Numismatica di Filippo Paruta, pubblicata da Sigeberto Avercampo: *Inserta nel Vol. XIV. della Raccolta Opuscoli di Autori Siciliani*. In Palermo 1773. per [illegible] Bentivegna. In ottavo

XX Quinta Aggiunta di Medaglie alla Sicilia Numismatica [illegible]: *Inserta nel Vol. XV. de' suddetti Opuscoli di Autori Siciliani*. In Palermo 1774. per [illegible] Bentivegna. In ottavo

XXI Memorie delle Zecche di Sicilia, e delle Monete in esse [illegible]: *Inserta nel Vol. XVI. de' suddetti Opuscoli di Autori Siciliani*. In Palermo 1775. Per Andrea Rapetti. In ottavo

XXII Siciliae Populorum, & Urbium, Regum quoque, & Tyrannorum Veteres Nummi, Saracenorum Epocham antecedentes. [illegible] Typorum [illegible] In folio, [illegible] CVII [illegible]

Hoc opus [illegible] Principi, quod [illegible] Principi [illegible] Siciliae monumenta undique [illegible]

troppo pochi monumenti dell' antichità, che danno la cognizione di essere molto antico questo modo di scrivere. Per molto tempo fu sistema fisso fra i letterati, non avere gli antichi usato mai il carattere corrente, e che non vi fosse questa differenza di manuscritti dal secolo, e forse ancora secoli di nostra redenzione a quà. Il celebre Leone Allazio (Animadversion in Antiquitat. Etruscar. fragmenta p. 60.) *fu uno de' più forti propugnatori di questa sentenza, ne riportò le opinioni di tutti altri, e particolarmente di Ermanno Ugone, uomo pur troppo noto nella Repubblica delle lettere per la sua erudita opera de primo Scribendi origine.*

Le Iscrizioni però posteriormente trovate hanno sciolto da per se stesse ogni difficoltà, ed han fatti conoscere, che anche ai tempi più antichi servivansi e colle lettere capitali, e siano majuscole, e colle correnti ancora da noi detti manuscoli ... Chi ne voglia vedere un esempio per la lingua Latina, senza parlare degli altri, (*un pezzo d'Iscrizione nelle lettere corsive portasi nella relazione del volume VI* delle Notti Coritane, *pubblicato dal Proposto Gori nel Tomo VIII della prima Deca delle* Symbolæ litterariæ *alla pag. 46*), *basta esaminare la Iscrizione di Gaudenzio, nella quale si segna il Consolato di Ursi e di Polemio, monumento del secolo quarto, e leggo quello, che fu di esse lasciò scritto il Buonarroti* (*Osservazioni sopra i vetri antichi nella Prefaz. p. 16*). *Siccome per la lingua Greca, senza ricercarne da tanto lungi gli esempj, potrà convincerci ebbene la pittura ritrovata negli scavi di Resina nell'anno 1743. pubblicata dagli Accademici Ercolanesi* (*Pitture antiche di Ercolano T. II. p. 34.*) De hac celeberrima Inscriptione, quam infra repræsentabimus, sic loquitur idem Cl. Princeps ibid. in nota p. 270. *Molto particolare poi in questo genere, perchè d'incontrastabile antichità, è il verso Greco rinvenuto nell'anno 1743 negli scavi di Resina presso Napoli, scritto su di un intonaco parete con lettere nere, e cosi in carattere minuscolo ... Fu questo pubblicato dal Sig. Canonico Pratilli nel T. II. p. 34. delle Pitture antiche di Ercolano.* Ex quo discimus perfectam hujusce nobilissimæ Inscriptionis expositionem deberi Cl. Pratillo, qui egregio & recondita eruditione plenissimo de Via Appia libro innotuit.

Ex illo autem minusculo charactere cursivo, quem veteribus Romanum, ut & Græcis notum fuisse demonstravimus, defluxerunt illi characteres, quos Cl. Mabillon Lib. I. cap. XI. de Arte Diplomatica, & hunc Cl. Abbas Godefridus in Chronico Gotwicensi Tom. I. p. 16. vocant Gothicos, Langobardicos, Francogallicos, seu Merovingicos, Carolinos, Anglo-Saxonicos, Teutonicos, Saeco-gothicos &c. nec non & variorum aliarum ab undecimo sæculo scripturarum genera, quarum specimina edidit Leonardus Wirthin, Monachus S. Udalrici, & de quibus vide Cangium, voce *Scriptura*, rerum nomina recensentem post Bernardum Pezium, qui p. 35. Præfation. T. I. Anecdotor. ex eruit e Codice Udalriciano, cui titulus, *Proba centum scripturarum diversarum una manu contextarum*. Omnes illi characteres, primo aspectu dissimiles, ad unum eundemque cursivum veterum Roma-

menorum, velut ad suum fontem revocandi sunt, & varias pro variis & regionibus, & sæculis, & librariorum manibus induerunt formas, quemadmodum hodierni characteres Arabicos, Syriacos, & Rabbinicos cursivos, quod majorem scribendi facilitatem, & celeritatem, postea reperti sunt, quocumque primo a veteribus literis (1) Cuficis, secundi ab Estrangbelo, tertii denique ab Hebraicis sint derivati sunt, ut ab uncialibus rursus, veteres videmus induere formas Arabicos quidem, prout Orientalis, vel Occidentalis, sive Magrebitana, Rabbinicos (r) vero,

(1) Literæ Cuficæ ... [illegible]

(r) [illegible] ... Habent Rabbini & suam ... [illegible]

vero, prout Gallica, Germanica Italica, Hispanica, seu Orientali, ut vocant, *scemfi*, sivi Hierosolymitana manu exarati sunt, quod & in nostris etiam ita usu venit literis, ut oculus paullo perspicacior sube Anglicam, Italicam, Hispanicam &c agnoscat dexteram.

Hac vice observat Cl. Rambaldus *degli Azzoni* (1) *Avogaro*, Tarvisii Canonicus, in sua Dissertatione inscripta, *Ragionamento sopra passi dell' Istoria de' Longobardi di Paolo Diacono, p. 407 T. IX. Nuova Raccolta d'Opuscoli Scientifici e Filologici in Venezia 17 1, " Scipione Maffei (nell' undecimo libro della Verona Illustrata p. 113.) tratta la materia di caratteri antichi, e conferma il sistema da lui già indicato nell' Istoria Critica Diplomatica venuta in luce l' anno 1727. (1), che il Gotico, Longobardico, Sassonico, Francogallico, e sì altri nomi gli attribuiscano gl' insigni Padri Giovanni Mabillone, Daniele Papebrochio, ed altri* [illegible] *non è se non il corsivo antico, ovvero il minuto carattere che i Romani già ebbero non meno de Greci. E le differenze che ne sono accadute, come di grande e piccolo, di grosso e sottile, e consistono in alcune poche lettere solamente, ed in qualche tratti, come avviene sempre nelle diverse mani, talche maggior sia la varietà, che si trova spesso tra le scritture de' nostri moderni Notai, di quella che si osserva nelle scritte battezzate con tanti nomi. Quanto accarezzata fosse da più dotti Tedeschi e Francesi questa falsa opinione delle lettere Gotiche, e Longobardiche, si può arguire da ciò che ne scrive al Barone di Boineburg il celebre Gio. Friderico Gronovio* (Commerc. Epist. Leibnit. T. II. Ep. 105. & 107.) *eccetto in oltre l' autorità del famoso Critico Claudio Salmasio nella lettera indirizzata al Sarravio* (3) *di maniera che la mercè di tanti, e sì comun errore ingombrato la Repubblica delle lettere,* glo-

---

[illegible] ab Arabibus [illegible] ... Turcas Arabicis literis ... Rabbinicum ... & illa [illegible]

(1) Clarissimus hic Canonicus ... Cl. Hieronymo ... celeberrimo illa ... [illegible]

(2) Hanc ... Cl. Maff. ... Diplomatica ... Longobardica ... Gothicae ... Cl. Madyonis ... Epist. IV. ad T. [illegible]

(3) [illegible] Salmasius ... Nam ... [illegible]

tot

gloria ella è tutta degl' Italiani, e massimamente del Sig. March. Maffei: Afferma io poi una fatta lode in [illegible] doversi attribuire a questo illustre Cavaliere, che di molta forza combattè [illegible] particolar sue opere l'antica erronea sentenza, e la vera propose, dichiarò, e con [illegible] argomenti [illegible], non dovendosi tuttavia frodare del merito a lui convenevole l' eruditissimo Senator Buonarroti, il quale prima di quello ebbe sentore di [illegible] tal verità, e nelle [illegible] osservazioni sue a frammenti di vetri a [illegible] prodotte fino *l'anno 1716*, not. (Praefat. p. XVI, quod multo antea fecisse Montfauconium quidem ann. 1708., Mabillonium vero ann. 1709. fuisse declaravimus), *che gli antichi ebbero il loro corsivo molto differente dal tondo, cosicchè si trovano [illegible] usate vecchie, [illegible] in carattere [illegible], corsivo, [illegible], e [illegible] di che reca esempj*. Idem ibid. p. 412. *Maffei nella notizia de' Mss. Capitolari di Verona con altri Opuscoli Ecclesiastici riportata nell'Appendice all' Istoria Teologica data fuori l'anno 1742. p. 61. [illegible] riferma il suo sistema di ridurre ogni antica scrittura Latina a tre generi, majuscola, minuscola, e corsivo*.

Non solum autem suum characterem minusculum, eumque cursivum, veteres habuerunt Romani, sed etiam, quod magis mirum videbitur, nec suis caruerunt notis numeralibus minusculis ac antiquis, a quibus nostræ, quæ immerito vocantur Arabicæ, ita deductæ sunt, ut ab antiquo cursivo charactere minusculo illæ desumptæ, quas Langobardicas falso dicimus. Alius enim hic animadversio error, qui multorum, uno fere omnium animos insedit. Nostras minusculas numerales notas, vulgo *Cifras Arabicas*, a Persis primum, seu ab Indis ad Arabes, ab illis ad Africæ Mauros, ab istis demum ad Hispanos transmigrasse, qui cum universa Europa eas postea communicaverunt, nec vulgus eruditorum modo, sed doctissimi quoque ad hunc diem arbitrati sunt, inquit Nicolaus *de Sigbe* veterum c. 16, videndi & c. 15. Consentiunt Joannes Ward in suis Observationibus super [illegible] *datam*, quæ in [illegible] Londinensi asservatur, Transaction. Philosophicæ ann. 1735, Joannes Gerardus Vossius de Nat. art. L. 3. c. 8. art. 6, Gravius de Siglis Arabum & Persarum Astronom. p. 2, Beveregius Arit. Chron. L. I. c. 4., Wallisius de Algebra c. 3. part. 10., & c. 4. part. II. Hic opinatus Gallos, & deinceps Italos, has notas fuisse edoctos a Gerberto Monacho, qui eas in Hispania acceperat. Gerbertus autem, qui fuit Archiepiscopus Remensis ann. 998, indeque ad Ravennatem Ecclesiam transiit, & tandem S. Petri sedem occupavit, in qua post quatuor annos nondum absolutos mortem obiit, plures notas numerales mi-

[illegible] Romani, [illegible] Langobardicæ, [illegible] [illegible] Langobardicæ [illegible]

minuscula reliqua in suo Tractatu Germanico, qui ex vetustissimo Codice Salisburgensi prodiit, & in quo cap. 85. ad quaslibet operationes arithmeticas conficiendas appositi sunt numeri 1 2 3 4 5 6 7. 8. 9.

Hos vero numeros Arabicos Cangius ante saeculum XIV ignotos fuisse opinabatur Kircherus, qui, ut ipse affirmat in *Arithmologia, sive de abditis numerorum mysteriis*, part. 1, vetustissimos Codices tum Graecos, tum Latinos, Arabicosque consulendos duxerat ut discussit, illum nusquam harumce notarum ante 430 annos comperire vestigium potuisse sibi negat. Josephus Scaliger L. 3 Ep. 113 hos arrisit non prius in Europa viguisse, quam anno millesimo trecentesimo. Joannes Gerardus Vossius de Nat. art. L. 3 cap. 8. 7. vult eorum usum tantummodo coepisse circa decimum saeculum XIII, id est circa annum 1250. Mabillonius de Re Diplomatica L. 2 c. 28 ubi de hisce loquitur, maxime vero in *datis*, admonet perraro eas in mss. positas fuisse ante 1400 si, inquit, vel nunc accipere aliquod opus Arithmeticae, aut Geometriae. Ward in suis supra antiquam datam Animadversionibus, nemini um affirmat nostris usum fuisse numeralibus notis ante Joannem a Sacro-bosco ann. 1256. & Maximum Planudem, qui paulo post vixit, cujusque Arithmetica (1) in Codice Vaticano servatur.

At vero doctissimus Auctor anonymus Dissertationis Mathematico-criticae, & numerorum notae, de numeralium notarum minuscula rum origine p. 81. & seqq. usque ad p. 110. Tom. 48. *Raccolta d' Opuscoli Scientifici e filologici*, in *Venezia*, 1753. quem laudat etiam doct. Cl. Trombelli p. 111. *Arte di conoscere l'età dei Codici*, postquam haec eruditorum judicia protulit, plurimis comprobat exemplis minusculas numerorum notas, quas Arabicas immerito vocamus, Romanis innotuisse, ac primo quidem earum figuras in Tironis & Senecae Notis, nec non & in antiquis Inscriptionibus ita exhiberi, ut non quidem numeros, sed verba interdum & syllabas, & nonnunquam pondera & mensuras, quae sane ad numeros spectant, repraesentant. Imo

Tom. II. V & ve-

(1) Exstat in Cod. Reg. & Cod. Marciani [illegible] [illegible]

& veteres affert Inscriptiones, in quibus, ut notae numerales usurpatae fuerunt, unde concludit, harum notarum usum apud Romanos perantiquum fuisse, quae apud eos primum verba, postea syllabas, deinde pondera & mensuras, & hinc numeros significaverint, & sic a Mathematicis in Arithmeticam tractae, & deinceps ab iis semper, & ad quotidianas supputationes traductae, itque ad privatorum rationes translatae, denique ab omnibus receptae & usurpatae fuerunt. Nam, ut inquit p. 56, " dubio procul sit Romanos maximum habuisse commercium, infinita propemodum vectigalia, jurisdictionem amplissimam, quae recte perfici ac tractari sine maximo supputandi usu non potuissent. Id namque tam raro foedet, tum experientia demonstrat. Quisnam, quaeso, est, qui sibi persuadeat, Mathematicos omnes, cognitis numeralium notarum vi, aeque praestantia, noluisse societatis commodo exhibere notas adeo faciles, adeo idoneas ad quemlibet numerum indicandum, imo Romanos factitos, ut observat Huetius Demonstrat. Evangel. propos. 4. cap. 13. num. 9, ad operationes arithmeticas receptae, & cum calculus, fuit exiguus, itque facile, primorum etiam Arithmeticorum ingenia per plurimos dies torquerent ".

Sed in publicis monumentis, quae semper antiquum scribendi morem servant, & antiquorum characterum tenacia sunt, rarissime usurpatae sunt minusculae literarum notae, quae & recentiores erant, & facilius adulterari poterant, ac proinde fraudi obnoxiores erant, & majusculis capitalium literarum formis minus respondebant. Nunc etiam, maximo licet in usu, & a nobis per tot jam saecula vulgo adhibitae fuerint, nunquam, vel saltem rarissime, in publicis occurrunt monumentis (1). Idem igitur de minusculis numerorum, quod de minusculis & cursivis literarum figuris, dicendum, quas, cum Romani haberent, privatis usibus servaverunt, non unquam, aut rarissime saltem, in publicis Inscriptionibus prodire voluerunt; nec magis Arabicae vocandae sunt hae numerorum notae, quam Longobardicae illae minuscularum literarum formae, quas veterum fuisse Romanorum characterum cursivum (2) supra declaravimus.

Idem

(1) [illegible]

(2) Idem hanc rem observat p. 13. " Quam ob in magno usu hae [illegible]

Idem Auctor anonymus suspicatur has minusculas numerorum notas ortum habuisse ex Romanis notis ponderum, mensurarum, aliisque partium, & in Arithmeticam invectas fuisse labente saeculo secundo, „ cum, ut ibid. ait p. 70., Marco Aurelio regnante, urbe, ut omnes consentiunt, maximam sibi nacta esset in rebus omnibus praeclarissimis amplitudinem, & praestantibus viris in omni scientiarum genere [illegible] abundaret „. Ibid. p. 70. affirmat Diophantum Alexandrinum, qui medio fere saeculo secundo Algebram, ut plurimi sentiunt, instituit, harum notarum non penitus fuisse ignarum, & p. 46. 47. & seqq. harumce antiquitatis maximum esse argumentum probat Geometriam Boethii, quinto saeculo labente donatam, „ in qua, inquit p. 46., plures habentur notae ad numeros spectantes, adeo nostris similes, ut difficili admodum ab invicem secerni queant, „ quasque ab ipso Boethio manu profectas hunc demonstrat p. 47. & seqq. „ quod, ut, ... cum operationibus ab eo perfectis, ... has ab illis sejungere, arduum sane atque fit ac velle illiterum persolvere „. Has ipsas notas, quibus referta sunt singula paginae Boethii Arithmeticae, Isaacus Vossius a nostro ibid. laudatus p. 46. deprehenderat in Codice Boethii, quem sexti saeculi esse credebat. Imo earum usum Boethio longe antiquiorem esse declarat fallo ejusdem Boethii operis, qui earum inventionem Pythagoricis, aut illam ipsi tribuebat Pythagorae, quod quidem suspicio illorum si vera esse demonstraretur, hinc tamen saepe[?] figueretur, minusculas numerorum notas, quamvis Pythagoricas, in Italia originem habuisse, cum eodem observante p. 46. & 47. Pythagorea secta non Graeca, sed Itala fuerit, & in illa floruerit Italiae ora, quae nunc est magna pars Regni Neapolitani, & tunc vocabatur Magna Graecia, namque Plato, referente Cicerone Tuscul. L. I. ut *Pythagoreos cognosceret, in Italiam venerit*. Ab hoc autem Boethio, qui trecentis annis exstitit, antiquam Mauri Hispaniam invaderent, non autem ab hisce Mauris, has numerales notas accepisse si tribuitur ipsi Gerbertus in praefat. Geometr. contra Wallisii opinionem, qui eum illas ex Hispania retulisse autumabat.

Denique idem putat, has minusculas numerorum figuras e ponderum ac mensurarum notis ortas & derivatas, hinc a Mathematicis ad Arithmeticam traductas, & non ita multo post ad privatos usus & vulgares supputationes adhibitas, atque ab omnibus Italis promiscue receptas, deinde, brevi temporis intervallo, ab Italia primum in totam Europae, & postea in Orientem commodum esse diffusas, ac tandem cum literis omnibus disciplinis in Italia propemodum intercidisse, quo tempore haec felix bonarum artium incunabula Barbarorum incursu & bellorum immanitate foede vastabantur „ & Theodoricus, ac pueri

V 2 lite-

[illegible] ... Romanus numerus [illegible] ... Romanus ... [illegible] ... [illegible]

literas, quas ipse nesciebat, discerent, edicto vetuit, referente Procopio Histor. Goth. L. I. c. 2. ac tandem cum ceteris scientiis revixisse, & nova typographiæ inventione sparsas, consecratas & perennatas fuisse. Cum vero primus disciplinarum renascentium radius tum affulserit, cum Arabes signum sustulerunt, & libros Græcos, ac præsertim Botanicos, Medicos, Astronomicos, & Mathematicos, in suam converterunt linguam, cumque eo ipso tempore, quo Cimmeriis tenebris universa penitus jaceret tota Europa, illi Arabes, quos barbaros fastidiosa & superba vocat ignorantia (1), Arithmeticam restituerint, Al

(1) De usu præsertim linguæ Arabicæ ... Græce ... [illegible]

Algebram, quæ pæne tota ab debetur, ita amplificaverunt, & ea usque perduxerunt, ut pæne nova facultas videri posset; hinc factum est, ut hæ minusculæ numerorum notæ tribuerentur Arabibus, qui soli tunc studiosi, illarum usum servaverant, easque in majori luce collocaverant. Sed illi ipsi Arabes, observante Huetio ibid. p. 78 & 79., qui sciverunt quidem suas non esse, at auctores earum pervidere non potuerunt, aut indicare noluerunt, Indicas dixerunt esse.

Hac adeo, ex vera fieri potuisse, ut Europæi has receperint notas ab Arabibus, qui ipsi eas Romanis debebant, quemadmodum Græcam Hippocratis, & Aristotelis doctrinam diu soli debuimus Arabibus. " Neque enim, ut recte scribit Cl. Renaudot. ad Cl. Andream Dacerium, apud Fabric. T. I. p. 864. Bibl. Græc., primæ Latinæ Hippocratis translationes, quibus superiorum sæculorum Medicos per totam Europam usos fuisse constat, ex Græco derivatæ sunt, sed nonnullæ post bella ultramarina vulgatæ, ex libris prodierunt Arabum, aliæ ex Africa & Hispania allatæ, ubi Judæi diligentissimam medicæ arti operam navarunt, maximam partem factæ sunt ex Versionibus Judæorum Hebraicis Arabicas reddentibus [illegible] Idem dici potest de reliquorum Græcorum Scriptorum translationibus, singulatim Aristotelis. Nam & ille Syriaca primum redditus est, hinc Arabica, denique Hebraica, ex qua Versione vel factæ, vel reformatæ translationes omnes, quæ in Scholis lectæ sunt usque ad restitutam iam litterarum restaurationem studium linguæ Græcæ ". Vide & ejusdem Eusebii Renaudotii de barbararum Aristotelis librorum Versionibus dissertationem in Bibl. Græc. T. XII. p. 246. (1)

Illius eruditissimæ Dissertationis documenta, quæ paulo innotuit, & in qua unice desiderarem lucidum ordo, & perspicuitas, argumenta contracta, & interdum da nostra pena antea, hic disserenda & disponenda duximus, ne antiqua opinio falso convellaretur. Infinitis alias, partes ad Palæographiam pertinentes, & ab omnibus fere falso receptas opiniones recensere,

hujus

[illegible]

(1) [illegible] CCXIV [illegible]

hujus nec loci, nec temporis est. Paucas e multis hic indicabo, cunctas olim consignaturus in meis Palaeographia Graeca Critica.

Summus Princeps de Torremuzza (*Antichi Iscrizioni di Palermo* p. 137 & *seqq.*) contra Spanhemium de usu & praestantia Numismatum T. I. Dissertat. 1 p. 54. Ed. Amstelodam. 1671., Sponium, Miscellanea eruditae Antiquitatis sect. 8 p. 279., Montfaucon. Palaeograph. Graec. L. II. c. 4 ac illustr. Epitomatorem Gregorium Placentinum p. 131, Auctorem Institution. Antiquar. part. sec. cap. 2, Patrem de Vitry, Dissertat. de Epitaphio Clementis Martyris p. 285 & seqq. T. 13 *della Raccolta di Opuscoli Scientifici del P. Calogerà*, Corsinum, in Herculis expeditionibus, gestis & laboribus, denique contra omnes fere Antiquarios, (1) luculenter probat C. quadratum & Є rotundum, non solum

(1) Spanhemi [illegible] Dicitur sub dominatu temporibus Cypri X, & Є pro Σ, [illegible] XXIII. [illegible] Cl. [illegible] Neapoli 1738. Confer in Cl. [illegible] Observationum [illegible] Symbolis [illegible]

[illegible] formas C & Є Caeterum [illegible] Iosephus [illegible] Neapol. [illegible]

[illegible] Є [illegible] Palaeograph. [illegible] Clementis [illegible] Martyris [illegible]

[illegible] Clementis [illegible] Є pro Σ, & C pro Σ [illegible]

[illegible] Є [illegible] Romae [illegible] Graeci [illegible] Dissertatione [illegible] Martyris [illegible]

[illegible] Є [illegible] C, [illegible] Alphabetum [illegible]

[illegible] C Є [illegible] Σ [illegible]

[illegible] Cl. Chandler [illegible] Inscription. [illegible] Oxonii 1763 p. 13 [illegible] in Epistola Antiochi Regis Syrorum marmori insculpta occurrunt Є, C, & ω, ut & C [illegible] quod

iam Augusti aetatem, sed etiam primum bellum Punicum antecedere, Epoca, inquit idem ibid. pag. 238, che di buoni due secoli e mezzo della stessa saperiore è più antica. Quod quidem demonstrat nummus COΛONTINON, in quali, ait p. 239, hanno in X lunato, e portano nella rovescio altra Iscrizione in Lingua Punica. Questa lingua nel tempo dell'Impero Romano era sicuramente già morta nella Sicilia [illegible]. Ritrovasi in questi stessi Medaglie [illegible] scritto il nome di Solunium, COΛONTINON, senza omega, indizio anch'egli della loro antichità, supendosi da tutti essere stato questa lettera introdotta nel Greco alfabeto da Simonide contemporaneo a' tempi di Gelone, e di Gerone, Tiranni di Siracusa [illegible]. Hoc quoque confirmat nummus CNTCAAINON ΘCPMITAN & AΓΓPINAIΩN, nella leggenda AΓΓPINAIΩN, e nella rovescia CΩΠATPOY, ed in altra EΠI CΩΠATPOY, qui quidem nummi videri possunt apud Philippum Parutam, Sicilia descritta con Medaglie, & Cl. Joannem Jacobum Gesnerum Numismat. Graec Populor & Urbium, Tab. I XX XXIII & LXII Hos nummos primo bello Punico antiquiores esse sic evincit idem doctissimus Princeps p. 238 Già si sa essere stato allora la maggior parte delle città di Sicilia tante piccole Repubbliche, indipendente una dall'altra, talune di esse vennero soggiogate da Cartaginesi, i tali altre ebbero la disgrazia di restare la più debole preda della più forte. Venute dopo i Romani alla fine della prima guerra ivi [illegible] Cartaginesi, si trovaron padroni della maggior parte dell'Isola, ad eccezione solo del Regno Siracusano, e morto poi indi a poco tempo con la seconda guerra coi Cartaginesi, tutta la Sicilia, espugnata già Siracusa, divenne Romana. Nello stato di libertà agru-

[illegible]

ΜΕΤΑΜΕΤΕΙΚΤΑϹΗΙ

ΝΕΡΓΙΑΣΙΑΣΕΙΛΟΥΡΟΣ; ubi supplen [illegible]

& in ultimo linea

ΙΣΑΣΚΟΝΤΑΣΑΥΤΗΜΕΙΣ, ubi supplen [illegible]

agnuna di queste piccole Repubbliche, quali erano le città di Sicilia, battevano le loro particolari monete. Idem p. 239. *Queste medaglie non potevano esser battute ne' tempi, che la Sicilia era a' Romani soggetta.* Quin & p. 240. celeberrimum illud & antiquissimum Gelense [illegible] decretum accuratius quam antea descriptum producit, in quo Cl. Maffei Gallus Antiquitat. Select. Ep. 1. p. 13, miratur E quidem & Σ planas, sed Є pariter ac C promiscue sculpi, quas, tamen, literarum varietates diversis longe ætatibus communiter tribuuntur, sequiori tantum ævo posteriores figuras producere opinantes. Sed, observante illustrissimo Principe de Torremuzza, *non vi è chi possa dubitar essere stata Gela città ancor essa della Sicilia di già distrutta, quando i Romani passarono il mare, e vennero alla conquista di quest' Isola*. Hanc civitatem a Phintia destructam, & a Strabone, qui Augusti temporibus vixit, inter urbes, quæ non amplius a civibus incoluntur, recenseri ibid. monstrat p. 240.

Unde sic concludit p. 241. & 242. *Forz' è, che si confessi adunque alla veduta di queste irrefragabili testimonj, che le forme delle lettere C ed Є era usato egualmente nella Grecia Orientale, come in quella di Occidente, non solo poco prima dell' Impero Romano, ma anche due, o forse tre secoli avanti. Verità è questa, alla quale lo stesso P. Montfaucon, tutto che dovesse averla dichiarato prima se ei fosse nella sua Paleografia, e rendersi fu forzato, quando gli venne fatto gli occhi il pavimento di Musaico del Tempio della Fortuna sovrastaté fra gli avanzi dell' antico Preneste vicino Roma. Dal vedere egli in questo singolar monumento, usati il C in luogo del Σ, e del sapere di Plinio (L. 36. c. 25.) essere stati questo costrutto per ordine di Silla* (1) Lithostrata coeptavere jam sub Sylla, pavimentum certe crustæ, extat hodieque quod in Fortunæ delubro Præneste fecit, *dovette confessare.* (Supplement aux Antiquit. T. 4. L. 7. c. 2.) Verisimile autem est jam ante Augustum hujus literæ mutationem fuisse factam. (Quam mutationem prius idem Montfauconius, Placentinum, Audracium, & Morisonus Augusti ævo, Domitiani temporibus Spanhemius, Nicolaus Xystus, & Edwardus de Vitry, quinto sæculo Sponius, sapti laudati tribuerant.) *Arrivano lo stessi autore ne' nostri giorni al P. Edoardo Corsino, il quale nello spiegare il celebre marmo della Galleria Farnese, ove sono espresse le fatiche di Ercole* (Cl. Corsini Explicat., gesta, & labores Herculis in eximio Farnesiano marmore p. 43. Ed. anno 1751.), *pigliò uno de suoi argomenti dal crederlo molto antico, per vederci sempre usati il Σ & la E*, *soggiungendo:* Charactetes E & Σ primigenia veteraque forma semper in marmore adhibetur, quam tamen ab Augusti Cæsaris ætate recentiores alteram eamdem characterum figura Є & C tum in nummis, tum in marmoribus usurpare cœpissent, *ma poi nel venergli alla cognizione il vaso di rame di Mitridate Re del Ponto, trovato nel porto d' Anzio, e trasportato per ordine di Papa Benedetto XIV in Roma nel Museo del Campidoglio, fissando l' Epoca dell' anno cinquantesimo quarto del regno di Mitridate, corrispondente all' anno 687. di Roma, ed al 68 avanti la nascita di Gesù Cristo, per*

(1) Pavimenta [illegible] etiam nunc superfluit [illegible] extra [illegible] aliquot [illegible] deinceps de [illegible] in hoc opere [illegible] Dissertatione.

il tempo, quando fu scolpita, gli convenne di trasferire. * Extitisse prastare insigna monumenta nostri praesidio facile certoque discimus, characterem E longe ante Caesarum aetatem adhiberi consuevisse, ut quod & da Iunato C ibidem statua. Vide Corsini Dissertation. de Cratere abreno Mithridatis Ponti Regis T. 6. Decad. I. Symbol. Litterar. Gori p. 55 & 56. Confer & eumdem ibid. Principem ad 49. Inscriptionem Panormitan. p. 266, & ad Inscriptionem 66. p. 310.

Sic enim Spanhemius de praestantia, & usu numismat. T. I. Dissert. 2. p. 55. Ed. Amstelaedam. ann. 1671. tradidisset, figuram quadratam, E, esse recentem, nec Antoninorum aetatem praecedere, illud longe antiquius esse probat idem ibid. Princeps p. 264. ad Inscription. 48. ubi conspiciuntur signa quadrata ω P(1), & E pro C, & hoc confirmat altera Inscriptione Panormitana n. 102., aliis Inscriptionibus Siculis a Gualterio ad in Ed. Messinae, ann. 1624. n. 257. 340 & 341., quinque Inscriptionibus Syracusanis & Catanensis, quas primus idem Princeps in lucem protulit p. 264. & 265. multis Inscriptionibus Romae repertis & adhuc ab eruditissimo Jesuita Antonio Lupi p. 102. & seqq. in sua doctissima & aliam prorsum nota Dissertatione, quae inscripta est Epitaphium Severae Martyris illustratum, denique numismatibus & lapidibus Anagyrae & aliarum Asiae civitatum, quae videri possunt apud Montfauconium Palaeograph. Graec. L. 2. 2. 6. Selden. Marmor. Arundell. n. 16. p. 44. Prideaux Marmor. Oxoniens. n. 15. p. 83. ubi Inscriptio Athenis in Angliam delata, denique apud Gori Inscription. Antiq. Etruriae T. I. p. 45. n. 21. unde sic recte doctissimus ille Princeps p. 265. *Spacciano non avevebbe di sicuro così francamente questo asserito, se veduto avesse le medaglie di Ascalona Città della Palestina, battute in onore di Augusti, di Claudio, di Nerone, di Tito, e di Domiziano, in tutte le quali si legge la parola ΑΣΚΑΛ... ed in alcune quella di ΣΕ-ΒΑΣΤΟΣ, siccome altre di Erode Antipa colla Iscrizione ΗΡΩΔΗΣ ΤΕ-ΤΡΑΡΧΗΣ,* quae numismata vide apud Cl. Noris, Epochae Syro-Macedonum, in Dissertatione de nummo Herodis Antipae, & Cl. Johannem Jacobum Gesner. numismata regum veterum gent. Tab. II. n. 11. & 13.

Sic ibid. p. 169. Cl. ille Princeps, quam Pendorica plura Σε... ... pura ac maxime vocare possis, Gelon populi decreto fuit ... memoriale, tradenique Graeca numismatibus, & Inscriptione Panormitana 38. ... multis aliis antiquissimis Inscriptionibus Siculis ... fuisse opinionem Cl. Montfauconii, qui in Palaeographia Graeca L. 2. c. 4. affirmaverat rhomboidalem formam literarum O ... ω, & Ω, (x) quam in Tabulis S... Gualterii conspicitur, non inductam videri nisi post rem Romanam. Addo hanc formam in Ithaca rhomboidam occurrere & in Monumentis Etruscis. V. Cl. Gori p. 150. praefat. *Difesa dell' Alfabeto degli Antichi Toscani*, & p. ... ipsiusmet operis.

(1) Hanc ... Tabula ... Duodecima ... N. IV.
(1) Monumentorum ... rhomboidalem formam ... Tabula ... N. IV.

Porter idem nunquam satis laudandus Princeps de Torremuzza formam ϵ, quam multo recentiorem esse, nec occurrere nisi ab Imperio Augusti crediderant Montfauconus & alius Ephemerator, antiquissimam esse sic demonstrat p. 74. *Questa figura la vediamo nella Iscrizioni di Lilibeo, qui portata al numero LIII, nell' altra di Enna al numero LXVI, e nelle medaglie di Seleuco, ed Eutillo, che possono vedersi nel Paruta, quanque nemmeno prima bello Punico anteriore esse decideret.* Scilicet inter Panormitanas Inscriptiones occurrit n. LIII. *tessera di avorio trovata nelle campagne dell' antico Lilibeo, oggi Marsala*: ΙΜΠΑΝΙΜΙΑΧΙΜΟϹ ΙΝΙΒΑΛΟϹ ΧΑΙΡΟϹ ΖΕΝΙΑΝ ΕΠΟΗΣΑΤΟ ΠΡΟϹ ΛΥΚΩΝ ΔΙΟΓΝΗΤΟΥ ΚΑΙ ΤΩΝ ΕΓΓΟΝΩΝ, quam quidem hospitalitatis tesseram antiquissimam esse probant nomine Panka, *quamque circa l'anno 2 dell' Olimpiade 130, dopo la fondazione di Roma 508, e prima dell' Incarnazione del Divin Verbo 148 sotto il Consolato di C. Aurelio Cotta e di P. Servilio Gemino*, excisam putat Cl. Dominicus Schiavo in peculiari Differta de hac tessera p. 290. *Antiche Iscrizioni di Palermo.* Idem illustrissimus Princeps p. 313 ad Inscriptionem LXVI. *Per mostrarsi essere stato molto comune il cambiamento di questa lettera* (ϵ pro Σ) *nelle Greche Iscrizioni, basta la riportata con si servono in una di Palmira, che porta per Epoca l' anno 314 dell' Era de' Seleucidi, corrispondente al terzo dopo la nascita di Gesù Cristo. V. Robert Wood, Les ruines de Palmyre p. XXIV.*

Imo quod probat lunatam formam ϵ esse omnium antiquissimam, ea occurrit in monumentis Etruscis, observante Cl. Gorio in aureo suo libro inscripto: *Difesa dell' Alfabeto degli Antichi Toscani*, in Firenze, 1741 p. 28 Etrusci autem characteres ita prorsus similes sunt, qui in antiquissimis observantur Inscriptionibus Graecis, ut in Sigea, & in ea praesertim antiquissima & remotissimae antiquitatis, quam Auconae a Cl. Oliverio repertam docte illustravit Cl. Corsinus in eruditissima ad eumdem Cl. Oliverium epistola, inserta volumini primo Marmorum Peloponnesiacorum p. 86, & seqq. ubi vetustissimae formae Graecae literarum A ϵ M &c. eadem esse demonstratur ac Etruscae, quod post Corsinum pluribus confirmaverant ferme illi triumviri, Gorii, Passerii & Oliverius, qui in Etruscis Antiquitatibus non hebetant, sed regnant. Confer & Cl. Mazochium Prodrom ad Heracles Psephisma Diatr. III. c. 1 p. 125 & seqq.

Longe ante illustrissimum Principem de Torremuzza, Cl. Paciaudi, vir doctissimus, & de re antiquaria optime meritus, in egregio suo opere inscripto, Marmora Peloponnesia, Romae 1761 ad marmor primum (1) Vol. I. p. 33 & 34 sic erudite, ut solet, de quadrata ⊏ L. figura

(1) [illegible] ΕΥΡΕΑΙΑΣ [illegible] Cl. Paciaudi [illegible] Auctor

gata disputaverat: " Hanc Augusti aevo in publica marmora invectam concedit sensa decerant Palaeographiae Graecae peritissimi Montfauconius, & qui illius opus in Epitomen cogit Placentinus (Epitom. Palaeograph. cap.): verum ex longa & accurata veterum monumentorum observatione, contemplationeque, illud praeterea statuere me posse confido, hac literae forma homines non dio esse usos, sed brevitatis facilitatisque scribendi, alteram fastecisse C, utpote quae uno calami aut styli ductu pingitur. Nam Tio aetate non quadrata, sed rotunda lunataque hujus literae forma jam invaluerat, quod tangit Martialis (L. 14 Epigramm. ...)

Accipe lunata scriptum testudine signo.

Lapicidae autem literas scalpro fingentes, licet aliinam, aut certe minimum vitarent laborem, si pro E sculpsissent C, usitatam tamen orthographiam quovis tempore sequuti sunt, & ad eam scribendi rationem, quae communiter obtinebat, sese conformarunt — „ Longaeante enim Augusti, non in nummis modo, sed etiam in marmoribus jam obtinuerat forma literae E. Indicio in primis sunt nummi Saxiorum & Orthosiensium, quos in Thesauro Britannico (T. 2. p. 135. 147) publicavit Haymius, iteratque Havercampus recudit (Dissertation. de vetera Graecarum literarum scriptura & forma p. 185 n. 31. 37), in quibus nimirumque populi nomina ita scriptum legitur ΣΑΞΙΩΝ, & ΟΡΘΩΣΙΕΩΝ. Cum numismatis autem prorsus congruit, atque cohaeret Psiphisma eorundem Saxiorum, inter monumenta Taia a Chishullio vulgatum, (Antiquitat. Asiatic. p. 114), cujus titulus simillima γραμματικ exaratum est; quae quidem monumenta Romani Imperii promorsia Caesariamque dominationem, centum & amplius annis praecessere. De his autem formis lunatis & quadratis earumque antiquitate remotissima, plura & exquisitiora videbis apud eundem doctissimum Paciaudi omnino legendum T. II. Monument. Peloponnes. a p. 255. usque ad p. 161. ubi provocat ad vetustissima illa Laconicarum, ex Eurysthenidarum & Proclidarum stirpe regum, Theopompi, Alcamenis, Polydori monumenta, a Cl. Abbate Fourmont detecta & edita T. XV. Actor. Academ. Inscription. in quibus, inquit, si mirus perpes est recurvati εψιλον plenae, alternas illa certa cum rectilineo, ad Archidami, qui Agesilai filius trecentis & amplius nonis ante Augustum Spartae regnavit, Clypeum marmoreum ab eodem Cl. Fourmontio later Agesilini fani rudera Amyclis inventum, & in cujus Epigraphe, quam vide T. XVI. Actor. Academ. Inscription., occurrit Є lunatum, & Σ quadratum; ad nummum Gentii, Illyriorum regis, quod antea-

X 2 num

Artis ... p. ... ... Ε ... [illegible] ... ΚΕΑΛΑΙΑΣ ... , pro ΚΕΦΑΛΑΙΑΣ, quod ... [illegible] ... Nummorum ... & Ebrae di Cadobre

num Christi 148 percussum est, ad numisma Antigoni Regis, Johannis Hyrcani filii, ante eorum Christi 110. percussum, ad numisma Polemonis Ponti Regis, ante eorum Christi 24 percussum, ad numismata Sauromatis, Rhescuporis, Cotys &c., qui Bosphori Cimmerii regnum post Polemonem tenuerunt, & in quorum nummis, inquit ibidem Cl. Paciaudi p. 159., duo ille elementa Є & ω, quæ in mox recensitis nummis iterato comparent, ita constanter retenta cernuntur, ut eruere inferre liceat, hanc fuisse communem Ponti Bosphorique scripturam, antequam per reliquas Græciæ partes se funderet ac manaret. Præterea, inquit idem, in omnibus hisce nummis, quemadmodum in eis quibus ex nostris marmoribus, *epsilon* rotundo jugiter copulatur, figure eadem flexione deformatum. Quamobrem persuasum nonnullis est, eamdem fuisse utriusque literæ fortunam, paremque illis tribuendam esse ætatem. Id ego quidem viris eruditis, qui ita sentiunt, ultro concederem, nisi in vetérrimo Archidami clypeo, ac Messenens Inscriptionibus, ubi epsilon forma recurva donatur, signum configuratio testaretur Σ occurreret, ex quo, inquit, certe liquet, Є diu ante C, in Græcorum monumenta irrepsisse. Idem provocat & ad arcam illam lebetem Mithridatis Eupatoris, Gymnasiarchæ, Regisque Ponti, donarium, cujus meminit Cl. Princeps de Turremotia, cujusque usum mireque perplexam Inscriptionem verisimilius interpretatus est Cl. Ed. Crassius in Volum. VI. Symbolæ litterariæ quam Paciaudius in Anglico suo [illegible] Vol. II. part. c. 9. fol. 193. Ac ibid. p. 198 se & ad lithostrota Prænestina, cujus supra meminit Cl. Princeps de Turremotia, provocaturum fuisse affirmat, in quibus musivarius adnotandis animalium nominibus, Є semicirculari plures usus est, si re vera suum ponderis uestimoniique haberet ea, quam de hoc pavimento fixe homines imbiberunt, opinio, quæque in nostrorum Scriptorum omnium pectus insedit (in Kircheri veteri Latio, Suaresio de Antiqua Præneste L. I, Volpio Vet. Lat. in Prænest., Em. Card. Furietto de Musivis c. 3., Cecconi, *Stor. di Palestrina* L. I c. IV.) L. Sullam post victoriam de Cajo Mario Juniore reportatam, Græci artificis opera, hocce ornamentum templo Fortunæ Prænestinæ addidisse, namque annos 87 ante Christum verum, cedit, quæ ad eam opinionem elevandam excogitavit composuitque Cl. Barthelemy, (*Explication de la Mosaïque de Palestrina* T. XXX. p. 503. Acta Academ. Inscript.) vir acerrimo ingenio, literis doctrinaque præstans, (quique inscriptionibus Phœniciæ & Palmirenæ incredibili, ac divina sagacitate explicatis, exegit monumentum ære perennius,) ea argumenta adeo firma & gravia sunt, ut longe serius post Sullam, musivum illud fabrefactum fuisse persuasissimum habeam. Idem Cl. Paciaudi p. 200 vere observat hæc omnia monumenta supra memorata, adversus illorum sententiam pariter facere, qui literæ Simonideæ priscis Græciæ incolis incompertæ, figuram, qualis hodiedum obtinet in monetis scriptam, ω, nonnisi ob Augusti

gutti regno in publicis monumentis invaluisse, quae si mirus in lapidibus, atque in nummis ad eum modum conformata, multo ante id tempus prodirent. V. Paruti Numm. Sicil. Tab. CXI. & CXIII. Et hac, inquit, plurimum poterit observare ad nos temporis (dicto sunt vetera) conjiciendo, qui uno, vel altero ex his characteribus, in monumentis conspectis, monumenta ipsa consertim libereque ad sequiorem detrudunt aetatem.

Quod vero his duxit Cl. Paciaudi, Є lunatum deo ante C in Graecorum monumentis irrepsisse, id, quod doctissimi illius viri pace dictum sit, minus certum videbitur, si recordemur lunatum ω C figuram passim in Etruscis monumentis ut lunatam ω Є noscere, quod eamdem ipsi antiquitatem indunt. Imo, quod non observavit Cl. Paciaudi in antiquissima illa Inscriptione Amyclaea, quam edidit Cl. Abbas Fourmont T. XV. p. 397. Tabul. a Actor. Academ. Inscription. passim Є & C lunata occurrunt. Pariter passim ⊕ quadratum, unde summus ille Barthelemy, neque incredibile tam ... & tamen fugax semper attentum miratus falso, scripsit in sua Dissertatione de altera antiquissima Inscriptione Amyclaea, p. 400. T. XXIII. Actor. Academ. Inscription. *Le Theta est quarré dans une des Inscriptions que M. l'Abbé Fourmont a publiées, & parmi celles qui ne l'ont pas encore été, il s'en trouve une où le nom d'Athenas est écrit avec un theta parfaitement semblable à la lettre qui termine la cinq quatrième ligne de l'Inscription.* His autem loquitur de sua vetustissima Inscriptione Amyclaea, nb. Tab. a. lin. 14. p. 481. T. XXIII. Actor. Academ. Inscript. occurrit Theta quadratum.

Documenta haec sint, ut vere ait Cl. Muratorius in simili occasione, in Gallicae Antiquitat. Ep. 10. quam incertas notarum & variarum artium regulas, & quam cautos in judicando praestare nos debeamus. Cl. Montfauconius in Palaeographia Graeca L. 4. p. 338. formam ✝ pro Ψ in solis deprehendisse se dicit Basilianorum gemmis, & in inscriptis nonnisi charactere scriptis octavo & nono saeculo. Sed erratum illa vir, qui primus Palaeographiae fundamenta jecit, atque ex tanta debemus, videre non potuerat tabulam pictam apud Huetiosa rudera detectam, in qua Erato tabulatum, atque subscriptum est ЄΡΑΙΩ ✝ΑΛΤΡΙΑΝ, de qua vide *le Pitture antiche d'Ercolano* T. II. p. 34. ove a ex quo didicimus hanc formam ω ✝ pro Ψ, recentiorem esse non posse (1). Contra apud Cl. Chandlerum Inscription. antiq. part secunda p. 76. n. CXI, ✝ non pro Ψ, sed pro X, occurrit, ut & ibidem n. 3. 4. 5. & 6., ut apud Etruscos figu-

(1) De quadam prope ... Paciaudi in Monumentis Peloponnesiis vol. 2. p. 47.
(2) Haec autem apud ... Tabers ... T. I. p. 19. ed. Londini 1719, ... ΒΑΣΙΛΕΩΣ ✝ΙΛΙΠΠΟΥ ΕΠΙ✝ΑΝΟΥΣ ✝ΙΛΑΔΕΛ✝ΟΥ ... & ... ✝ ... Τ. 2. p. 37. in ... ΕΠΙ✝ΑΝΟΥΣ, & ✝ΙΛΑΔΕΛ✝ΟΥ.

figuram τῷ Ψ simillimam, valuisse X, demonstrat Cl. (1) Gori p. 151. *Difesa dell' Alfabeto degli antichi Toscani.*

Cl. Princeps de Torremuzza in eadem nunquam satis laudanda Inscriptionum collectione p. 71, ubi utilissimo instituto omnes literarum formas exhibet, quæ in Inscriptionibus, Monumentis & Nummis Siculis observantur, inter quas multæ apparent, quæ nec in Montfauconio, nec in Placentinio, nec in Andrichio, nec in Bianconio, nec in Januario Xylo conspiciuntur, hanc n. 35 profert in signa Sanctum, M, post Cl. Bianconi, cujus copiosissimum Alphabetum Phœnicum & Græcum doctissimo ipsius de antiquis literis Hebræorum & Græcorum libello Bononiæ 1763 subjectum est. In antiquissima illa Columna Naniana, quam post Cl. Hieronymum Zanettum & Cl. Cornelium felicissime illustravit Cl. Thomas Perellius, Mathesim in Academia Pisana Professor, in aurea illa ad Cl. Sebastianum Donatum Epistola T. I. p. 49. *Nuove Miscellanee Lucchesi*, Ed. secunda Luc. 1775 septem Σ deprehendes eadem prorsus forma ac M expressa. In alia antiquissima Inscriptione Naniana, quam primus publici juris fecit Cl. Hieronymus Zanetti p. 25. & seqq. suæ Dissertationis inscriptæ, *Due antichissime Greche Iscrizioni spiegate, in Venezia 1755*, in qua postea facem accendit Cl. Passeri nomine velendus p. 24. & seqq. ipsius libelli, cui titulus, *Osservazioni sopra l' avanzo fossile e sopra alcuni monumenti Greci e Latini, in Venezia 1759* (1), τὸ Σ, in voce ΠΟΛΥΚΡΑΤΕΜ, pro ΠΟΛΥΚΡΑΤΗΣ, eodem prorsus modo exaratum videbis ac τὸ M. Et hoc quidem multis fraudi fuit. Nam Cl. Magnan in Brutia Numismatica, Romæ 1773 p. 91. Sybaritarum, seu Sybaritanorum nummi Gentis YM, aut ΣΥΒΑ, compendiosa inscripti [illegible] arrarunt Editores Numismatum Cimelii Cæsarei Regii Austriaci Vindobonensis part. I p. 34. Ed. Vindobon. 1775. YM in ejusmodi Sybaritarum Numismatibus Collegii Academici Vindobonensis a Soc. Jesu, legentes *Umbronum*, pro *Sybaritarum*. Eos sequutus est R. P. Zacharias *Istituz. Antiq. Numismat.* c. 6. art. 1. p. 416. Ed. Rom. 1772. Verum hæc elementa YM, aut MY, legenda sunt ΣΥ, ut monuit jam adnotavit Cl. Pellerinus, *Recueil de medailles de peuples & de villes*, T. I. p. 60. Ibi enim M positum est pro Σ, ut in nummis Posidoniatarum (3), quos alibi descripturus sum, & (4) in quibus legitur ΜΟΠ & ΣΙΜΟΠ, pro ΠΟΣ, & ΠΟΣΕΙ, id est, Posidoniatarum. Præterea nulla Umbriæ populi argenteas cuderunt monetas, & idem typus aversa parte observatur

(1) Confer eundem ibid. Cl. Gori p. 11. et seqq. [illegible] ibi [illegible] de hac forma [illegible] quæ τὸ Ψ Græcum [illegible] pro X [illegible] positum.

(2) Confer doctissimum Paciaudi in Monumentis Peloponnesiis vol. 1. p. 31.

(3) Hos quidem [illegible] Cl. Mazochium [illegible] in Collectione [illegible] de Pæstanis Originibus [illegible] Tabulas [illegible] ... elementa Σ [illegible], legit ΣΥΟ... pro ΠΟΣΕΙΔ.

(4) De hac peculiari forma τὸ Σ [illegible] & Cl. Passeri in Dissertatione de nummis [illegible] Pollentiæ p. 25. [illegible] Symbolarum litterariarum

tur in omnibus aliis cum epigraphe ΣΥΒΑ, quæ certe Sybaritanos indicat. Aliam peculiarem τῦ Σ figuram vide apud Cl. Chandlerum in Inscription. Antiq. p. 54. n. 16. 17. & 18. & p. 61. n. 55. Nec hic omittenda usu singulari & antiquior, ac in Deliaca Sigeaque Inscriptione occurrens τῦ Sigma Græci figura, scilicet S, ut apud Latinos, quam vide in Inscriptione Deliaca apud Cl. Montfaucon. in Palæograph. Græc. p. 121., & apud (1) Chandlerum Inscription. part. secunda, p. 76. n. III. Vere scilicet observaverunt Plinius L. VII. c. 58. (2) & Tacitus Annalium L. XI. n. 14. veteres literas Græcas fuisse easdem pene, quæ nunc sunt Latinæ. Sic, exempli gratia, hæc forma C in multis Gelæ urbis & Agrigenti numismatibus apud Parutam, non est Σ, sed Γ, ut in CEΛA & CEΛAΣ, in AKPAC

ΣΟΥΝΑ

Sic in antiquissima illa rostrata Duillii columna Romæ post primum bellum Punicum constituta, videlicet LECIONES pro *Legiones*, MACISTRATOS, pro *Magistratus*, PVCNANDOD pro *pugnando*, & in Romanis Numismatibus, OCVLNIVS pro *Ogulnius*; scilicet veteres Romani carebant litera G, quam ad distinguendum duplicem τῦ C sonum, invexit sexto Reipublicæ seculo, nempe triginta circiter annis post erectam Duillio columnam, Sp. Carvilius, qui & primus Romæ scholam aperuit, & illius fuit libertus, a quo divortium Romam introductum fuit; de quo vide Plutarchum quæstion. Roman. p. 277., qui ob hanc rationem *Macellum* deducit a Græco μάκελλον, pro quo Æolibus μάγελλον: quod & observavit magnus Sal-

(1) Conf. [illegible]

(2) Cl. Conte [illegible]

Salmasius *de usuris* p. 349 Cl. Zacharias, *Istituzione Antiquario-lapidaria L. II c. XI p. 323* C *si scrisse talvolta per* G, *e non solo ai tempi della men rimota antichità, ai quali trovasi* MACISTRATOS *per Magistratus, ma ancora ad declinare della latinità. Quindi* CORCONIVS *per Gorgonius, incontrasi nelle Osservazioni Letterarie del Maffei p. 194.* (2) Idem Cl. Princeps de Torremuzza ibid p. 73. observat in Himæra, antiquissima urbis Siciliæ, & in Agrigenti nummismatibus a Paruta collectis, sæpe R occurrere pro P, ut & X pro Ξ, in Nisi Nummismatibus, quorum unum sic prefert Paruta, ΝΑΧΙΩΝ, ut & Γ pro Π, quæ vetustissima forma ad Latinam proxime accedens passim apud Cl. Chandlerum occurrit. Sic V pro Υ, in quodam ΣΕΛΕVΚΟV ΕΠΙΦΑΝΟVΣ nummo apud Haym, *Tesoro Britannico p. 95. T. I. Ed. Lond. 1719*, & in nummismatibus quibusdam Syracusarum a Paruta editis, & in Selinuntii nummo, qui est penes Cl. Principem de Torremuzza, & in quo legitur ΗVΨΑΣ, quæ quidem est antiquissima figura Etrusca. Vides has formas Græcas C pro Γ, S pro Σ, X pro Ξ, V pro Υ, R pro P, quarum nulla fere apud Montfauconium reperitur, easdem prorsus esse ac Latinas (a). Sic apud veteres Græcos L est Λ, quam formam Cl. Montfauconius Palæograph. Græc. p. 335. in solo observaverat marmore Baudeloriano, & in nummis, ubi L significat Λυκάβαντος, id est, anni, de quo omnino vide Cl. Massejam in Græcorum Siglis lapidariis p. 100 & seqq. Sed hoc L, pro Λ usurpatum, ut etiam Λ pro Γ repræsentatam, & vice versa Γ pro Λ figuratam, quod multos latuit, & de quo vide eumdem Cl. Massejum in Galliæ Antiquitatibus Epist. 10 p. 89 (3), passim apparent apud Cl. Chandlerum Inscriptiones Antiq. & exempli gratia, part. sec. p. 40. num. 2, ubi L pro Λ, & Λ pro Γ, & O pro OΥ, & pro Ω, & OI pro Ω, & E pro H, & El pro H, quæ quidem omnia signa sunt remotissimæ antiquitatis. Confer eamdem Cl. Chandler part. sec. p. 41 n. 3, & p. 53 n. 13, & p. 54 n. 26 & 27 & p. 59 n. 51 &c. In his autem Inscriptionibus a Cl. Chandlero collectis non simul deprehendes hanc singularem τοῦ Σ figuram, quam hoc flexu Σ deformatam in vetustis marmoribus nusquam deprehendisse se, nisi in vetustissimo Leucadii sepulchro, observaverat doctissimus Pacciaudi in Monumentis Peloponnesiis p. 217

No-

(1) Confer omnino Cl. Mazochium ad Tabulas Heracleenses p. [illegible] Comment. in Digest. Leg. [illegible], & C. Gori [illegible], Antiquit. [illegible] [illegible] p. [illegible]

(2) [illegible]

(3) [illegible] Cl. [illegible] Epistola ad Cl. [illegible] Antiquit. [illegible] p. [illegible] & [illegible] Peloponnesiorum [illegible] Leucadio [illegible] figuram τοῦ [illegible]

Notandum autem cum Cl. Barthelemy Actis Academ. Inscription. vol. 23. p. 401. 402. & 403. &c. in antiquissimis Inscriptionibus, ac præsertim in iis vetustissimis, quas iisdem edidit summus ille vir (1), *vi* ypsilon eodem prorsus modo figuratum esse ac *vi* omicron. Hinc idem Cl. Barthelemy ΑΜΟΜΩΝ in hac eadem Inscriptione Dorice dictum putat pro ΑΜΥΜΩΝ. Hinc quoque, ut opinor, veteres Latini Græcam linguam, ac præsertim Doricam, perpetuo secuti, sæpe *o* pro *u* posuerunt, ut in Columna Rostrata *consol*, *primos*, *navebos*, & *macestratod*, pro *magistratu*. Cl. Mazochius pag. 304. Commentarii in Digest. Leg. Romanæ subjecti Commentario ad Tabulas Heracleenses: " *Quom* pro *quum*, o pro v antiquitus. Sic L. 17. & 14. *quicomque*, *quacumque*, L. 34. *fuom*, 70. *nominatum*. Legs Dissertatum Orthog. p. 37. Mattairei. Ævo Augusteo ea mutatio mansit, sic saltem, ubi post v consonans *u* vocalis sequeretur, sicuti in

 vul-

(1) Antiquissimas omnium Inscriptionum Græcarum [illegible] Cl. Fourmontio [illegible] Cl. Barthelemy Actis Academ. Inscription. vol. [illegible] TXV & XVI [illegible]

[illegible]

ΤΘΟΜΝΗΜΑΜΗΝΟΔΩΡΟΥΤΟΥΑΝΔΡΩΝΟΣ
ΟΚΑΤΕΣΚΕΥ
ΑΣΑΝΑΥΤΩΙΟΠΟΝΕΙΣΑΝΑΤΩΝΜΗΝΟΔΩΡΟΥ
ΚΑΙΗΝΗΤΗΣΜΗΤΗ.

Id est,

Monumentum Menodori. Ab Ironis filii, quod [illegible] [illegible]

Posteris [illegible]

[illegible] ΕΙΣ ΑΝΑΤΕ [illegible] [illegible]

volvenus, volant, volta ,, Iisdem fermis Barthelemy p. 41 postquam multis antiquissimis comprobavit Inscriptionibus, apud antiquissimos Graecos formam τυ Y, ypsilon, a forma τυ omicron non discrepisse, haec addit: *La ressemblance qui se trouve entre l'omicron & l'upsilon, peut nous conduire insensiblement à l'origine de cette derniere lettre. On sait que l'ancien alphabet des Grecs, comme celui des Pheniciens, se terminoit au tau, que dans la suite on y ajouta l'upsilon, le phi, le psi &c. On a supposé que de simples particuliers avoient eu le credit d'y introduire successivement ces lettres, mais la diversité des sentiments sur les pretendus inventeurs prouve assez combien tout ce qu'on disoit de leur decouverte etoit incertain, & que c'est l'usage seul qui a pu enrichir l'alphabet Grec des caractères dont il avoit besoin: il faut meme observer que quelques uns de ces nouveaux caractères ne paroissent être que des modifications d'autres lettres plus anciennes, par exemple il est à presumer que la lettre Coppa, comme le Caph des Hebreux, se prononcoit quelquefois avec aspiration, & quelquefois sans aspiration, & que les Copistes, pour marquer cette difference, s'aviserent d'ecarter les jambages du Coppa, & en formerent un X. L'on peut dire la même chose par rapport à l'upsilon; nous avons vu que dans l'ecriture, & peut être aussi dans la façon de le prononcer, il fut d'abord confondu avec l'omicron, mais dans la suite, en retranchant la ligne transversale, qui en le fermoit superieurement, le rendit semblable au triangle, ou en forma l'upsilon, tel qu'il est figuré dans les dernieres lignes de la seconde Inscription, où il paroit sous cette forme, & pareillement semblable à l'V consonne des Latins.* Unde patet hanc antiquissimam esse formam τυ ypsilon, scilicet eandem ac τυ V Latini, quae praeterea conspicitur in monumentis Etruscorum, qui vocali O caruerunt, quemadmodum contra veteres Graeci vocali V. Saltem Cl. Gori merito negat τυ O haec usque apparuisse in Inscriptionibus Etruscorum, qui forte Aeolis secuti sunt, dicentes ὄνομα pro ... & ... pro ... ac sic similia. Idem autem Cl. Barthelemy supra p. 419. & 420. observavit antiquissimam formam τυ O fuisse triangularem (1), quod vetustissimus Inscriptionibus e Pelopon-

(1) De ... [illegible] Cl. Mazochius ... [illegible] ... apud Graecos O ... [illegible] ... quam longe ... [illegible] ... Cl. Mazochius ... [illegible] ... Marmor ... [illegible] ... Clar. Abbatis Fourmont editis p. 113. T. XV. Actor. Academ. Inscription.

Inponnuefo a Cl. Fourmont allatis confirmet. Idem ibid. recte p. 399. *Les lettres Grecques, qui sont aujourd'hui arrondies, telles que le B, l'O, le P, ont été originairement angulaires.* Sic Cl. Corsini in eruditissima sua ad Cl. Oliverium Epistola p. 80. Macuneam Peloponnesiorum, formas triangulas observandas proponit in vetustissima illa Inscriptione, quam ibidem illustrat. De quo vide omnino Cl. Mazochium, Prodrom. ad Heraclea Psephismata Diatrib. III. c. 1. p. 129. & 114. ubi has angulares formas, quae in monumentis comparent, tribuit difficultati exarandi in aere chave duriore materie, quam, inquit, ut resolverent, quidquid curvi in literis erat, id in rectum, seu angulosum resolvebant.

Quod vero ad ypsilon antiquissimae Graecos curassi [illegible] Cl. Barthelemy, hoc mihi certissimum videtur, cum praeterea credam ω & υ apud illos v consonantis interdum vicem explevisse, & modo in quibusdam vocibus idem valuisse, quod β modo in aliis idem quod v consonans. Sic apud Hebraeos ב cum dagesch lene pronunciatur b, sed sine hoc dagesch lene pronunciatur ut v litera consonans. Sic apud eosdem פ cum dagesch lene, sonat P, Π, et sine hoc dagesch lene, sonat ph, Φ; unde apud veteres Graecos una eademque ω v & ω ϕ figura, quae in quibusdam vocibus ut P, in aliis vero ut ph pronunciabatur. Sic in Rostrata Duilii Columna, *Poenos & Carthaginienses* pro Phoenices & Carthaginienses.

Sed mentem de tabula, quae de hisce dicenda habemus, ut & de multis aliis Graecarum literarum formis (1), ornatibus & compendiis, quae ex variis Inscriptionibus, numismatibus, & Codicibus collegimus, in nostrae servemus Palaeographiae Graecae Criticae, in qua novas dignoscendae Codicum aetatis regulas ponemus, terminationes quolibet saeculo usurpatas ita repraesentabimus, ut in tabulis aeneis nostrae Apollonii Editioni praefixis, & simul indicabimus quot & quam graves in Graecorum Auctorum Editiones irrepserint errores, ex ignorata Palaeographia & e literarum compendiis male lectis derivati, qua occasione data multa veterum loca emendabimus. Nunc cotem referimus ad Marcianum Codicem, ex quo Porphyrium edidimus.

Post hoc Porphyrii περὶ προσῳδίας opusculum, in hoc Codice videtur Scholion in Dionysii Thracis Τέχνην. Idem prorsus ac illud quod edidit Fabricius Bibliothec. Graec. L. V. c. 7. T. 8. p. 25. & in quo perpenditur, utrum sit haec τέχνη grammatica scriptor cum Dionysio Thrace, Aristarchi discipulo, deinde et hanc eamdem Τέχνην diversorum Criticorum veterum Commentarii. Ac primo quidem in hoc Codice [illegible]

Y c [illegible]

(1) Confer & Cl. Maff[illegible] [illegible] Arch. Critic. Lapidar. [illegible] apud Cl. S[illegible] [illegible] Veterum Inscriptionum [illegible] Tomo [illegible] [illegible]

[illegible], ex quibus haec omnino notanda excerpemus.

[illegible]

[illegible]

[illegible]

Scho-

[illegible]

Scholia inedita in eamdem Dionyſ. Thrac. p. 7. περὶ Cod. 489 [illegible] (1) [illegible]

Eadem Scholia Cod. 489. in Dionyſ. p. 9. περὶ. [illegible]

[illegible] Nam, exempli gratia, ut habent eadem Scholia fol. 9. verſ. [illegible]

(1) Alter Codex S. Marci, [illegible]

[illegible] (… ὁ Ὅμηρος …) [illegible] (… Γραμματικοί …) [illegible]

[illegible] (adde γνῶσιν, vel aὐ, vel quod simile) [illegible]

[illegible]

Inter eadem Scholia Cod. 489 fol. 13 vers. habetur libellus [illegible] summo Valckenaerio suspectus Ammonio, cujus tamen verus auctor huc usque ignorabatur. Sunt autem [illegible] scilicet celeberrimi illius Grammatici, ut discimus e Cod. Marciano 512. Variantes ex hisce Codd. excerptas hic dabimus.

P. 193 Ed. Cl. Valckenaerii, [illegible] Cod. 489 [illegible]

P. 194 Ed. [illegible] Duo Codd. Veneti, [illegible]

Ibid.

Ibid. p. 194. Ed. [illegible] Ubi Cl. Valckenaer " Quid sint [illegible] fateor me ignorare. Quod Grdi scripserit nequo id plane ". Refcribe cum duobus Codd Marcianis, [illegible]

Ibid. p. 194. Ed. [illegible] Melius in Cod 489. [illegible]

Ibid. p. 194. Ed. [illegible] In duobus Codd. Marcianis, [illegible], ut in Cod. Cl. Valckenaer & infra ibid. in Cod. 511. [illegible], pro [illegible], & in Cod. 489 [illegible], pro [illegible]

P. 195. Ed. [illegible] Recte in Cod Marciano 489. [illegible], ut, secundum Indicem supra positum, legendum viderat Cl. Valckenaer.

P. 195. Ed. [illegible] Cod. Marcianus 489 [illegible] Stephan. Byzant. [illegible] Sic, ut in notis ad Longum Animadversionibus fusius declaravi, omnia quidem manifesta habent [illegible] quod rectum esse hinc demonstratur, omnes vero Auctores editi, si pauci discesseris, ut a Stephano Byzant., vitiose legant [illegible], quod corrigendum esse declarant haec Herodiani verba, quae Isaac Vossius ad hunc locum laudatus a Cl. Valckenaer, immerito tribuerat Stephano Grammatico Byzantio, quem hujusce libelli auctorem falso opinabatur (1).

P. 196. Ed. [illegible] Codd. Marciani, [illegible]

P. 196. Ed. [illegible] Cod. 511. [illegible] Cod. 489 [illegible]

P. 196. Ed. [illegible] Omnes Marciani Codd. [illegible]

P. 197. Ed. [illegible] Cod. 489. [illegible]

P. 199. Ed. [illegible] Codd. Marciani recte addunt, [illegible] Quae tam in hoc articulo desse pro sua sagacitate subodoratus fuerat summus Valckenaer.

P. 199. Ed. [illegible] Sic in Codd Marcianis, quemadmodum emendaverat Cl. Valckenaer.

P. 200.

(1) Apud Fabricium Bibliothec. Graec. Vol. [illegible] Herodiani libellus [illegible] qui extat in Bibliotheca Regia [illegible] dictum volunt, qui ab hoc [illegible]

P. 200 [illegible] Codd. Marciani, [illegible]

P. 200 Ed. [illegible] Melius in Codd. Marcianis, [illegible]

P. 201 Ed. [illegible] In Codd. Marcianis recte, ut Cl. Valckenaer emendaverat, [illegible] Scilicet in omnibus Codd. [illegible] pro [illegible], semper scriptum est, quod compendium Isaaco Vossio fraudi fuit (1).

P. 201 Ed. [illegible] In Codd. Marcianis, [illegible]. Recte, ut semper, Cl. Valckenaer emendavit, [illegible]

P. 202 Ed. [illegible] Forte omissum [illegible], ut sit [illegible], in Codd. Marcianis, [illegible]

Ibid. p. 202 Ed. [illegible] Codd. Marciani, [illegible]

Ibid. p. 202 Ed. [illegible], pro quo in Marciano, ut & in Leidensi Codice, [illegible]

P. 203 Ed. [illegible] Codd. Marc. [illegible]

Ibid. p. 203 Ed. [illegible] Lege cum Codd. Marc. [illegible] ἌΡΑΣ, [illegible]

P. 203 Ed. [illegible] Recte in Codd. Marc. [illegible] quemadmodum emendavit Cl. Valckenaer.

P. 203 Ed. [illegible] Codd. Marc. addunt, [illegible]

P. 204. Ed. [illegible] Cod. 489 haec addit, quae supra p. 193 apud Cl. Valckenaer leguntur [illegible] Pro [illegible], alter Codex Marcianus minus bene habet, [illegible] quemadmodum Apographum Vossianum. Idem Codex [illegible]

Tom. II. Z P. 204.

(1) Sic Idem Cl. Vossius [illegible] compendium, quo [illegible] Cl. Valckenaer [illegible] Vossius [illegible] Codex Ciceronis [illegible] Codd. [illegible] MDXXC [illegible]

P. 204. Ed. [illegible]. Hæc in duobus desunt Codd. Marcianis, at in tertio 522 leguntur.

Hæc præterea excerpenda duximus ex ineditis in Dionys. Thrac. Scholiis:

Περὶ τραγῳδίας.

[illegible]

[illegible]

(t) [illegible]

[illegible]

(Il. Z, 407.) [illegible] (Il. Ω, 725.)

[illegible]

Z 2

[illegible]

[illegible] (male in Cod. [illegible]) [illegible]

[illegible] (1)

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible] (male in Cod. [illegible]) [illegible] (2) [illegible]

(1) Scholia in eundem Dionys. Cod. [illegible]

(2) Scholia [illegible] Dionys. [illegible] Cod. [illegible] Eadem Scholia [illegible]

Περὶ ῥαψῳδίας.

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible] (1) [illegible]

Περὶ στοιχείων. E Cod. 489

[illegible]

[illegible] (2) [illegible] (3) [illegible]

Ex eodem Cod. S. Marci [illegible]

(1) Scholia Cod. [illegible]

(2) [illegible]

(3) [illegible]

[illegible] (1)

[illegible]

E Cod. 489. [illegible] (2) [illegible]

E Cod. 489. [illegible] (3) [illegible] (4) [illegible]

Aa 2 [illegible]

(1) [illegible]

(2) Hunc vide Catalogo Grammaticorum Graecorum, quem exhibet Fabric. Bibliothec. Graec. L. [illegible]

(3) De Simonide [illegible] vide [illegible] Simonide Ceo poeta & Philosopho, [illegible]

(4) Hoc vitii [illegible]

[illegible] τῶν Ὀδυσσέως.

Atque hæc quidem sumimus ex optimo illo Codice, qui hactenus ignotus in Mediceana delituit Bibliotheca. In ejusdem autem Bibliothecæ Codice CCXLIII. in 4. membranaceo, sæculi XV. reperiuntur celeberrimi illius Jamblichi quatuor libri περὶ τῆς Πυθαγορικῆς αἱρέσεως, quorum quidem *Commentariorum de Pythagorica secta* tertius liber inscriptus περὶ κοινῆς μαθηματικῆς ἐπιστήμης (1), id est, *de Mathematica communi disciplina*, Ms. exstat & in multis aliis Bibliothecis, ut Vaticana, Medicea, Cæsarea, Regia Parisiensi, Bodleiana &c. observatum Fabricio Bibliothec. Græc. L. IV. c. 18. p. 190. & 191. Tomi quarti, & hactenus ineditus fuit, exceptis fragmentis, quæ cum ex hoc, tum ex duobus superioribus libris jam editis excerpsit, & ex Versione sua Latine edidit Nicolaus Scutellius ad calcem libri de Mysteriis Ægyptiorum, Romæ 1556. 4. Hunc librum, quem edere constituerant Holstenius, Thomas Galeus, Samuel Tennulius, Kusterus & Hemsterhusius, eodem itidem observante Fabricio, ex hoc Codice hic publici juris facimus, cum & per se ipse utilissimus sit, & multa contineat præclara veterum Pythagoreorum Philolai, Brontini, Archytæ fragmenta Dorica dialecto conscripta.

[illegible]

[illegible] (lege [illegible]) [illegible] (in Codice [illegible]) [illegible] (lege [illegible]) [illegible]

Τὸ

(1) [illegible]

[illegible]

[illegible] (in Cod. [illegible]) [illegible] (male in Cod. [illegible]) [illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

Jamblichi libro nunc primum edito duas adjungimus Dissertationes, & ipsas hactenus ineditas, celeberrimi illius Plotini, quae [illegible] amplexi est, [illegible] & mire [illegible]. De hisce autem Dissertationibus sic loquitur Fabricius Bibliothec. Graec. L. IV. c. 25. p. 137. quarti Tomi " Graeco-Latina (Plotini operum editio) unica hactenus prodiit cum versione & argumentis atque analysi Marsilii Ficini, Basil. 1580. fol. ad Petrum Pernam, hoc est, ex officina Petri Pernae, qui Codicem Graecum [illegible] accepit a Joh. Sambuco. Is Codex hodie exstat in Bibl. Caesarea, teste Lambecio VII. p. [illegible] ubi memorat in eodem Ms. duas insuper exstare Dissertationes extraordinarias, Porphyrio non memoratas, nec tamen Plotino indignas. Una inscribitur [illegible] Incipit [illegible]. Altera [illegible] Incipit [illegible] &c. ubi Lambecius meminit alterius Codicis operum Plotinianorum mutili in eadem Bibliotheca obvii, quem Perna [illegible]. Nonnullis exemplis Basileensis Editionis novus titulus praefixus praefert annum 1615. Imperii Ludovici Regis", Hactenus Cl. Fabricius, ex cujus verbis facile videretur, ea non dentem Sambuci Codice ductam esse Pernae Editionem, ad hunc autem errorem eximendum sola sufficit inspectio tituli, quem praefert haec editio. Sic autem se se habet " Plotini, Platonicorum facile Coryphaei, Operum Philosophicorum omnium Libri LIV. in sex Enneades distributi, ex antiquiss. Codicum fide nunc primum Graece editi, cum Latina Marsilii Ficini interpretatione & commentatione. Basileae ad Pernam Lecythum. MDXXC. " Imo idem Perna in hujusce Editionis Dedicatione ad Consules & Senatores Reipublicae Norimbergensis sic loquitur " Plotinum, qui ante aliquot annos (ann. 1559. fol.) ex officina nostra, Marsilio Ficino interpretante,

penditur, quatuor Graecorum exemplarium Manuscriptorum, trium quidem Italicorum, quarti vero, Jo. Sambuci Tirnaviensis, Caesarei Historici, liberalitate liberati a privatis omnibus praeferendi, praesidiis etiam plurisque conferendi, fide ac subsidio, suo nunc lingua loquentem & emendatiorem & emendatiorem dare voluimus. ,, Quomodo autem antea Plotini textum Graecum Manuscriptum habuerit Marsilius Ficinus, ipse hic narrat in sua Plotini Operum Interpretationis Latinae Epistola nuncupatoria ad *Magnanimum Laurentium Medicem, patriae servatorem*, virum, cujus nomini assurgere debent omnes Musarum Cultores. "Magnus Cosmus, Senatusconsulto patriae pater, quo tempore Concilium inter Graecos atque Latinos sub Eugenio Pontifice Florentiae tractabatur, Philosophum Graecum, nomine Gemistum, cognomine Plethonem, quasi Platonem alterum, de mysteriis Platonicis disputantem frequenter audivit, a cujus ore ferventi sic afflatus est, sic animatus, ut inde Academiam quamdam alta mente conceperit, hanc opportuno primum tempore pariturus. Deinde, dum conceptum tantum magnus ille Medices quodammodo parturiret, me electissimi medici sui Ficini filium, adhuc puerum tanto operi destinavit, ad hoc ipsum educavit in dies, operam praeterea dedit, ut omnes non solum Platonis, sed etiam PLOTINI libros Graecos haberem. Post haec autem anno 1463. quo ego trigesimum agebam aetatis annum, mihi Mercurium primo Termaximum, mox Platonem mandavit interpretandum. Mercurium paucis mensibus eo vivente peregi, Platonem tunc etiam sum aggressus. Etsi Plotinum quoque desiderabat, nullum tamen de hoc interpretando fecit verbum, ne graviori me pondere premere videretur. ,, De eadem nostro Ficino, quomodo post Cosmi mortem, hortante & committente Joanne Pico Mirandula, Plotinum interpretandum susceperit. Sic omnis autem non possum, utrum in Plotini Codicibus, quos adhibuit Ficinus, illae duae desiderentur Dissertationes, quae non solum in Vindobonensi Sambuci Codice, sed, quod Fabricius testatur, & in aliis duobus adsunt eruditissimis Mediceis Codicibus, notatis 240 & 244, ex quibus hoc eas depromsimus. Certe Plotinum minime produnt, illius obscurum & spinosum dicendi genus, et tricas metaphysicas ac doctrinam mire repraesentant, & illustrant, a vero, & germana Platonis, quem ducem agnoscebat, ita distinctam, ut a Socratica Platonicam discrepuisse constet. Forte posterior harum Dissertationum, in qua excelsi ingenii vestigia apparent, quaeque inter praestantissima hujus recentioris Platonismi monumenta reponenda est, omnino a Plotino amovebit illum Spinosismi notam et a Baylio aliisque inustam. Equidem non nego omnibus fere antiquis Philosophis parum notis, ea excidisse principia, quae, si quid ex his sequeretur, proxime, eos recta ad Spinosismum ducere debebant. Sed, quod fusius in mea Theologia Physica Stoicorum demonstrabo, plurimi illorum, si quo pervenire potuissent illa organa, quorum latentis veneni

mei confcii non erant, fi quid ex illis deducerentur & colligeretur, fufpicari potuiffent, fiquidem ac religiofo horrore perculfi, pedem retro tuliffent, & in Numinis, quod imprudentes petere videbantur, finum refugiffent.

PLOTINI Differtatio Prima.

[illegible]

[illegible]

(1) [illegible]

[illegible]

PLOTINI Dissertatio Secunda, hactenus inedita

[illegible]

(a) Male in Cod. [illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

Post has Pluribus Dissertationes haec sequuntur in Codice 244.

Τὸ αὐτό

[illegible]

[illegible]

[illegible]

Habemus duas illas PLOTINI Dissertationes, nunc primum e duobus Codicibus Marcianis editas. Superest, ut & de quibusdam aliis loquamur, cum nullo alio modo excellentissimis viris, nec non & humanissimis aliis, qui horum Codicum copiam nobis fecere, grates referre possimus, quam si, tanti memores beneficii, hos libros Manuscriptos illustremus, & paullo notiores reddamus.

Jamdudum antequam Venetias adiremus, p. 9. nostrarum Animadvers. ad Longi Pastoralia, observaveramus, suspicatum olim di Dorvill. [illegible] de Charitis Amoribus, Nicetae Eugeniani fabulam, cujus longa fragmenta in iisdem Animadversionibus primi protulimus, inveniri in Codice 411 Divi Marci Bibliothecae, p. 199 Catalogi Manuscriptorum Graecorum, tribui Theodoro Prodromo, & inter hujusce auctoris ea esse reponendam credi a Cl. Antonio Zanetto, viro mihi prae [illegible] honestissimo, modestissimo, doctissimo, & humanissimo, quod saepenumero expertus sum & semper gratus agnoscam.

Sic non semel lapsus est idem eruditissimus homo, sed homo tamen, quique, si etiam nunc viveret, ut erat veritatis, literarum & artium publicae amantissimus, [illegible] Catalogo [illegible], quas aut [illegible], sal in hoc opere fecit, fassus [illegible], aut humana in longo [illegible] opere parum cavit natura.

Falso deceptus [illegible], in Codice 607 ejusdem opulentissimae Divi Marci Bibliothecae, p. 314 Catalogi, fervens tradidit Agathiae Scholastici Daphniaca prodiisse, cum in [illegible] extitisse de Clitophontis & Leucippes Amoribus, Achillis Tatii fabula, quod ex primo ipsius verbis a Cl. Zanetto [illegible] allatis, antequam Venetias [illegible], deprehenderam & [illegible] mentum Animadversionum ad Longum.

Imo, quod postea inspecto Codice [illegible], & [illegible] Cl. Zanetti, in hoc ipso Codice p. 144. & seqq. usque ad finem, reperitur Eustathii de Ismenia & Ismenes amoribus fabula, cujus [illegible] deest, quibusdam foliis avulsis, cujusque Apographum in hac locupletissima Bibliotheca desideratur [illegible] usque arreclusum.

Sic in Codice CCCCXC, ubi in Catalogo p. 236 " Thomae Magistri

gisti hoc Harpocrationis Lexicon usque ad literam A . pertinent fol. 104. allegoriæ & physiologiæ de omnibus Deorum, scilicet, quæ [illegible] [illegible], in hoc, inquam, Codice duo sunt opuscula, quæ Cl Zanetti diligentiam effugerant. Scilicet illæ allegoriæ & physiologiæ, quemadmodum ab eo vocantur, nihil aliud sunt quam Cornuti, celeberrimi illius Stoici, opus de Natura Deorum, quod infinitis in locis a nobis emendatum, cum nostra Theologia Physica Stoicorum edemus, quodque integrum in hoc Codice huc usque delituit, ut & proxime subsequens Palæphati περὶ ἀπίστων [illegible] liber, qui, quod Cl Zanetto fraudi fuit, sine titulo, aut separatione, in hoc eodem Codice Cornutum excipit a fol 114. vers. usque ad fol 130. recto. Hunc autem Palæphati Codicem, in quo non insunt nisi 46 prima capita, cum editis, a quibus multum discrepat, conferre operæ pretium foret.

Sic in Codice 489. inter Varinum Scholia inedita in Dionysii Thracis Artem Grammaticam latentia detexi duo opuscula, quæ Cl. Zanetti oculos aufugerant, scilicet fol 11 vers. Τρυφῶνος περὶ παθῶν, & fol 19 vers. [illegible] περὶ [illegible]

Idem Cl Zanetti p 180. Catalogi Codd. Græcor. in Cod. 524 velut ineditum designat Prodromi, ὡς Πρόδρομος, drama, in quo murium pugna describitur, primum prologi versum, ut omnium aliorum operum ineditorum, addens, & post Fabricium Bibliothec. Græc. T. VI. p. 812, monet Theodori Ptochoprodromi, seu Prodromi, opus de mure ex Codice Regio laudari a Cangio. At vero hoc opus de mure, & hoc Prodromi drama, in quo murium pugna describitur, nihil aliud sunt quam *Galeomyomachia*, sive pugna murium & felis, quæ a trabe denique oppressa, muribus relinquit victoriam, ad *Batrachomyomachiæ* imitationem Græcis versibus Iambicis composita, & cum Præfatione Græca Aristoboli Apostolii, Hieronymi Malachiæ Apostolii filii & fratris Arsenii, Monembasiæ (in Antonio [illegible] Veneta) Episcopi subjecta *Batrachomyomachiæ* & fabulis Æsopicis Lutet. 1549. in 12. & Basil. 1574. in 12. De hac vide Fabric. Bibliothec. Græc. L. v. a. 41. T. X. p. 213. & L. a. a. a. art. 1. T. I. p. 164. ubi addit eam cum Latina Versione ab Albano Torino vulgatam fuisse Basiliæ 1541. in octavo, adjuncta eidem *Batrachomyomachia*, & Elysii Calentini libris tribus de bello ranarum & murium, Cebetis Tabula, aliisque. Hujus usque verus illius auctor, Theodorus Prodromus, ignotus fuit & Fabricio, & a Labbeo, qui Bibliothec. Nov. Manuscriptorum p. 132. eam huic Apostolio tribuit, & falso quidem, cum, observante eodem illud Fabricio, ipse Apostolius in Præfatione, de auctore, tanquam alio, quem non nominat, loquitur: [illegible]

Cl Zanetti p. 159. Catalogi " Codex 234 — Opus de arithmetica ad res divinas applicata. [illegible] — [illegible] [illegible] — At vero hoc præteritum Pythagoricæ philosophiæ

Hh 1 pro-

monumentum, quod nimium reculaeat, confquaa, ut sueditt, initium pro suo more profert Cl Zanetti, simul Graeca Paris apud Christianum Wechelum 1543 4 editum fuit, & multa illius loca faliter illustrata sunt a Meursio in libro de Denario pythagorico, apud Gronov Thesaur Antiquit Graec. T IX de quo vide Fabric, Biblioth. Graeca L. 4. c. 11 T. IV. p. 11

P. 197 Catalog. Codex 406 " Georgii Gemisti, sive Plethonis, Excerpta ex Diodoro Siculo, Plutarcho, Appiano, Strabone, Theophrasto, Aristotele, & Dionysio Halicarnassaeo. Titulum sic habet: [illegible] Initium [illegible] Capita quaedam mossaa, [illegible] Initium [illegible] Praedicti Gemisti opera inedita sunt, ut testatur Fabricius T. X p. 744 & seqq. ubi & de Cod ca mentio fit ". Fallitur Cl Zanetti, & longe diversa confundit opera Monet quidem Fabricius T X p. 744 inedita pleraque esse Plethonis, nec minoris momenti quam ea quae edita sunt, nempe ex plerisque auctoribus Excerpta, sive loca notatu digna, qualia sunt ex Appiani Historia de Macedonicis Regibus, ex Strabone, ex Theophrasti Historia de Plantis, ex Historia Animalium Aristotelis, ex Diodoro Siculo de Assyriorum & Medorum regno, ex primo Antiquitatum Dionysii Halicarnassei, ex eodem de Troianis Diis, quos Aeneas in Italiam transtulit, de Syracusanorum post Herculem felici progressu, & in Veneta S. Marci collectiones ex diversis auctoribus Scann [illegible] servari; sed idem Fabricius supra p. 741 & 742 observat Excerpta a Diodoro & Plutarcho, [illegible] quorum initium producit Cl. Zanetti supra laudatus, *sive de gestis Graecorum post pugnam ad Mantineam, duobus libris digesta*, [illegible] Graeca impressa fuisse ab Aldo Venetiis anno Xenophonte & Herodiano 1503 fol & Basileae cum praefatione Camerarii anno alio 1541 fol. & varias ejusdem libri, qui anno aliquo [illegible] Lipsiae cum notis Cl. Reichardi mussus est, versiones Latinas recensuit.

Idem Cl Zanetti monet in hoc autem Codice contineri [illegible] fol. 121 vers & [illegible] fol. 128. vers sed animavertit hunc Codicem manu ipsius auctoris, scilicet Gemisti Plethonis exaratum, ut, inquit, testatur Bessarion. Ego vero, qui notas a Bessarione huic Codici & praemissas & subjectas diligentissime non semel legi, nihil tale in iis deprehendere potui.

Inmodum Catalogo p 72 inducitur Cod 115 scriptus anno 1057 in quo S Epiphanii Panarium, quorum Codices in Italia, imo toto terrarum orbe, admodum infrequentes esse, recte post *Montfaucon* Diar Ital p. 41, monet Cl Zanetti. Sed idem observare debuisset hanc

Co-

Codicem, ex quo infinitae eaque maximi momenti, lectionum varietates erui possunt, non protendere nisi ad L[illegible] Panarion p. 605. Ed. Petavii, ac proinde tres Panariorum Tomos in hoc egregio Codice deesse: quod mihi suscitavit vir singulari pietate & omnigena eruditione conspicuus Cl. Jacobus Coleti. Is cum doctissimis suis fratribus (sunt autem quinque (1)) pariter pietate, & eruditione, ac modestia, & omnibus in-

---

(1) Quorum illi fere, qui dum [illegible] Nicolai Coleti [illegible] sunt [illegible] editi.

I. Concilia [illegible] Labbei, Cossartii [illegible] & Harduini, [illegible] XXIII. Venetiis [illegible].

II. [illegible] Ughelli [illegible] Tom. X. Venetiis [illegible].

III. [illegible] S. Marci [illegible] Venetiis [illegible].

Cl. Dominus Joannes Dominicus Coleti Soc. J. [illegible].

I. [illegible]

II. [illegible] Coleti [illegible].

III. [illegible] Venezia [illegible].

IV. [illegible]

V. [illegible] Cavaliere Cesare [illegible].

VI. [illegible] Coleti [illegible] Venetiis [illegible] Cl. Jacobi Coleti [illegible] Cl. Dominicum Coletum.

VII. [illegible] Venetiis [illegible].

[illegible]

I. Ad [illegible] Ughelli [illegible] Nicolao Coleti [illegible] Joannis Dominici Coleti Soc. J. [illegible].

II. [illegible] Joannis Dominici Coleti Soc. J. [illegible].

III. [illegible] Joanne Dominico Coleto Soc. J. [illegible].

[illegible] Cl. Jacobo Coleto [illegible]

I. [illegible] Jacobi Coleti [illegible] Venetiis [illegible].

II. [illegible] Coleti [illegible] Venezia [illegible].

III. De Viris [illegible] Cl. Jacobo Coleto [illegible].

IV. [illegible] Venetiis [illegible].

[illegible] Cl. [illegible] Coleti [illegible]

I. [illegible] Venetiis [illegible].

II. [illegible] Venetiis.

III. [illegible] Coleti [illegible] Venetiis [illegible].

IV.

ingenii atque animi dotibus insignes) novam parat S. Epiphanii editionem, in qua Panaria hoc Marciano Codice sexcentis in locis emendata prodibunt. In Codice autem Marciano 498 insertum videtur S. Epiphanii opus de duodecim lapidibus, cujus textus Graecus periisse creditur; sed in hoc Codice nihil aliud reperitur, nisi quaedam excerpta ex illo libro, quae incipiunt p. 93 fol. vers. & desinunt p. 96 fol. vers.

Idem nunquam satis laudandus Bessarion, Codici 533, in quo varia ipsius opuscula, & quaedam metra, quorumque tituli videbis p. 287 & 288 Catalog. Codd. Graec. S. Marci, hanc praemisit notam, quae libentius, ut spero, legetur, quemadmodum ea omnia quae pertinent ad summum illum virum: [illegible]

[illegible] De hujusce immortalis Cardinalis vita & rebus gestis vide Commentarium, quem Cl. Aloysius Bandinius Romae 1777 in 4. edidit, & doctissimam eruditissimamque pariter ac modestissimi viri Jacobi Baptistae Schioppalallae Dissertationem in perantiquam sacram Tabulam Graecam insignis Sodalitatis Sanctae Mariae Charitatis Venetiarum a Cardinali Bessarione dono datam, quae prodiit Venetiis 1767. in 4. In

IV Ca... [illegible]

V ... [illegible]

N... [illegible]

In Cod. 504 p. 267. Catalog. referuntur sequentia Excerpta ex Petro Episcopo Alexandrino & Martyre, ex libro de Divinitate, & ex Epistola ad Epictetum, sed Cl. Zanetti ad marginem propria manu notavit, ultimum excerptum non esse ex Petro, sed ex opere S. Athanasii contra Arianos desumptum.

Idem in Cod. 565. ad marginem pag. 296. & 297. Catalog. propria manu annotavit, S. Joannis Chrysostomi Homilias inscriptas, de *Poenitentia*, *In Sanctos Martyres omnes*, *Quod non oporteat maledictis afficere peccatores*, *Quod magnum sit malum non legere & ignorare divinas Scripturas*, & rursus de *Poenitentia*, & [illegible] quas ut inedita ibid. indicaverat, nihil aliud esse nisi excerpta a diversis ejusdem S. Patris Homiliis.

Idem Cod. 504 ad oram p. 267. sui Catalogi adscripsit, de Theodoreti Epistola ad Joannem Episcopum Antiochiae, cujus initium, [illegible], videndum Fabricium T. VII. p. 445.

Idem Cl. Zanetti ad finem exemplaris sui Catalogi Codicum Graecorum, quod in S. Marci Bibliotheca servatur, hanc addidit Appendicem Manuscriptorum, qui post confectum Catalogum, in hanc Bibliothecam delati sunt, quam quidem, utilitati publicae servientes, hic inferimus.

Codex DCXXVI

In 4. chartaceus, foliorum 210, seculi circiter XIII.
Lectiones Evangeliorum per annum.

Codex DCXXVII

In 4. membranaceus, foliorum 289, seculi circiter XIV.
Testamenti novi pars, Idiomate Servico.

Codex DCXXVIII.

In fol. min. chartaceus, foliorum 310, seculi circiter XIV.
Lectiones in Festis, Idiomate Servico.

Codex DCXXIX.

In fol. min. membranaceus, foliorum 158, seculi circiter XII.
S. Basilii Magni Interpret. in Esaiam.

Codex DCXXX.

In fol. min. membranaceus, foliorum 130, seculi circiter XIV.
S. Johannis Chrysostomi in Genesim Homiliae XXX. priores, ultima fine mutila.

Codex DCXXXI.

In fol. chartaceus, foliorum 75, seculi circiter XV.
Gregentii disputatio cum Herbano Judaeo.

Codex DCXXXII.

In fol. min. chartaceus, foliorum 187, seculi circiter XIII.
Canonum Collectio.

Codex DCXXXIII.

In fol. membranaceus, foliorum 204, seculi circiter XI.
Metaphrastis prima medietas Novembris.

Co-

Codex DCXXXIV.
In fol. chartaceus, foliorum 35, seculi circiter XVI.
Officia Aulae Constantinopolitanae.
Festa & solemnia ejusdem Aulae fol. 13. vers.
Codex DCXXXV.
In 4. membranaceus, foliorum 87, seculi circiter XV.
Paraphrasis in librum Aristotelis de anima.
Codex DCXXXVI.
In 4. chartaceus, foliorum XXX., seculi XVI.
Ptolemaei Claudii fructus cum Expositione Arabnetis. Praemittuntur Epistolae duae, altera Italica, altera Graeca, Maximi Margunii, quibus Codicem dono mittit Jacobo Contareno.
Empedoclis Agrigentini Sphaera.
Codex DCXXXVII.
In 4. chartaceus, foliorum 240, seculi circiter XVI.
Procli Paraphrasis Tetrabibli Ptolemaei.
Codex DCXXXVIII.
In 4. chartaceus, foliorum 104, seculi circiter XIV.
Georgii Scholarii (Gennadii Patr.) contra Plethonem pro Aristotele.
Codex DCXXXIX.
In 4. chartaceus, foliorum 77, seculi circiter XVI.
Georgii Gemisti Plethonis contra Scholarium.
Procli Archiepiscopi Constantinopol. Homiliae, in ramos Palmarum.
In fenctum feriam quintam.
Andronici Peripatetici de Passionibus.
Pselli M. Jan. ad Andronicum Palaeologum in Psychogoniam Platonis. Praeit epistola Maximi Margunii Jacobo Contareno.
Codex DCXL.
In 4. chartaceus, foliorum 187, seculi circiter XV.
Strabonis Geographiae libri VII. a X. ad XVII.
Codex DCXLII.
In fol. chartaceus, foliorum 74, seculi circiter XVI.
Musicorum Collectio.
Codex DCXLIII.
In 4. membranaceus, foliorum 95, seculi circiter XII.
Euclidis Isagoge Harmonica, initio mutila.
Codex DCXLIV.
In fol. min. chartaceus, foliorum 180, seculi circiter XV.
Josephi Flavii de Bello Judaico libri VII.
Codex DCXLV.
In fol. chartaceus, foliorum 53, seculi circiter XVI.
Leonis Sapientis Oracula.
Codex DCXLVI.
In 4. chartaceus, foliorum 92, seculi circiter XV.

Scho-

Scholia in Iliadem Homeri. Initio plura deficiunt.

Codex DCXLVII

In 4 foliorum 194, seculi circiter XIV.
Homeri Odyssea, sine initio.
Hesiodi Opera & Dies. Plura desunt in fine.

Codex DCXLVIII

In 4 membranaceus, foliorum 97, seculi XV.
Hesiodi
Scutum Herculis,
Opera & Dies, cum Scholiis

Codex DCXLIX

In 12 chartaceus, foliorum 77, seculi XVI.
Variorum Tractatus de Rhetorica

Codex DCL

In 4. chartaceus, foliorum 176, seculi circiter XIV, male habitus ac pene dilutus.
Georgii Metochitae opus, cujus titulus pene deletus est imberum [illegible]. Agi videtur de schismate Ecclesiarum Graecae & Latinae.

Codex DCLI

In folio, membranaceus, foliorum [illegible] seculi XIII
Biblia Hebraica

Codex DCLII

In fol. mle membranaceus, foliorum 101, seculi XV.
Clementis Alexandrini Paedagogi. Sequuntur Auctores varii Grammatici.
Porphyrii de Prosodia. Fabricius inter inedita recenset.
Georgii Choerobosci de Prosodia, inter ineditos
Diomedis Scholastici in artem Dionysii, inter ineditos
Dionysii Ars Grammatica. V. Fabricium T. VII p. 26 & notam.
Theodosii, ut videtur, in Dionysii artem.
Johannis Grammatici in [illegible]. Ed. Ald.
Ammonius [illegible] In Ed. Ald. imperfecte.

Questo Codice fu portato in Venezia da un gentiluomo, che avendolo lasciato quivi per dodici anni, i suoi eredi, ad alcuni anni poi a dimandarlo. Si è posto negli armarj, oggi 1 Maggio 1781, dopo d'averlo fatto legare, come gli altri.

Nell'Armaro C, Teca 1, num. 1 v'è una copia dell'Indice originale di Bessarione, che fu nella Segreta, fatta nel 1622 da Pietro Dolce Segretario.

Hactenus Appendix ad Catalogum Codd. Graec. S. Marci.

Vix operae pretium est admonere p. 198 Catalog. in Cod. 408 ubi Anonymi Poema Historicum & ineditum, de capta Constantinopoli, quod non sine fastidio legi posse, & saepe a Cangio in Glossario mediae Graecitatis laudatum est, in his versibus, [illegible]

[illegible] Romanis; nam hoc in [illegible] appositi, & alibi passim, post Constantinopolim conditam, & etiam nunc hodie, sunt Græci, quorum & lingua Græco-vulgaris ab ipsis vocatur [illegible] (1).

In Codice CCCCXXX. p. 186. Catalog. Suidæ Lexicon indicatur, at tamen hoc non est Suidæ Lexicon jam editum, sed, quod dolendum, & in hac pretiosissima Bibliotheca latere ignorabatur, ineditum illud ejusdem Suidæ Etymologicum, quod cum Etymologico Magno & alteto Suidæ Lexico collatum, ad utriusque emendationem plurimum prodesse posset. In fronte hujusce Codicis legitur: [illegible] Sic autem incipit [illegible] Sic vero desinit;

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible] (2)

De-

(1) [illegible]

Deinde sequuntur hi rursus Jambici a multo librario in Codicem Graecorum sive appositi:

> [illegible] χειρων [illegible],
> [illegible]

Denique [illegible] Primum hujusce Veneti Codicis possessor fuit Manuel Mela, deinde Thaddaeus (c) Quirini. Nam in ultima lingua legitur: Μανουηλ ο Μελη [illegible] & in prima: Thaddaei Quirini legum doctoris liber iste Ἐτυμολογικόν est, quem ab Emmanuele Mela pro ducatis VI. Hisce verbis subjecta est [illegible] possessoris, celeberrimi illius Cardinalis Bessarionis, αὐτογραφα Graeca & Latina, quam ceteris omnibus suis libris apponere solebat: Liber Etymologiarum per alphabetum meus B. (sic per compendium pro Bessarionis) Card. Tusculani, & tandem [illegible] Κωνσταντίνου (d) (sic semper Bessarion,

I i 2 &

[illegible]

& ejusdem ætatis Græci pro Κυβέρνησις scripserant) τῷ Τυλλάμ. In fine hujusce Etymologici fol. 370, post literas Archimi subscriptionem supra memoratam, ante Nicetæ Byzantini opusculum, quod aliamanum conscriptum sequitur, eandem Bessarionis manum in his agnoscere videor, quæ literis olim rubris, & nunc pallescentibus exarata sunt: [illegible] (e) Sequebantur tum verniculi ea-

---

[illegible]

Liber B. Cæs. Tuscul.

[illegible]

eadem manu, eodem atramento totum conscriptum, quod nisi eo quo constitit, interdum superinducta ut deleta fuerint, ut nihil prorsus ex iis superesset, praeter hae tantum [illegible] & [illegible] [illegible]. In hoc autem bombycino Codice, quem saeculo circiter XIII. recte adscribit Cl. Zanetti, sed quem chartaceum minus proprie vocat, cum sit potius bombycinus, quales plurimos bombycinos illis praesertim temporibus exaratos videmus, appositum est Nicetae Byzantini Philosophi Opusculum Theologicum de processione Sancti Spiritus. Hujus libelli titulum recte hic descripsit Cl. Zanetti, si pauca excipias, ut [illegible] [illegible], pro [illegible] quod in Cod. & [illegible] [illegible] [illegible] pro [illegible] [illegible], quod in Cod.

Idem Cl. Zanetti Cod. CCLXII p. 106 Catalogi " Sexti Empirici &c. Adjungitur opusculum Capitibus IV comprehensum. Primum caput inscribitur, [illegible], secundum [illegible], tertium [illegible] quartum [illegible]. Primi initium [illegible] [illegible]. Opusculo praefigitur nota: [illegible] [illegible] [illegible]. Id est, Dorica dialecto hinc usque ad finem. Quaeritur vero num etiam praesens syntagma sit Sexti Empirici. Nota alia insuper habetur [illegible]. In Bibliotheca Bremensi extitisse opus etiam ineditum testatur Gerhard Van Mastricht, [illegible], quod Fabricius T. III p. 594 falso putat non aliud fuisse quam cap. II libri contra Ethicos, inscriptum: [illegible] [illegible]

Miror Cl. Zanettum non vidisse hasce dissertatiunculas primum ab Henrico Stephano in lucem emissas, deinde a Thoma Gale, tum Joannis North versione & notis, insertas fuisse Opusculis Mythologicis Physicis & Ethicis p. 714 & seqq. ed. Amstelodami an. 1688. Alia autem, quod obiter notandum, praeclarissima veteris Philosophiae, & Metaphysicae praesertim, fragmenta latent in Damascii Damasceni libro, qui inscriptus est [illegible] [illegible] quem e Parisiensi, Veneta, aliisque Bibliothecis erutum, & uberrimo fane luminibus, publici juris factum vellem. Praestantissimum autem Damascii Codicem, notatum n. 246, habet Marciana Bibliotheca.

In pagina 130. Catalogi, in Codice 441, ubi Libanii Epistolae insunt, indicatur, & velut inedita aliae sic notatur, " Declamatio, cujus inscriptio: Multi in uxorem deprehensa, non potens comburere, alii multi eam comburere promiserunt: hanc quoque Hadrianus Rhetor comburendam craedit. Initium, [illegible] [illegible]. Deprehendi autem hanc nihil aliud esse nisi Excerpta a Leone Allatio jam edita p. 238 usque ad p. 241 Excerptorum variorum Graecorum Sophistarum ac Rhetorum, Romae 1641. 8 ex eadem Declamatione Hadriani, quem Tyrium, Aristidis aemulum Athenis in declamando, Herodis Attici, quem pro funere luxerat, discipulum, ac in throno Sophistarum

suc-

successorem, Marcoque Antonio Imperatori admirationi fuisse, amplissimi muneribus ab eo donatum, superioremque tenuisse Romani Athenis cathedram obtinuisse, Imperatori Commodo ab Epistolis fuisse, obiisseque Romae octoginta circiter annos natum, uti apud Fabric. Bibliothec. Graec. L. IV. c. 30. p. 409 & 410 quaeri potest. Haec autem Excerpta reperiuntur in Codice Marciano 441. fol. 84. recto & vers. ac recte ibidem legitur, [illegible] pro [illegible], quod vitiose in Allatii editione. In eodem Marciano Cod. 441 statim fol. 84. recto usque ad p. 85. vers. sequitur quoddam opusculum sine titulo, sine auctoris nomine, quodque eruditos Cl. Zanetti oculos effugit. Hinc autem agnovimus esse Aristidis [illegible], scilicet de Smyrnae terrae motu eversa lamentationem, quae legitur T. 1. p. 260. & seqq. Edit. Operum Aristidis, quam Oxonii 1722 curavit Samuel Jebb.

In Cod. CCLVII. S. Marci p. 118. Cl. [illegible] tribuuntur Aristotelis Divisiones variae, ubi Cl. Zanetti observat, opusculum [illegible], divisiones, in Aristotelis vita memorari a Diogene Laertio, & a Fabricio inter deperdita recenseri, & hoc quidem mihi suspectum injecit hujusce Codicis inventio, sed mox deprehendi in hoc opusculo nihil aliud occurrere, nisi divisiones ex Aristotelis operibus excerptas, quibus & quasdam de suo adjecit hujusce collectionis auctor, ut & hinc p. 153. fol. recto quae vel sola hinc non esse genuinum Aristotelis foetum argui [illegible] (malo in Cod. [illegible]) [illegible] "ΑΓΓΕΛΟΙ [illegible]. Sic autem p. 150. recto incipit [illegible]

Extat in hac eadem Bibliotheca quidam Codex, qui unicus in toto terrarum orbe esse creditur (1), & de quo haec tantum Cl. Zanetti

P 317

(1) Vide Cl. de la Rue [illegible] Bibliothecae Arabic. & Cl. [illegible] Albert. Fabr. [illegible] XXXVI. § IV. [illegible] [illegible] in Venetiis [illegible] Codicem S. Marci [illegible] [illegible] Roma [illegible] in Firenze 1716.

p. 317. Catalogi "Codex DCXXII in 4. chartaceus, foliorum 440, seculi circiter XV., Hesychii Alexandrini Lexicon." Cl. d'Orvill., dum Venetiis haerebat, a Cl. Alberti, novam Hesychii Editionem parante, per literas rogatus, ut unicum illum hujusce pretiosissimi nec non & corruptissimi Lexici Codicem conferret, hoc praestare non potuit, quod cum, ut est apud Cl. Albertii Prolegomena ad Hesych. p. 36 Sect. 43. Hesychium editum, quocum hunc collationem instituerct, Venetiis eo tempore comparare non potuerit. Cum vero nunc in S. Marci Bibliotheca editio prima omnium Edition Aldina, Venetiis anno 1514. a Musuro curata, hujusce Apographi diligenter inspiciendi copia me incessit; & protinus depreh[endi] haud eundem esse Codicem, ex quo ... sit Aldina Editio, quae cum fidelissime ... sequatur, & religiosissime repraesentat, non quidem prout olim ... fuerit scriptum, sed prout secunda, eaque postea, Musuri manu passim emendatus fuit. Nam ... cum hoc ipsum Apographum typothetis, quorum foedidarum manuum vestigia ... haud apparent, excudendum traderet destinasset, (qui deinceps temporum usu ... fuit, cui hodie multi desiderentur Codices), hoc prius diligenter recognovit. Siglis literarum compendia, & paulo intricatiores nexus, qui his fraudem facere poterant, ita expedivit, ut voces quae illa haererent, ut Codicis integrum ... descriptas literis exhiberet, voces perperam conjunctas separavit, & inepte separatas ... conjunxit; multa loca corrupta sanavit, & priori Codicis lectione deleta, suas emendationes a typothetis in textum recipiendas, ad oram apposuit, nonnulla transposita in suam sedem restituit, quaedam etiam resecavit, & super inducta linea delevit, cum aliunde eadem loco melius tradita esset, imo & quaedam, quae ipsi ad sensum necessaria videbantur, addidit, & ea quidem de suo, cum nemo alium Hesychii Codicem extare tunc sciverit, teste ipso Aldo in sua ad Joannem Jacobum Bardellonum Epistola Dedicatoria, ex qua hic quaedam primo delibanda sunt, antequam appositis declarem exemplis, quamnam in hoc Codice emendando eruendoque rationem secutus fuerit Musurus. Sic autem Aldus Pius Manutius Joannem Jacobum Bardellonum, a quo hunc Hesychii Codicem acceperat, alloquitur: "Si caeteri studiosi, Nobilissime Mantuanae decus, Bardellone, sua sponte, ac gratis, ut ipse facis, juvarent me ejusdem publicandisque bonis libris, qui nunquam ... mea cura & laboribus, brevi quam plurimi, qui desyderantur (sic), exirent in publicum, ut de Hesychio factum est, quem cum penes te tantum esse diceret, & vere fortasse; nemo enim est, quod sciam, qui extare alium audiverit; eum ad me misisti, ut daretur Impressoribus imprimendus excusus, nihil postea aliud spectans, quam, quae tua est liberalitas, qui tum amor erga literatos viros, ut fiat communis studiosis omnibus ... posteris. Nec imitatus invidos quosdam, qui dum se solos esse doctos volunt, bonos libros invident aliis; sed tui omnes

quam

quam simillimos fore cupimus (es enim & Græce & Latine doctissimus, Mathematicarumque disciplinarum longe peritissimus) Bibliothecam tuam plenam optimorum librorum omnibus benignus impertis. Ecce quod jussisti, factum est diligenter. Agimus igitur tibi, quas possumus gratias, & nostro, & studiosorum nomine, qui hoc ipso libro usuri sunt [illegible] hunc autem librum sub tuo nomine in publicum exire voluimus, Bardellone doctissime, ut & tibi deberent hoc munere studiosi. Quem enim gratiorem tibi futurum existimamus, quod eum Musurus, compater amicusque noster, quamvis per occupationem suam, diligenter recognovit, fecitque, licet cursim, [illegible]. Quamplurima enim in eo loco emendata sunt, id quod facile cognoscet, qui exemplar ipsum cum [illegible] conferet. Vale. Venetiis, mense Augusto M. D. XIIII.

Quomodo autem se gesserit Musurus in hoc Bardelloniano Codice recensione, facile apparebit ex illa collatione Editionis Aldinæ cum apographo, ex quo descripta fuit.

P. 1. in Epistola Hesychii ad Eulogium, [illegible], ubi ut in Codice sic & in Editione, vides [illegible] sine (subscripto, quemadmodum & infra [illegible], ubi subscribi debuisset, quæ quidem quamvis levissima, ergo quam religiose ille Codex in Aldina Editione fuerit expressus, ubi non fere e Musuro emendatus.

Ibid. in Cod. [illegible], ubi post [illegible] a Musuro in Codice additum & superscriptum [illegible], quod deerat; unde in Ed. [illegible].

Ibid. In Cod. [illegible], ubi [illegible], quod in Cod. deerat post [illegible], e Musuro ad marginem additum est, unde in Ed. [illegible].

In Cod. [illegible], ubi accentus gravis in [illegible] male e librarii collocatus, recte e Musuro transversa lineola deletus est; unde in Ed. [illegible].

In Cod. [illegible] ubi [illegible], quod a Codice aberat, post [illegible], a Musuro ad oram additum, & hinc in Ed. tamen receptum.

[illegible] Hoc [illegible] in Cod. compendio literarum repræsentatum, e Musuro postea cum omnibus literis, sine compendio, uti nunc, in hoc ipsomet Codice refictum fuit, quemadmodum & in Editione expressum est.

In Ed. [illegible]. Hic in Cod. omissum fuerat [illegible], quod deinde a Musuro in hoc ipso Codice in loco superscriptum, & hinc in Editionem receptum fuit.

In Ed. [illegible]. Hoc [illegible] in Cod. omissum, debetur Musuro, qui illud in ipsomet Codice sua manu superscriptum, sic in Ed. tamen recipiendum curavit.

In Ed. [illegible]. Hæc est emendatio Musuri, qui

qui in Cod. invenerat [illegible], & suo loco superscripsit [illegible], quod prius deerat, & hunc in Editionem admissum fuit.

In Ed. [illegible]. In Cod. omissum [illegible], ibidem ad marginem e Musuro scriptum est, & hinc in Editionem receptum.

In Ed. [illegible]. Sic ad Codicis marginem correxit Musurus, pro [illegible], quod in Cod.

In Ed. [illegible]. Hic [illegible], quod in Codice deerat, a Musuro superscriptum & in Ed. additum, & [illegible], quod literarum compendio repraesentabatur, nunc omnibus literis ab eodem rescriptum, & praeterea ad marginem appositum, ne typotheta erraret.

[illegible]. Sic in Ed. legitur, & ad marginem Codicis e Musuro correctum fuit, pro [illegible], quod in Cod. legebatur.

[illegible]. Sic in Ed. & in Codice a Musuro emendatum, pro [illegible], ubi videtur omissum [illegible], quod superscripsit Musurus.

[illegible]. Sic in Ed. & ad Codicis marginem e Musuro emendatum pro [illegible], quod in Cod. (1)

[illegible]. Sic Musurus ad oram Codicis emendavit, & edidit [illegible], pro [illegible], quod in Cod.

[illegible]. Sic in Codice superscripsit & edidit Musurus, pro [illegible], quod in Cod.

[illegible]. Sic in Cod. emendavit & edidit Musurus, pro [illegible], quod in Cod.

[illegible]. Hic Musurus in Cod. emendavit & edidit, [illegible] pro [illegible], & [illegible], pro [illegible], quod in Cod. Ante hunc articulum in Cod. legebatur [illegible], quod delevit Musurus, cum videret haec pertinere ad praecedentem articulum [illegible]. Sic idem post [illegible] delevit [illegible].

[illegible]. Sic in Cod. correxit, & in Editionem recepit Musurus, pro [illegible], quod in Cod.

[illegible]. Haec Musurus in Cod. & in

(1) Cl. D'Orville, [illegible]

& in Ed. recte addidit ἀκόλουθα, quod in Cod. deerat, & alieno loco collocatum fuerat post Ἄδωνιδ. [illegible].

"Αδων ὁ Διόνυσος, [illegible] "Αδωνι, [illegible], [illegible], ὁ ἕτερος [illegible]. Hic Musurus de suo in Cod. & in Ed. recte addidit "Αδων, post [illegible]

Ἀδωνιάζουσι [illegible] Ἀφροδίτην [illegible] [illegible] ἀν. Hic recte Musurus de suo & in Cod. & hinc in Ed. addidit περὶ ante [illegible]

"Αδωνισος [illegible]. Sic Musurus in Cod. & in Ed. correxit pro [illegible]

"Αδωνις [illegible], [illegible]. Sic Musurus in Cod. & in Ed. correxit pro [illegible] [illegible].

Ἀδώνιον [illegible], Μουσῶν. Sic in Cod. emendavit & edidit Musurus pro Ἀδωνί,

Ἀδωνις [illegible], Ἀργῆς. Sic in Cod. emendavit & edidit Musurus pro [illegible]

Ἀγέλαστος ὁ [illegible]. Sic Musurus in Cod. correxit & edidit pro [illegible]

"Αγεσιλα [illegible] Βασιλεύς. Sic in Cod. emendavit & hinc edidit Musurus pro [illegible]

Ἐπιπαιάσειν [illegible]. Sic in Cod. emendavit, & hinc edidit Musurus pro [illegible]

Μα[illegible] [illegible]. Hanc vocem [illegible] per compendium in Cod. scriptam cum omnibus literis ad eamdem oram rescripsit, & edidit Musurus. Ibidem [illegible], Ἀ[illegible]. Sic ad marginem Codicis correxit, & hinc edidit Musurus, cum antea legeretur in Cod. [illegible]

Μ[illegible]. In fine hujusce articuli legitur [illegible] [illegible]. Sic ad Codicis marginem a Musuro emendatum & deinde editum. Male in Cod. [illegible], pro [illegible]

Μ[illegible] [illegible]. Sic ad marginem Codicis a Musuro emendatum, & deinde editum.

[illegible]. In Cod. [illegible] Musurus delevit [illegible], & superscripsit [illegible], quod in Editionem receptum fuit.

Age vero ut prima librarii manus a secunda Musuri emendantis melius dignoscatur, totius literae Π, quam integram ex hoc Codice e se descriptam, specimini loco ad Albertum miserat d'Orville, collationem cum Aldina editione subjungimus.

Πα[illegible] [illegible]. Sic Edd. Ald. & Alberti, ubi hic observat Gronovium conjecisse [illegible] pro [illegible], sed nihil mutandum, cum sic habeat Hesychii Codex Venetus, quem in hac litera contulisse se profitetur. Sed Cl. d'Orville, qui hoc speci-

men

mem Alberto tradidit, addere debuisset, in hoc Codice Veneto prima manu exaratum fuisse [illegible], & deinde ad oram a Musuro emendatum [illegible], ut sit [illegible] quod hinc in Aldinam Editionem receptum. Deinde, [illegible]. Nescio quomodo Cl. d'Orvill. Cl. Alberto dicere potuerit, hic in Ms. Veneto legi [illegible], cum in eo [illegible] clare scriptum appareat.

[illegible]. Hic d'Orvillius observare & Albertum monere potuisset, in Cod. Venet. prima manu scriptum fuisse [illegible], & [illegible], & secunda Musuri emendatum, & haec in Aldinam receptum fuisse, [illegible] & [illegible]. Hic omitto levissima, ut compendia [illegible] paullo supra, & [illegible] paullo infra, pro quibus ad oram tam mendosas literas Musurus repraesentavit [illegible] & [illegible]. Illud autem observandum, ut pateat quam religiose Codex ille, prout a Musuro emendatus fuit, a typothetis expressus fuerit, cum Musurus unpendeat in his verbis, [illegible], [illegible], post [illegible], quod ad oram cum omnibus literis rescripsit, punctum interposuisset ante [illegible], hoc ipsum punctum perperam in Aldinam receptum fuisse.

[illegible]. Hic d'Orvillius Albertum monere potuisset in Cod. Venet. prima manu scriptum fuisse [illegible], [illegible], pro quo Musurus emendavit [illegible], quod in Aldinam receptum.

[illegible]. Hic d'Orvillius Albertum monere debuisset hoc [illegible] primum a Cod. Veneto abfuisse, postea ad illius marginem a Musuro recte additum, & hinc denique in Aldinam receptum.

[illegible]. D'Orvillius Albertum hic monere neglexit hanc esse Musuri emendationem, sed in Veneto Cod. prima manu exaratum fuisse [illegible].

[illegible]. Sic Musurus emendavit pro [illegible], quod in Cod. prima manu exaratum fuit. De hoc quoque siluit d'Orvillius.

[illegible]. Nec hic d'Orvillius Albertum admonuit, in Cod. Venet. prima manu scriptum fuisse [illegible] [illegible], & a Musuro emendatum [illegible].

[illegible]. Et hic d'Orvillius Albertum monere neglexit in Cod. scriptum [illegible], & prius [illegible] a Musuro recte deletum.

[illegible]. Nescio, quomodo d'Orvillius dicere potuerit in Cod. Venet. esse [illegible], & ad marginem [illegible], cum in hoc legatur [illegible] conjunctim, & cum spiritu aspero, nec quidquam prorsus ad marginem conjectum appareat.

[illegible]. Sic in Cod. Veneto cum asterisco, quod signum a Musuro additum, ut lectionem corruptam arguat, & in Editionem Aldinam recepta fuit.

[illegible] D'Orvillius observare potuisset in Cod. scriptum fuisse per unum sigma [illegible], & secundum e Musuro additum fuisse.

[illegible] In Cod. Venet. [illegible], pro quo Musurus emendavit [illegible], de quo nihil d'Orvill.

[illegible] Hic Alberti, " Pessime Ms. Venetus [illegible]. " Sed clare in Ms. Veneto legitur [illegible], nec assequi possem, quomodo d'Orvill. [illegible] legere potuerit.

[illegible] Sic Musurum emendasse pro [illegible], quod a prima manu in Cod. observare potuit d'Orvill.

[illegible] D'Orvillium videre potuit, hic Musurum ad marginem rescripsisse [illegible] pro [illegible] quod in Cod.

[illegible] Sic prorsus in Cod. Venet. unde nescio quomodo d'Orvillium Albertus docere potuerit in eo pessime legi, [illegible], [illegible] κ. τ. λ.

[illegible] Hic d'Orvillium observare potuisset, Musurum emendavisse [illegible] pro [illegible], quod in Cod. a prima manu fuerat; quemadmodum infra idem Musurus correxit, [illegible] pro [illegible].

[illegible] Hic quoque d'Orvillius monere neglexit, Musurum emendasse [illegible] pro [illegible], quod in Cod. a prima manu.

[illegible] Sic Musurus emendavit pro [illegible], quod in Cod.

[illegible] Sic Editio Aldina, quæ Musuri emendationes fidelissime repræsentat. In Codice enim a prima manu scriptum fuerat [illegible], sed Musurus delevit [illegible], ut efficeret [illegible], quod d'Orvillium fugit, cum Alberti hic annotasset in Cod. Venet. [illegible] esse vitiosum. Nec hic quoque d'Orvillius vidit in Cod. a prima manu fuisse [illegible], [illegible], & Musurum [illegible] superaddidisse.

[illegible] Hic in Aldina, operarum vitio, quæ rara sunt in hac Ed. [illegible] pro [illegible]. In hac eadem Ed. legitur, [illegible], [illegible] [illegible], ubi quod etiam rarissimum est, recedit a Cod. Veneto, ex quo expresse est, & in quo [illegible] pro [illegible], sine ulla emendatione Musuri.

[illegible] Hic d'Orvill. monere neglexit, Musurum correxisse [illegible] pro [illegible] quod in Cod. a prima manu.

[illegible], [illegible]. Sic quoque Musurus, tacente d'Orvill. emendavit pro [illegible], quod in Cod.

[illegible]. Sic correxit Musurus in Cod. ubi [illegible], [illegible], ut infra emendavit [illegible], pro [illegible], quod in Cod.

[illegible] Sic in Ed. Ald. At Cl. Alberti recte observat, Ms. Venetum ante [illegible], post [illegible] non male interserere [illegible].

[illegible]

[illegible] Sic emendavit Musurus, pro *[illegible]*, quod compendium legebatur in Cod.

[illegible]. Vero d' Orvillius Albertum monuit in Ms. Veneto legi mirosum illud *[illegible]*, quod hinc in Aldinum irrepsit, sed praeterea observare debebat *[illegible]* a Musuro lineola inducta ita deletum fuisse, ut etiam nunc illius vestigia appareant, quod typothetas fraudi fuit.

[illegible]. Hic Musurus in Codice correxit *[illegible]* pro *[illegible]*, de quo vide apud Albertum.

Atque haec quidem specimina sufficiant ad indicandum, quot in locis Hesychium emendaverit Musurus, quem inter Criticos de hujusce Lexici certa opinione merito reponere possemus. Erat nunc, qui credunt, tanta fide & religione in principibus, quos vocant, Editoribus Codicem, & vel ipsa errata menda expressa esse. Jam vero vel hoc solo patet exemplo, in iis saepissime non Codicum, ex quo hi derivata sunt, lectiones, sed correctorum emendationes, easque temerarias, & conjecturas interdum falsas, nonnunquam & additamenta ita repraesentari, ut de textus mutatione & de Codicis lectione nihil in notis, quae nullae tunc temporis erant, admonitum fuerit.

Primi illi Editores saepissime non uni, quem per omnia sequerentur, adhaerebant Codici, sed e diversis diversas excerpebant lectiones, & e multis unum construebant textum. Sic, quod jam in notis ad Longi Daph. ac animadversionibus observavimus, Demetrius Chalcondyles in Praefatione Graeca, quam suae primae omnium Editioni Suidae Mediolanensi ann. 1499 praemisit, ad hanc emendandam plurimos usum fuisse se Codicibus affirmat, & fatetur se, cum multa, iisdem ope & propter omnia correxisset, quaedam tamen, quae sanari non possent, prout se habebant, ita reliquisse, & plurimas voces, quae in Suida desiderabantur, ex aliis auctoribus collectas addidisse, ut & nonnullarum explicationem, quae ab hoc Lexico aberat: [illegible]

Scilicet nullum tunc temporis edebant auctorem, nullum Graecum aut Latinum Codicem typothetis excudendum tradebant, quin prius eum transcripsissent, & emendassent. Franciscus Asulanus in Praefatione prae-

fixa

suæ Editioni Aldinæ Homericorum Scholiorum ann. 1521. cujus verba hic libet apponere, quod immensum illum promovendarum literarum ardorem, quibus prisci illi homines flagrabant, & egregia illorum merita mire declarant: "Sæpe ego mecum ... miserrimas hominum calamitates diu revolvo, ex multis longe alias omnibus infelicius, magisque deplorandum videtur, quæ majorem humano generi jacturam detrimentumque perniciem afferat. hanc vero, ni fallor, ex in literarum maximam inesse puto, quam diris possim germinibus pullulare video. Non enim nostra modo, sed & superiorum etiam ætatis homines tanta desides fuerunt inertia, tamque sopiti ignavia, ut impendia temporum iniquitate quamplurima nobis & præclara & divina bona eripi securo perpessi sint animo (1), quod, quæ nobis incalent mala,

(1) De rebus aliis ... idem Aldus in Epistola ... ad ... [illegible]

[illegible]

rum sapientum tum Græci quam Romani nominis celebria monumenta, ob dirum hanc fortem nostris hisce temporibus desyderantur. Ego vero, ne mala hæc longius dispergeret contagio, omnem semper dedi ope-

[illegible]

operam, eosdem omnes impendi labores, ut semper sum molitus, ut sar vam hanc sanctam absolverem possem. Quod an probe sedulo que effecerim, fatentque in dies numquam defessos, ut lector operi meo testari potest. Quot enim, quam mei scriptorum laribus, squalore obsiti blattisque corrosi marcescebant libri, qui nostra opera nostrisque laboribus in lucem prodiere? quot prodeunt in dies? quot prodibunt, fato adsisti! In hoc certe tam praeclaro, tamque honesto munere numquam defatigabor. Habuisti paucos abhinc dies Orphei Argonautica optimis una cum commentariis, accurate locubrerque repurgata: nunc vero optimas in Homeri Iliada interpretationes evidentemi Herculani emendatae laboribus tibi damus. „ Idem in praefatione Homericarum Quaestionum Porphyrii, quae ipsis Scholiis subjunxit: „ Hunc (Porphyrium) ex antiquis exceptum Exemplaribus, & solerti nostra, ut vides, repurgatum opera tibi nunc damus. „

Ipse Aldus Manutius, senior Pauli pater & Aldi Junioris avus, in suo Hesiodo Venetiis excuso ann. 1494. fol. Epistola nuncupatoria ad Baptistam Guarinum praeceptorem suum: „ Si quos autem leges incastigatos, magister doctissime, tum hic quam in caeteris libris, quos ego ad communem studiosorum utilitatem curo imprimendos (non esse aliquos non eo inficias) non mihi imputes, sed Exemplaribus. Non enim recipio me emendaturum libros, nam in quibusdam Oedipo conjectore opus esset, ita enim mutilati sunt & inversi, ut ne illi quidem qui composuere, si reviviscerent, emendare possent, sed curaturum summo studio, UT VEL IPSO EXEMPLARI IMPRIMANTUR CORRECTIORES. Sic in Apollonii Grammatici lectione fit in hoc libro, in iis quas addidimus eclogis, rari fatius est habere aliquid quam nihil. Quod incorrectum sit, si latet, raro, vel potius numquam emendatur. Si vero prodit in publicum, erunt multi, qui castigent, saltem longa die. Sic in Fabio Quintiliano, sic in C. Plinio nepote, sic in nonnullis aliis factum videmus, qui quotidie emendantur, quae du prist nae elegantiae & candori propius accedunt. Sed peracque facit & ingrati si qui sunt qui me accusent. Hi ergo nihil imprecarer, nisi ut quemadmodum ego, ita & ipsi curarent aliquando imprimendos Graecos libros; sentirent forte longe aliter „

Sed de priscorum Editorum & laudatis & meritis pluribus agemus, cum nostra ad Fabricii Bibliothecam Graecam additamenta, & omnium omnium principum Editionum & Praefationes, & Epistolas nuncupa-

to-

Ep. 11. p. 290. „ Dolere ... [illegible] ... Commenta ... [illegible] ... Bibliotheca Bodleiana ... [illegible]

torio, quarum nonnullæ jam editæ sunt in fine Catalogi Bibliothecæ Smithianæ Venetiis 1755, simul collectas cum nostris dabimus omnes. Quæ autem ad Codices S. Marci eorumque Indicem pertinent, ea multo potius tradanda relinquemus eruditissimo illi & modestissimo viro Cl. Jacobo Morellio, qui egregiam illam moderatur Bibliothecam, de qua, ut & de Nanianis Codicibus Latinis, autea cond... opera, & quo in literaria Historia peritiorem, literarum promovendarum cupidiorem, ad omnia humanitatis officia promptiorem, ingenio, judicio, & omni laudibus ornatiorem, omnibus denique absolutiorem numeris novimus omninem.

Atque hic quidem locus esset publicas agendi gratias humanissimis illis Patriciis, qui Codicum Græcorum usuram benignissime concessere, qui tam facilem mihi ad illud Musarum sacrarium, ad opulentissimam illam, nec satis notam, permisere Bibliothecam, quorumque multis me beneficiis debeo, ... qui me hospitem, & solo ipsorum indulgentia commendatum, omni officiorum genere prosecuti fuerint, omnibus devinxerint meritis, quæ nunquam ex meo animo excedere poterunt. (1) Sed quomodo

(1) Inter hos extra partes ... [illegible]

Tom. III Pag. 87

Βούλευμα τὰς πολλὰς χεῖρας νικᾷ

q Col. 303

(303

Ω

modo privatus homo excellentissimis illis Patriciis dignas persolvat grates, qui antiquissima & semper regnante ornandi stirpe, nec parentes nisi legibus quas ipsi fixerant, beatas illas insulas, & superbum illum, ac omnibus terra & mari affluentem delitiis & opibus Civitatem, quae, observante Voltario, ita ornata est, ut Dei mundus, quod feliciter eam arcavere, felicissime tot abhinc seculis regunt. Romanaeque & Atheniensis Reipublicae, quarum nec prior tam formandos bellis, nec posterior tam late diffusum imperium, neutra tam diuturnam, tam stabilem & tam sapientem constitutionem, sed utraque meliores habuit Historicos, ac praecones, imaginem nobis repraesentat? Nemo ergo pro merito satis laudare posset, quorum, ut Venetarum Matronarum forma, ita veluti gentilia bona, & cum generosissimo frugalitate transfusa, censendi sunt, humanitas, affabilitas, clementia, prudentia insulis, solertia, eloquentia, & illa quidem extemporanea, eorum propria, ut majore Consilio, in Senatu, in foro memoria, ac facultas ingenium acre, acutum & perspicax, natura insitum, doctrina cultum, arte expolitum, & perpetuo magnarum rerum tractandarum usu subactum.

F I N I S.

Marcianae a Scholiis Homericis de quibus ... [illegible]

[illegible]

Hic dulcem Lodoica ... Veneris latebram,
Hic virtus ... amicum
Pierides, ...
Effigiem Augustum quisquis conspexit, amavit

INDEX PRIOR

AUCTORUM,

Quorum emendationes, aut fragmenta & specimina in hoc Diatriba nunc primum edita leguntur.

A

B

C

D

INDEX POSTERIOR RERUM.

A

Amg

Cod.

Bi-

C

Da

F

G

H

I

J

K

M

N

O

P

Pro-

Φ

Ψ

S

Θ

Y

Z

Zeta

Ω

F I N I S.

NOI RIFORMATORI

Dello Studio di Padova.

Avendo veduto per la Fede di Revisione, ed Approvazione del P. F. *Gio. Tommaso Mascheroni* Inquisitor General del Santo Offizio *di Venezia*, nel Libro intitolato, *Gasparo d'Anisse de Villoison Diatriba Cri. Ms.* non v' esser cos'alcuna contro la Santa Fede Cattolica, e parimente per attestato del Segretario Nostro, niente contro Principi, e buoni costumi, concediamo licenza a *Nicolò Coleti* Stampatore *di Venezia*, che possi essere stampato, osservando gli ordini in materia di Stampe, e presentando le solite Copie alle Pubbliche Librerie di Venezia, e di Padova.

Dat. li 15. Aprile 1780.

(Alvise Vallaresso Rif.
(Andrea Tron Cav. Proc. Rif.
(Sebastian Foscarini Cav. Rif.

Registrato in Libro a Carte 430. al Num. 1674.

Davidde Marchesini Segr.

15. Aprile 1780.

Registrato nel Magistrato Eccellentiss. degli Esecutori contro la Bestemmia a carte 92. tergo.

Andrea Sanfermo Segr.